

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hawke_Simon-Casovalky_4-Pomsta_na_Zende.pdb

PDB Name: Hawke-Casovalky4-Pomsta na Zend

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 6.12.2008

Modification Date: 6.12.2008

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

SIMON HAWKE
POMSTA NA ZENDĚ
ČASOVÁLKY, kniha IV.
(The Zenda Vendetta,
Time Wars Book Four)

Copyright © 1985 by Simon Hawke
All rights reserved

Translation © 2003 by Josef Hořejší
Cover Art © by Mark Harrison

ISBN 80 - 7332 - 025 - 8

Věnováno Robertu M. Powersovi
z přátelství a úcty

"Illegitimi non carborundum"

CHRONOLOGIE DĚJIN ČASOVÁLEK

1. dubna 2425

Doktor Wolfgang Mensinger vynalézá ve svých 115 letech chronoplát a cestování časem. Později vytváří prototyp s omezenou působností pro použití v laboratorních podmínkách, který byl zkonstruován tak, aby jím nebylo možno vytvořit časový paradox. Tento muž je často nazýván 'otcem temporální fyziky'.

14. července 2430

Mensinger publikuje práci 'Budoucnost neexistuje', ve které redefinoval relativitu a dokázal, že není jediná budoucnost, ale nekonečný počet potenciálních scénářů, které mají absolutní návaznost pouze na svou relativní přítomnost. Oznamuje rovněž objev 'nespecifického času' neboli temporálního limbu, později známějšího pod označením 'mrtvá zóna'.

21. října 2440

Wolfgang Mensinger umírá. Jeho syn Albrecht zdokonaluje chronoplát a pokračuje v práci svého otce, ale temporální výzkum se mezitím stal předmětem politických zájmů a on nad ním brzy ztrácí kontrolu.

15. června 2460

Je vytvořen Výbor pro temporální informace a Albrecht Mensinger se stává jeho předsedou. Agenti výboru začínají po prodělání příslušného výcviku a kondicionování cestovat do minulosti, aby tam prováděli další výzkum a otestovali přístroj. Zpočátku se mnoho agentů ztratilo při přenosu, navěky uvízli v temporálním limbu nespecifického času známém jako 'mrtvá zóna'. Ti, kteří se vrátili, přicházeli s často překvapivými informacemi, na jejichž základě bylo nutné revidovat historické záznamy.

22. března 2461

Consortiho aféra - kardinál Lodovico Consorti je exkomunikován z římskokatolické církve, neboť navrhoval, aby agenti posílání zpátky časem empiricky ověřili, zda Kristus po ukřižování skutečně vstal z mrtvých. Consortiho aféra silně rozvířila veřejné mínění a dala podnět k extenzivnímu mezinárodnímu jednání o náležitém využívání nové technologie. Výpravy do minulosti jsou nadále zásadně omezeny. Do Výboru pro temporální informace infiltrují špióni hned několika národů.

1. května 2461

Doktor Albrecht Mensinger vystupuje na zvláštní mezinárodní konferenci v Ženevě před politickými vůdci a členy vědeckých komunit a pokouší se zmírnit strach z případných katastrof zaviněných cestováním v čase. Zároveň kategoricky odmítá spolupracovat na militarizaci objevu svého otce.

3. února 2485

Výzkumné laboratoře Výboru pro temporální informace jsou obsazeny jednotkami Transatlantické aliance.

25. ledna 2492

V Buenos Aires, hlavním městě Spojených socialistických států Jižní Ameriky, se schází Rada národů, aby zde diskutovala o vzrůstajícím mezinárodním napětí a ekonomické nestabilitě. Předseda Japonského říšského konglomerátu předkládá návrh na 'ukončení válek v našich časech'. Doktor Albrecht Mensinger, přizvaný jako čestný ředitel Výboru pro temporální informace, vášnivě odmítá použití temporální technologie k řešení mezinárodních konfliktů, ale není s to předložit důkaz, že temporální výpravy mohou ovlivnit minulost. Převládá názor, že minulost není možné změnit.

24. prosince 2492

Rada národů ustanovuje Arbitrážní sbor jako nadnárodní arbitrážní těleso s výhradní kontrolou nad temporální technologií a pravomocí pořádat temporální konflikty jako 'omezený bojový prostředek' k

řešení mezinárodních sporů.

21. dubna 2493

Na doporučení Arbitrážního sboru je vytvořen jemu podřízený Pozorovací sbor, který přebírá většinu funkcí Výboru pro temporální informace, nyní přeměněného na Temporální informační službu. TIS pod správou Rady národů a Arbitrážního sboru absorbuje zpravodajské služby všech světových vlád a je odpovědná výhradně Arbitrážnímu sboru. Doktor Mensinger rezignuje na svou funkci a zakládá Ligu na ochranu času, skupinu prosazující zastavení temporálních konfliktů.

červen 2497 - březen 2502

Arbitrážní sbory předsedají organizování temporálních válečných kampaní. Přijímají 'stížnosti' od národů, které jsou ve sporu, vybírají vhodné historické konflikty jako 'pozadí' a dohlížejí na infiltraci moderních vojenských sil do řad takzvaného 'kanónenfutru' bojujících vojsk minulosti. Zpočátku je počet časových konfliktů nízký a infiltrujiící vojáci jsou podrobováni kondicionování a fyzickým úpravám pomocí plastické chirurgie. Výsledek je vyhodnocován podle toho, kolik se jich na které straně vrátí a jak jsou úspěšní. Vojáci jsou monitorováni pomocí cerebrálních implantátů. Mezi veřejností se pro tyto konflikty ujalo označení 'časoválky'.

2500-2510

Dochází k mimořádnému růstu veškerých průmyslových odvětví majících vztah k temporálním technologiím. Následně se výrazně zlepšuje mezinárodní ekonomická situace obecně, roste produktivita práce, snižuje se nezaměstnanost a klesá inflace. V časoválkách dochází k eskalaci, což vede k tomu, že ve většině národů je dočasně znovu zavedena povinná vojenská služba. Sílí rovněž mírové hnutí Ligy na ochranu času, soustřeďující se na lobbistickou práci a pořádání demonstrací proti časoválkám. Mensinger varuje, že nárůst temporálních válečných konfliktů může způsobit nestabilitu v toku času.

2. září 2514

Mensinger publikuje svou 'Teorii temporální relativity', ve které předkládá svoje řešení dědečkovského paradoxu a znovu volá po ukončení časoválek. V důsledku toho je v roce 2515 opět spěšně svolána Rada národů, která prodiskutuje a uzavře Temporální dohodu SALT.

15. března 2515 - 1. června 2515

V New Yorku je ratifikována T-SALT. Mensinger vystoupí před zástupci jednotlivých národů a předá jim petici za ukončení časoválek. Je sestavena mírová dohoda, ale kvůli neshodám mezi členy Rady národů k jejímu uzavření nedojde a nakonec je záležitost odložena na neurčito. Mensinger odchází jako zlomený muž.

18. listopadu 2516

Dr. Albrecht Mensinger se krátce poté, co obdržel Benfordovu cenu, nervově zhroutil.

25. prosince 2516

Dr. Albrecht Mensinger spáchal sebevraždu. Následují mohutné demonstrace Ligy na ochranu času.

17. ledna 2517

Militantní členové Ligy na ochranu času vytvářejí teroristickou organizaci Správci času, která má za cíl úplně zničit válečnou mašinérii. Svou existenci oznamuje světu zavražděním tří členů Arbitrážního sboru a pumovým útokem na zasedání Rady národů v Buenos Aires, při kterém je několik čelních představitelů národů zabito a mnoho dalších zraněno.

17. září 2613

Z Temporálního sboru Armády Spojených států je vyčleněna První divize jako zásahová jednotka

zajišťující průběh temporálních úprav. Jejím hlavním úkolem je zabránit případnému rozštěpu časového proudu. Tato zásahová jednotka je také někdy nazývána 'temporálním komandem'.

MENSINGEROVY TEORIE TEMPORÁLNÍ RELATIVITY

1. Teorie časové setrvačnosti

'Proud' času má snahu odolávat rušivým vlivům trhlin v čase. Stupeň tohoto odporu závisí na koeficientu velikosti trhliny a principu neurčitosti.

2. Princip temporální neurčitosti

Prvek neurčitosti, vyjádřený jako koeficient časové setrvačnosti, zastupuje 'x' v časové kontinuitě. Absolutní určení stupně odchylky od originálního, nenarušeného scénáře je považováno za nemožné, protože historické záznamy a výzkum nikdy nejsou zcela přesné (viz Heisenbergův princip neurčitosti) a kvůli přítomnosti historických anomálií, které jsou následkem buď časových trhlin, nebo jejich následných úprav.

3. Osudový faktor

V případě trhliny dost velké, aby ovlivnila časovou setrvačnost, osudový faktor, jako koeficient časové setrvačnosti a prvku neurčitosti jak již přítomné, tak vyvolané trhlinou v čase, určuje stupeň relativní kontinuity, do níž lze časový proud vrátit, což náhodně závisí na účincích trhliny a její úpravy.

4. Rozštěp časového proudu

V případě trhliny dost velké, aby překonala časovou setrvačnost, účinek osudového faktoru vyruší větší vliv následného narušení času. Přesunutá energie časové setrvačnosti vytvoří paralelní časovou linii, v níž bude hlavním řídicím faktorem princip neurčitosti.

PROLOG

Byla to místnost, v níž čas neexistoval. Kdykoliv do ní Moses Forrester vstoupil, nechal sedmadvacáté století za sebou a ponořil se do limba svých vzpomínek. Sem, do jeho soukromého doupěte, měl svět roku 2619 vstup zakázán. Za dveřmi této malé svatyně se nacházel jeho byt, situovaný v části budovy velitelství Temporálního sboru vyhrazené pro potřeby svobodných velících důstojníků. Z obrovského okna, které zabíralo celou jednu stěnu jeho obývacího pokoje, měl Forrester výhled na Pendletonskou základnu hluboko dole. V noci mohl v dálce vidět slabou záři veřejného osvětlení Los Angeles. Ale ta malá místůstka neměla žádná okna, ze kterých by mohl vyhlížet. Byly v ní jiné věci, které stály za pozornost a vytvářely zvláštní panoráma jen pro něj.

Když přistoupil ke dveřím, zámek zareagoval na jeho hlas pronášející heslo 'staré časy nejsou zapomenuty' a dveře hladce zajely do zdi. Sotva v místnosti ušel dva kroky, zase se za ním zavřely. Se zachmuřeným výrazem se rozhlédl po množství nejrůznějších předmětů rozmístěných všude po pokoji, který ze všeho nejvíce vypadal jako skladiště zbytečného haraburdí. Avšak exponáty, které tady měl uloženy, by se nemohlo pochlubit žádné muzeum.

Jednu ze stěn úplně zakrývala knihovna s policemi, které se táhly od podlahy až po strop. V ní byla vyrovnána vzácná první vydání, prastaré knihy, které ovšem vypadaly tak nově, jako by právě vyšly z tiskárny. S jejich drahocností mohla soupeřit pouze jejich rozmanitost. Byla to knihovna učence se širokou škálou zájmů a mnohé tituly nesly podpis autora - Honoré de Balzaka, Sigmunda Freuda, Fjodora Dostojevského, Mickeyho Spillana, Barbary Tuchmanové, Isaaka Asimova.

Na vedlejší stěně visel meč, těžká zbraň s umně zdobeným jílcem vykládaným zlatem. Byla vytažena z pochvy mrtvého rytíře jménem Rodrigo Diaz, známého spíše pod přezdívkou El Cid. Pod ním byl vystaven jiný meč, mnohem obyčejnější, starý a trochu rezavý rapír. Byl to dárek, který Forrester dostal od jednoho ze svých podřízených důstojníků. Jeho majitel jej odložil, když dostal lepší zbraň od Jiřího Villierse, vévody z Buckinghamu. Major Lucas Priest dobře věděl, jak si Forrester bude cenit meče, který patřil mladému Gaskoňci d'Artagnanovi.

Vedle obou mečů visel starý růžek na prach, který kdysi používal americký zálesák jménem Daniel Boone. Nad ním byla pověšena dlouhá puška nazývaná 'Stará Betsy'. Našli ji po bitvě o Alamo poblíž mrtvého těla plukovníka Davida Crocketta. Vedle ní byl připevněn nebezpečně vyhlížející nůž, jen o málo menší než římský meč visící o kousek dál. Historie znala mnoho jeho napodobenin, ale tohle byl skutečný 'bowie', o kterém se povídalo, že byl ukut z úlomku hvězdy.

Ve skřínce vyložené sametem tu byla vystavena pistole na černý střelný prach, kterou byl v souboji s Aaronem Burrem zabit Alexandr Hamilton. V rámečku na zdi byla vystavena černá škraboška již za časů španělské Kalifornie nosil jistý slavný dobrodruh, a vedle ní visela další pistole, pětačtyřicítka s pažbičkou vykládanou perletí, kterou ukradli nejslavnějšímu veliteli tanku v historii. Na malém psacím stole, vedle zarámovaného dopisu, který jeho pisatel poslal Forresterovi (ačkoliv jej adresoval 'Murrayovi'), stál šest palců vysoký perspexový kvádr. Uvnitř byl zalitý pokřivený kousek kovu velký asi jako nehet. Byla to kulka z muškety vyjmutá 27. července 1880 z ramene vojenského chirurga přiděleného k berkshirskému 66. pěšímu pluku. Dopis byl právě od toho chirurga, jehož život 'Murray' v bitvě u Maiwandu za druhé afghánské války zachránil, a byl odeslán z londýnské Baker Street, 221B.

Tyto a jiné, neméně pozoruhodné suvenýry dohromady tvořily to, co vojáci pod Forresterovým velením označovali jako 'staroušova sbírka'; propašovat z mise něco, co si plukovník vystavil na čestném místě, se považovalo za terno. Bylo to sice proti předpisům, ale na vojáky První divize se v tomto směru nepohlíželo tak přísně a vysoká hodnost s sebou nesla jistá privilegia. V případě plukovníka Forrestera byla ta privilegia značná.

Byl jediným velícím plukovníkem, kterému salutovali i generálové. Těm, kteří ho neznali osobně, se stačilo podívat na jeho zlaté divizní označení a pochopili. Jen jediný plukovník totiž nosil velkou jedničku přet'atou symbolem pro nekonečno a tím byl Moses Forrester, velitel První divize Temporálního sboru armády Spojených států, náčelník temporální zásahové jednotky. Měl tolik vyznamenání, že by mu na ně nestačila prsa, ale nenosil je a obvykle dával přednost černé pracovní kombinéze bez příkras. Její spartánství bylo více než kompenzováno vzhledem plukovníka samotného. Forrester byl vysoký muž s mocným hrudníkem, širokými rameny a úplně holou hlavou a na první pohled budil dojem lidského tanku. Jediné, co svědčilo o jeho vysokém věku, byly vrásky ve tváři. Forresterův obličej vypadal, jako by jej sešili z kusů staré kůže. Ruce měl velké a sukovité, ale neuvěřitelně silné. Bicepsy si udržoval v kondici čtyřicetkilovými činkami. Celý jeho vzhled, počínaje energickým držením těla a přímým pohledem jeho hluboko zasazených očí a konče vždy bezvadnou uniformou, hovořil o tom, že je voják každým coulem. V Temporálním sboru byl Forrester vůbec nejrespektovanějším velícím důstojníkem.

Muži a ženy pod jeho velením plnili ty nejnezáviděnější úkoly, na které může být voják přidělen. Byli to strážci dějin, určení k odstraňování časových poruch způsobených časoválkami. Forrester byl na svoje lidi a práci, kterou vykonávali, právem hrdý. Jediné, čeho litoval, bylo, že už je nemohl doprovázet na jejich riskantních cestách do minusového času. Své dny na bojišti už měl za sebou. Poté, co strávil celý život válčením v nejslavnějších bitvách historie, zakotvil pevně ve dvacátém sedmém století, na velké vojenské základně na jihu Kalifornie. Bydlel v pohodlném bytě ve velitelské budově Temporálního sboru, kde jedl a pil jen to nejlepší; jeho nadřazení mu vyšli vstříc a nevytrhávali ho z prostředí, v němž se cítil doma. Přesto ale nebyl úplně spokojený.

Stýskalo se mu po starých časech. Během období klidu často propadával melancholii. Pak se uchyloval do svého doupěte, kde si zapálil dýmku, nalil si sklenici vína a připíjel svým vzpomínkám. Dlouhé hodiny tam seděl, prohlížel si suvenýry a knihy, dotýkal se jich prsty a nostalgicky se usmíval vzpomínkám, které se k nim vázaly.

Tam ležela tropická přilba, kterou nosil, když sloužil pod 'čínským' Gordonem v Chartúmu. Tu zase železný kříž, který mu připnul sám Otto Skorzeny za to, že při akci na záchranu Il Duce zachránil život německému veliteli. Tady byla šavle, kterou nosil, když se plavil pod námořním lupičem, sirem Henrym Morganem. A tam nejvýznamnější památka ze všech - kadeř černých vlasů, kterou měl v malé emailové krabičce.

To byl zároveň jediný exemplář, který nebyl vystavený. Měl ho uschovaný v levé zásuvce prastarého psacího stolu z růžového dřeva, na kterém psal svoje verše lord Byron. Nikdy ji nevytáhal. Nyní, poprvé za všechny ty roky, ji vyjmul z krabičky a držel ji na dlani, jako by to byla nějaká relikvie. Jeho

pohled zjhl, když si vzpomněl na ženu, již patřily. Byla už dávno mrtvá a její prach splynul se zemí před nějakými osmi sty lety. Pro něho byla jedním ze dvou případů z celého jeho dlouhého života - dlouhého i podle standardů sedmadvacátého století - kdy se zamiloval. Ani jedna z jeho lásek neskončila dobře. Obě patřily do minulosti a jakkoliv usilovně se na ně snažil zapomenout, nikdy se mu to úplně nepodařilo. I nyní byly vzpomínky na ně velice živé. A bolestné. Zatímco v jedné ruce stále držel krabičku, druhou zvedl ze stolu dopis. Každý z těch předmětů byl vzpomínkou na jednu z jeho lásek. Ta první byla dávno mrtvá, druhá, o které si myslel, že zemřela, byla živá až příliš. Natáhla se k němu přes staletí, aby zatočila nožem v jeho ráně.

Dopis dostal dnes večer; doručil mu jej kurýr z New Yorku. Byl však napsán v jiném městě, v jiné zemi a v jiném čase. Forrester seděl za psacím stolem z růžového dřeva, lokty se opíral o jeho desku a tiskl si emailovou krabičku a dopis ke spánkům. Seděl tak velice dlouho, mlčky a s očima zavřenými. Minulost ho konečně dohonila a tentokrát před ní nebylo úniku.

1

Zatímco vlak vyjížděl v oblaku páry a ranní mlhy z drážďanského nádraží, Rudolf Rassendyll seděl v jídelním voze nad lehkou snídaní a usilovně se snažil rozpomenout, kde už toho muže se zjizveným obličejem viděl. Objekt jeho úvah seděl několik stolů od něho a popíjel kávu. Vyměnili si spolu několik pohledů a Rassendyll zjistil, že se cítí čím dál trapněji. Ten muž si jej zjevně odněkud pamatoval a čekal, až i on dá najevo, že ho poznává. V tuto chvíli už ho možná neprávem považuje za arogantního. Aby získal trochu času, roztáhl si před sebou Rassendyll The Strand magazine a předstíral, že čte, ale přitom neustále vrhal na zjizveného muže kradmé pohledy v naději, že si přece jen vzpomene, kde už ho viděl. Byl to neobyčejně mohutný muž se širokými rameny dělníka a velkýma svalnatýma rukama. Bylo ovšem nade vše pochybnost zřejmé, že k pracující třídě nepatří. Velký rubínový prsten, který nosil na levé ruce, naznačoval, že se jedná o významného gentlemana, stejně jako jeho diamantová jehlice, zlatý řetízek od hodinek a elegantní vycházková hůl z ebenového dřeva a se zlatou hlavicí. Jeho oblek byl ušit podle pařížské módy, ale muž sám na Francouze nevypadal. Snědá pleť a černé kučeravé vlasy mu dodávaly vzhled spíše slovanský, který ještě podtrhovalo vysoké čelo, silný nos, výrazná spodní čelist a hranatá brada. Ačkoliv by se u něj daly čekat spíše tmavé oči, měl je překvapivě světle zelené, což v kombinaci se snědou pleť dodávalo mužovu pohledu výjimečnou pronikavost a kvalitu takřka magnetickou. Celkově by se o něm dalo říct, že je mimořádně pohledný, nebýt jizvy, která začínala pod jeho levým okem a pokračovala přes celou tvář až ke koutku úst. Jizva byla rovná a pravděpodobně pocházela ze souboje. V dnešní době už byly souboje vzácné, zvláště se šavlemi, a pouštěli se do nich snad už jen mladí Prusové a Středoevropané, o kterých se všeobecně ví, že házejí rukavici při sebemenší provokaci. Mužovo držení těla, kvalita jeho oděvu a bezchybně udržovaný zevnějšek hovořily o bohatství a dobrém rodu. Když k tomu Rassendyll připočetl jeho slovanské rysy a jizvu z duelu, vydedukoval, že pochází nejspíš z balkánského pohraničí, ale snad ani Sherlock Holmes by o něm nedokázal za daných okolností říct víc. Naneštěstí se tím Rassendyll nijak nepřiblížil k odhalení mužova jména, ačkoliv se ho teď začínal zmocňovat pocit, že se s ním setkal docela nedávno v Londýně na nějaké aukci. Připadalo mu, že by stačilo málo a jistě by si ho vybavil.

Muž s jizvou vzhledl a uviděl, že na něj Rassendyll upřeně hledí. Ten okamžitě odvrátil pohled, ale bylo už příliš pozdě. Muž vstal a přistoupil k jeho stolu.

"Prosím za prominutí," řekl hlubokým, znělým hlasem. "Odpusťte mi mou neomalenost, ale mám neodbytný pocit, že jsme se už někdy setkali."

"Vy jste Angličan?" zeptal se Rassendyll překvapeně. Muž na něj promluvil čistou angličtinou bez jakéhokoliv cizího přízvuku a Rassendylla silně zklamalo, že jeho odhad národnosti byl tak mylný.

"V Anglii jsem dlouho pobýval," odpověděl muž, "ale nenarodil jsem se tam. Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Drakov. Nikolaj Drakov."

"Rudolf Rassendyll, k vašim službám." Potřásli si rukama a Rassendyllovi se trochu ulevilo.

"Rassendyll?" zeptal se Drakov a lehce se zamračil. "Nejste náhodou nějak spřízněný s lordem Burlesdonem?"

"Robert je můj bratr," odpověděl Rassendyll. Najednou si vzpomněl a plácl se dlaní do čela. "Ale

samozejmě! Viděl jsem vás na večírku, který můj bratr pořádal před několika týdny v Londýně, na počest nového srbského velvyslance. Vy jste ten muž, který doprovázel tu skvělou hraběnku Sofii! Odpusťte mi, drahý příteli, mou úděsnou paměť. Nepřisednete si?"

Muž se posadil na protější stranu stolu. "Není třeba se omlouvat," řekl. "Nyní si vzpomínám, že jsme nebyli oficiálně představeni."

"Ano, jistě, Robertovy večírky bývají navzdory velikosti spíše neformálního rázu," přisvědčil Rassendyll.

"Těžko bych vám mohl vyčítat, že jste si hned neuvědomil, kam mě zařadit," pokračoval Drakov s úsměvem. "Vedle hraběnky jsem musel být prakticky neviditelný."

Rassendyll se zasmál. "To těžko, příteli! Co by to muselo být za kouzlo, aby učinilo neviditelným muže vašeho formátu! A jak se daří hraběnce?"

"Je stejně skvělá jako vždy," odpověděl Drakov. "Shodou okolností jsem zrovna na cestě do Strelsau, kde se s ní mám setkat."

"To je náhoda!" zvolal Rassendyll. "Já také cestuji do Strelsau! Bezpochyby jedete na korunovaci Rudolfa Elphberga."

"Mám na korunovaci doprovodit hraběnku," odpověděl Drakov.

"Pak byste mne možná mohl představit," řekl Rassendyll. "V Londýně jsem k tomu neměl příležitost. Vůbec jsem se nedokázal prodrat davem obdivovatelů, který ji stále obklopoval. Po pravdě řečeno, mezi těmi skvělými hochy jsem se cítil trochu v nevýhodě. Obvykle jsem sice poměrně výřečný, avšak v přítomnosti půvabné ženy mám sklon koktat jako školáček."

Drakov se usmál. "Pochybují, že byste se toho musel obávat s hraběnkou. V podobných situacích se vyzná. Měl jste požádat lady Burlesdonovou, aby vás představila. Zdá se, že ty dvě se velice spřátelily."

"Ano, to je Rose docela podobné," přisvědčil Rassendyll. "Lady Burlesdonová bere svoje společenské postavení velice vážně. Má nadání vpravit se do středu zájmu, nebo alespoň tak blízko k němu, jak je to možné."

Drakov pozvedl obočí. "Připadá mi, jako bych ve vašich slovech zaslechl odsuzující tón."

Rassendyll se zašklebil. "Odsouzení je specialitou lady Burlesdonové. Rose mne považuje za svou osobní kletbu. Nejenže mi zazlívá můj příšerný nedostatek pile, ale neustále ji dráždí, zejí mé rysy připomínají rodinný skandál."

"Skandál?"

"Chcete říct, že jste ten příběh neslyšel? Myslel bych, že s ním na večírku alespoň někdo vyrukuje."

Drakov se zamračil. "Ne, musím se přiznat, že nevím vůbec nic. Pokud je to ale choulostivá záležitost, možná bychom -"

"Ale ne, ne, drahý příteli, to vůbec ne," odbyl Rassendyll jeho obavy mávnutím ruky. "Po pravdě řečeno mne udivuje, že jste toho byl dosud ušetřen. Takzvaný kostlivec v naší rodinné skříni se v londýnské společnosti těší takové oblibě, že je to vlastně spíše veřejné tajemství. Jelikož se lady Burlesdonová umí tak půvabně rdít,

vždycky se najde někdo, kdo se neopomene zmínit o barevných rozdílech mezi mým bratrem Robertem a mnou. Ačkoliv je to pro mou poněkud přecitlivělou švagrovou tak zahanbující, mně to připadá spíše zábavné. Stejně jako mému otci. Dal mi jméno Rudolf, protože je to staré a běžné jméno Elphbergů a já jsem se narodil s tím, co v mé rodině nazývali 'kletbou Elphbergů' - tím myslím svůj aristokratický nos a rudé vlasy. Předpokládám, že bych to měl vysvětlit. Jelikož jste na cestě na korunovaci Rudolfa Elphberga, možná by vás ta historka pobavila."

"Musím připustit, že hořím zvědavostí," odpověděl Drakov.

Rassendyll se pohodlně uvelebil na židli a zastrčil si palce obou rukou za vestu. Jako vášnivého klevetníka ho těšilo, že se může předvést před úplně novým posluchačem.

"Stalo se to v roce 1733, když na anglickém trůně seděl Jiří II.," řekl. "Princ, který byl později znám jako Rudolf III., král Ruritánie, přijel na návštěvu k anglickému dvoru. Byl to velký, pohledný muž vyznačující se impozantním nosem a kadeří rudých vlasů - stejným nosem a vlasy, které dnes Elphbergové tak trápí. Princ zůstal v Anglii několik měsíců a byl zde skvěle přijat, ale nakonec odjížděl tak trochu ve spěchu. Vybojoval totiž souboj s anglickým šlechticem známým ve společnosti nejen pro své zásluhy, ale také jako manžel velice půvabné ženy."

"Aha," řekl Drakov a znalecky se ušklíbl.

"Ano, přesně tak," přikývl Rassendyll. "V souboji byl princ Rudolf vážně zraněn, a když se pak uzdravil, byl pěkně v tichosti odeslán domů ruritánským velvyslancem, který jej - obávám se - považoval za ve všech ohledech 'pěkné kvítko'. Onen šlechtic sice v souboji zraněn nebyl, ale jelikož k duelu došlo za zvlášť sychravého rána, ošklivě se při něm nachladil. Nemoc ho upoutala na lůžko a asi šest měsíců po odjezdu prince Rudolfa zemřel. Měl bych dodat, že odešel na onen svět, aniž se smířil se svou ženou, která o další dva měsíce později povila dědice titulu a panství rodiny Burlesdonu. Touto dámou byla hraběnka Amelia a jejím manželem byl James, pátý earl z Burlesdonu a dvacátý druhý baron z Rassendyllu, anglický pair a rytíř Podvazkového řádu.

Pokud jde o Rudolfa, ten se vrátil do Ruritánie, oženil se a zdědil trůn, na kterém jeho potomek v přímé linii dosud sedí. Následky této drobné epizody může vidět každý, kdo se projde burlesdonskou obrazárnou. Mezi zhruba padesáti portréty z posledního půl druhého století tam najdete pět nebo šest - včetně toho, na kterém je šestý earl - s nápadně silným nosem a temně rudou hřívou vlasů. Těch pět nebo šest má rovněž blankytně modré oči, zatímco pro Rassendyllu jsou typické oči tmavé. Tento občasný výskyt rudých vlasů mezi jinak tmavovlasými Rassendyllu tak neustále připomíná prohřešek hraběnky Amelie. Někdo by to mohl považovat za znamení hanby mého oklamaného předka, ale mně to připadá spíše jako romantická epizoda v jinak úděsně nudné rodinné historii. Bojím se však, že lady Burlesdonová můj pohled na věc nesdílí, což by také vysvětlovalo, proč mne nepředstavila vaší okouzující hraběnce a vám. Vlastně by ji neskonale potěšilo, kdybych se přestěhoval do Irska nebo někam stejně daleko od jejích společenských kruhů."

Drakov se tiše zachechtal. "Nechápu, proč jí to vadí. Dokonce i ty nevjznešenější rodokmeny mají sem tam nějaký ten méně vznešený rouf, i když tohle ve vašem případě rozhodně neplatí. Vaše hraběnka Amelia se rozhodně nezahodila, když si začala s Elphbergem, a ještě k tomu s princem. Takže vy a Rudolf V. jste příbuzní! Jak zajímaví! Předpokládám, že na korunovací cestujete tak říkajíc jako reprezentant anglické větve rodu."

"Jémináčku, to ne!" zvolal Rassendyll. "To by ode mne bylo nanejvýš netaktní, nemyslíte? Ne, neobdržel jsem oficiální pozvání a nebudu tam jako představitel nikoho jiného než sebe sama. Kdyby o tom Robert věděl, nejspíš by to neschvaloval a pro ubohou Rose by to určitě byl strašlivý šok. Víte, lady Burlesdonová je velice distingovaná dáma. Je pevně odhodlaná něco se mnou udělat a její poslední plán spočívá v tom hodit mou skromnou maličkost na krk ubohému starouši Jacobu Borrodailovi jako atašé. Mají ho poslat na nějaké velvyslanectví. Po pravdě řečeno, nemám nejmenší ponětí, co takový atašé dělá. Pokud nic moc, kdo ví? Možná se mi to nakonec zalíbí."

Oba muži se zasmáli.

"Víte," pokračoval Rassendyll, "zdá se, že s hrozbou kariéry atašé na obzoru jsou dny mé zahálky sečteny. Proto jsem se rozhodl udělat si prázdniny a oslavit tak svou ztracenou nezávislost. Když jsem se v The Times dočetl o nadcházející korunovaci v Ruritánii, posedla mne touha uvidět na vlastní oči, jak můj vzdálený příbuzný žije. Abych ušetřil city své švagrové, rozhlásil jsem, že se chystám na loveckou výpravu do Tyrol. Kromě vás neví živá duše, že ve skutečnosti jsem na cestě do Strelsau. Možná to působí trochu tajuplně, ale nejde mi o nic jiného než podívat se na obřad z uctivé dálky, trochu si zarybařit a zastřílet a pak se zase vrátit domů, kde strávím zbytek života v deprimující diplomatické dřině."

"Ujišťuji vás svou naprostou diskrétností, pane Rassendylle," řekl Drakov. Pak sáhl do kapsy kabátu a vytáhl z něj malou lahvičku. "Je libo do kávy kapku brandy?"

"Ale s radostí!" odpověděl Rassendyll. Pozvedl šálek a Drakov mu do kávy nalil trochu zlatavé tekutiny z lahvičky, načež zjistil, že je prázdná.

"Ach, jemine," zvolal Rassendyll. "Zdá se, že jsem vás připravil o poslední doušek."

"To nevadí," odpověděl Drakov. "Ve svém kupé mám novou láhev. Vlastně, když o tom mluvím, nechtěl byste ke mně zaskočit na skleničku a nějaký ten doutník?"

"Skvělý nápad!" zajásal Rassendyll. "Musím říct, že tahle cesta zřejmě bude mnohem příjemnější, než jsem čekal."

O chvíli později se společně odebrali do Drakovova kupé, kde otevřeli láhev Napoleona. Drakov vytáhl

z elegantního panského neceséru lemovaného červeným sametem dvě malé skleničky a oběma nalil. Pak Rassendyllovi nabídl přepychovou krabici doutníků se jménem společnosti Alfreda Dunhilla na víku. Rassendyll si ji chvíli obdivně prohlížel, pak si vybral jeden z prvotřídních havanských doutníků, které obsahovala. Drakov mu podal malý stříbrný ořezávač, kterým odstříhl špičku. Než si Rassendyll doutník zapálil, sundal z něj proužek.

"Můj otec vždycky říkal, že by člověk neměl kouřit kvalitní doutník s proužkem, jako by se neměl milovat s půvabnou ženou, aniž by ji nejprve svlékl do naha."

"Velice zábavné," řekl Drakov, zatímco pootáčet svým doutníkem v plameni zápalky.

Rassendyll se nervózně zavrtil na sedadle; najednou měl pocit, že mu dřevění nohy. "Víte, musím vám skutečně vyjádřit svůj obdiv, příteli," řekl. "Cestujete se všemi nejmodernějšími výdobytky."

Drakov se usmál. "Je zvláštní, že to říkáte. Jelikož se zdá, že takové věci dokážete ocenit, možná se vám bude líbit tohle."

Sáhl pod sedadlo a vytáhl odtamtud malou černou skříňku. Rassendyll si zprvu myslel, že je potažená jemnou černou kůží, ale pak zjistil, že se jedná o jakýsi zvláštní materiál, který nepoznával. Také si všiml, že skříňka má nanejvýš neobvyklý zámek. Se zájmem pozoroval Drakova, jak si ji pokládá na klín a otevírají.

"Víte, Rudolfe - jestli vám tak mohu říkat," řekl Drakov, "musím se vám k něčemu přiznat. Tohle naše setkání nebylo tak docela náhodné."

"Ne?" opáčil Rassendyll, zatímco fascinovaně pozoroval, jak Drakov ze skříňky vyndává několik zvláště tvarovaných pásů. Byly průhledné a zdálo se, že v sobě mají jakési složité vzory. Nic podobného ještě nikdy neviděl.

"Zosnoval jsem je," pokračoval Drakov. "Stejně jako jsem si zařídil pozvání na večírek vašeho bratra, kde jsme se spolu poprvé viděli. To proto, abych s vámi dnes mohl snadněji zapříst rozhovor."

"To zní jako nějaké spiknutí," odpověděl Rassendyll a zamračil se. V nohou cítil zvláštní mravenčení. Je možné, že na něj tak zapůsobila ta troška brandy? "Ale moment! Jak jste mohl vědět, že se se mnou setkáte ve vlaku? Pro tuto cestu jsem se rozhodl teprve před několika dny!"

"Jak jste sám řekl, je to spiknutí," řekl Drakov. "Kéž bych měl dost času, abych vám to mohl vysvětlit. Ale bojím se, že byste to stejně nepochopil."

Rassendyll se zatvářil zmateně. Měla to být urážka? "Bojím se, že vám tak docela nerozumím," řekl nejistě. Mravenčení už cítil i v prsou a nohy měl úplně necitlivé. "Mimochodem, co je tohle?"

Drakov se skláněl a spojoval na podlaze podivné pásy do jakési smyčky. Přestože jej Rassendyll sledoval velice pozorně, nedokázal pochopit, jak jsou pásy spojené.

"Říká se tomu hraniční okruh," odpověděl Drakov, který mezitím s prací skončil a narovnal se. "Obávám se, že vám ten název nic neřekne, ale věřím, že operace samotná vám i tak bude připadat fascinující."

Znovu sáhl do skříňky a tentokrát ji otevřel tak, že Rassendyll mohl nahlédnout dovnitř. Co viděl, ho dokonale zmátlo. Vypadalo to jako vynález z románů toho francouzského fantasy, Verna. Rassendyll neměl nejmenší tušení, co to může být. Zdálo se to být velice složité a byly na tom barevná světýlka a lesklé plošky, na kterých se jakoby kouzlem objevovala čísla.

"Poslyšte, Drakové, co je to za vymyšlenost?"

"Říká se tomu chronoplát."

"Chronoplát? K čemu to je?"

"Je to zařízení k cestování v čase."

"K čemu?" Rassendyll vytřeštil oči a pak pochopil, že si z něj muž utahuje. Zasmál se. "Tak k cestování v čase? Dobrý bože! To jako že si zaletíme do zítřka a podíváme se, jaké bude počasí? Ale no tak, co je to doopravdy..."

Rassendyllovi se náhle zadrhla slova v hrdle a zbledl.

"Děje se něco?" zeptal se Drakov.

"Myslím, že je mi špatně, příteli. Možná trochu čerstvého vzduchu -" Pokusil se vstát, ale zjistil, že se od pasu dolů nedokáže ani hnout. "Co se, k čertu, děje? Úplně mi zdřevěněly nohy!"

"To proto, že jed už začal působit," odpověděl Drakov.

"Co jste to říkal?"

"To brandy, které jsem vám nalil do kávy," řekl Drakov a něco přitom kutil ve skříňce. "Obsahovalo směs, ze které by vaši chemikové byli naprosto pať. Strnulost, kterou teď cítíte, se rychle šíří. V několika vteřinách budete úplně ochromení a krátce poté zemřete."

Rassendyllovi vylezly oči z důlků. "Zemřu? To nemůžete myslet vážně!" Vtom si uvědomil, že už nedokáže pohnout ani rukama. Zachvátila ho panika. "Můj bože! Otrávený! To ne! Prosím vás, ne, pro lásku boží, člověče, pomozte mi!"

"Obávám se, že vám už nepomůže nic," řekl Drakov klidně. "Je mi to líto."

Rassendyll zjistil, že už mu dělá potíže i mluvení. Chtěl vykřiknout, ale nešlo to. Jediné, na co se teď zmohl, byl chraptivý šepot.

"Proč?" zeptal se z posledních sil. "Co jsem vám kdy udělal?"

"Vůbec nic," řekl Drakov. "Není v tom nic osobního, Rudolfe. Proto jsem to pro vás udělal tak bezbolestné, jak jsem jen dovedl. Je to tak sice pomalejší, ale aspoň se netrápíte. Svým způsobem vám vlastně prokazují službu. Za rok byste zemřel na tuberkulózu - vy tomu říkáte úbytě. Není to hezká smrt a už vůbec ne příjemná: horečky, zimnice, vnitřní krvácení, které způsobuje, že kašlete krev. Tohle je mnohem lepší. Za okamžik prostě ztratíte vědomí, skoro jako byste usnul. Až vás najdou, budou si myslet, že vás ranila mrtvice."

Rassendyll už se nedokázal ani hnout. Nemohl mluvit, vůbec nic necítil. Po tvářích mu stékaly velké slzy. Drakov se naklonil a jemně mu je setřel hedvábným kapesníkem. Zatímco stále mluvil, sáhl Rudolfovi do kabátu, vytáhl z něj peněženku a nahradil ji vlastní. Pak mu začal prohledávat ostatní kapsy.

"O vaší cestě jsem věděl všechno," řekl. "Vlastně o vás vím úplně všechno, i o vašem příbuzenství s Rudolfem Elphbergem. Vždycky se ale najdou drobné historické nesrovnalosti, a proto jsem s vámi musel zapříst rozhovor, abych se o některých věcech ujistil. Hodně jste mi pomohl, když jste mi řekl všechno, co jsem potřeboval vědět, skoro bez pobízení. Jestli to pro vás bude útěcha, umíráte za dobrou věc. Vaše smrt je sice politováníhodná, ale nezbytná."

Udělal něco uvnitř skříňky a hraniční okruh na podlaze začal zářit. Drakov skříňku zavřel a pak s ní v jedné ruce a vycházkovou holí v druhé vstoupil do smyčky.

"Obávám se, že si lord a lady Burlesdonovi budou myslet, že vás na vaší lovecké výpravě potkalo nějaké neštěstí," řekl. "Dokumenty, které teď máte, vás identifikují jako Petera Andersena, což je jméno, pod kterým jsem si objednal tuhle cestu. Rudolf Rassendyll jednoduše zmizí, jako já. Je mi líto, že to muselo být takhle. Opravdu je. Přijdete o největší dobrodružství svého života. Jenomže my potřebujeme, aby vaši roli sehrál někdo jiný. Sbohem, Rudolfe. Více štěstí v příštím životě."

Zářící smyčka zablikala a ztratila se a Drakov zmizel s ní.

2

"Ruritánie?" Lucas Priest se zamračil. "O takové zemi jsem v životě neslyšel. O kterém časovém období mluvíme, pane?"

"O konci devatenáctého století, majore," odpověděl Forrester. Stál na malém pódiu v brífinkové místnosti ve třiašedesátém patře budovy velitelství Temporárního svazu. Major Lucas Priest, starší seržant Finn Delaney a desátník André Crossová seděli před ním v první řadě sedadel. Na sobě měli zelené tranzitní kombinézy, vzdušné a přiléhavé, s insigniemi divize na límcích a hodnostním označením na úzkých černých páskách na rukávech.

Ačkoliv měl Lucas Priest v zásahové jednotce nejvyšší hodnost, služebně nejstarší byl Finn Delaney. Prostředky proti stárnutí mu dodávaly zrádně mladistvý zjev navzdory skutečnosti, že byl veteránem Temporárního sboru už v době, kdy Priest byl ještě pouhý chlapec. Za svou nízkou hodnost, která rozhodně nekorespondovala s délkou jeho služby, vděčil skutečnosti, že měl nejhorší disciplinární záznam z celé jednotky. Jeho nejčastějším proviněním bylo neuposlechnutí rozkazu a napadení nadřízeného důstojníka. Všech přestupků bez výjimky se dopustil v plusovém čase. Na druhé straně měl v záznamech velké množství zásluh z minusového času, což se v konečném důsledku projevilo tak, že jeho hodnost neustále poskakovala nahoru a dolů jako jojo. Důstojníkem byl zatím jen jedenkrát a na velice krátký čas. Byl to mohutný, žoviální, rudovlasý muž ostře kontrastující se štíhlým, hnědovlasým Priestem, modelovým důstojníkem, který nechal své práce dobře placeného laboratorního technika a dal se k

Temporálnímu sboru, protože to považoval za svoje skutečné poslání. Po několika misích u pravidelných jednotek byl přidělen k Forresterově divizi a rychle stoupal po hodnostním žebříčku, takže teď v ní byl funkčně druhý nejvyšší. Přestože byli ti dva povahově naprosto odlišní, jako tým se skvěle doplňovali a brzy se mezi nimi vytvořilo hluboké přátelství. Finn se naučil ovládat svůj divoký temperament alespoň občas a Lucas si zase vyvinul schopnost, když už ne směrnice a předpisy překračovat, tak si je alespoň tu a tam přizpůsobovat.

Biologicky byl Finn Delaney z trojice nejstarší; táhlo mu na sto dvacet, zatímco Priestovi bylo skoro o padesát méně. Kdyby se však jejich stáří počítalo absolutním datováním, oba by je překonala André Crossová. Té sice biologicky nebylo ještě ani třicet a podle standardů dvacátého sedmého století byla pouhé dítě, ale narodila se o více než tisíc let dříve, v hornatém Baskicku dvanáctého století. Byla totiž přemístěná v čase. Vzali ji z její doby a přesadili do dvacátého sedmého století, kde její už tak výjimečné schopnosti ještě vylepšili počítačovým implantátem. André byla vysoká, širokoplecí a na ženu své doby neobvykle svalnatá. Ve dvacátém sedmém století se cítila mnohem pohodlněji než v Anglii po normanském vpádu, kde se musela maskovat za muže, aby se mohla stát nájemným rytířem a žít podle vlastních představ.

Dohromady ti tři tvořili zásahovou jednotku. Dostávali obvykle ty nejsložitější a nejriskantnější časové úpravy a teď, když naslouchali Forresterovu seznamování se situací, si to velice dobře uvědomovali. Neuniklo jim, že jejich nadřízený je nezvykle napjatý. To mu nebylo podobné. A pro jejich novou misi to nevěstilo nic dobrého.

"Ruritánie byla malá suverénní zemička," řekl Forrester. "Kapesní královstvíčko ve střední Evropě, na Balkánu. Krátce před první světovou válkou ji obsadilo Rakousko-Uhersko. Historicky neměla skoro žádný vliv, nicméně jisté nedávné události jí dodaly obrovský význam z temporálního hlediska." Stiskl na pultíku tlačítko, kterým se aktivoval počítač. "Forrester, přístupový kód 321-G, modré prověření."

"Prověření potvrzeno," odpověděl počítač. "Co pro vás mohu udělat, plukovníku Forrester?"

"Potřebuji krátké uvedení do situace kolem spiknutí k odstranění ruritánského krále Rudolfa V. v roce 1891," řekl Forrester. "Začni, až budeš připraven."

"Zpracovávám," odpověděl počítač. "Přejete si vizuální doprovod, plukovníku?"

"Řeknu ti, až ho budu potřebovat."

"Soubor požadovaných dat je neúplný," ohlásil počítač. "Dosažitelná data jsou nedostatečná, opakuji, nedostatečná."

"Skvělé," zabručel Finn.

"Zmlkni, Delaney. Pokračuj, počítači."

"Dosažitelná data pocházejí pouze z jediného zdroje," řekl počítač. "Tímto zdrojem je román -"

"Román!" zvolal Finn.

Forrester se na něho zaškaredil.

"Opakuji, román," řekl počítač nevzrušeně. "Konkrétně historický milostný román nazvaný Zajatec na Zendě napsaný sirem Anthonym Hopem Hawkinsem pišícíím pod pseudonymem Anthony Hope, londýnským právním poradcem (moderní ekvivalent: právní zástupce) a vydavatelem v Anglii v roce 1894. Práce je údajným derivátem z deníků Rudolfa Rassendylla, který se narodil 21. srpna 1862 v Londýně a zemřel na tuberkulózu 14. dubna 1892 -"

"Ukaž nám Rudolfa Rassendylla," přikázal Forrester.

Na pódiu se objevil holografický obraz vysokého, statného muže ve formálním večerním obleku z konce devatenáctého století. Rassendyll stál mírně z profilu s hlavou hrdě vztyčenou a bradou vyzývavě vystrčenou. Měl hustou hřívu tmně rudých vlasů, zářivě modré oči a aristokraticky tvarovaný nos. Účinek jeho vzhledu na tři členy zásahové jednotky byl okamžitý a značně bouřlivý.

"Co to má, k čertu, znamenat?" zvolal Finn Delaney, který se předkláněl a poučil oči na hologram. "Vždyť to jsem já!"

"Ponech tuhle projekci a ukaž nám ruritánského krále Rudolfa V.," řekl Forrester.

Vedle prvního hologramu se objevil druhý. Král Rudolf byl oblečený v parádní bílé uniformě zdobené medailkami a zlatými prýmkami, na ramenou měl velké zlatě lemované epolety s třásněmi a přes prsa rudou

šerpu. Na nohou měl bílé rajtky a dokonale vyleštěné černé jezdecké boty. Jednu ruku měl volně svěšenou podél těla a druhou nenuceně spočíval na jílci šavle. Ve všem kromě šatů byl král Rudolf identickým dvojčetem Rudolfa Rassendylla - a Finna Delaneyho.

Finn tékal pohledem z jednoho hologramu na druhý. Pak pomalu vstal a přistoupil blíž, aby si je prohlédl ze všech stran. Vyjma skutečnosti, že byl o něco větší než oba holografické obrazy - ale ne tolik, aby si toho někdo všiml, pokud by je neviděl těsně vedle sebe - nebyl mezi nimi skoro žádný rozdíl.

"Zatraceně!" řekl, pak o několik kroků poodstoupil a udiveně potřásl hlavou. "Mám ošklivý pocit, že to, co teď uslyším, se mi nebude ani trochu líbit."

"Pokud budete tak laskav a vrátíte se na své místo, Delaney, budu pokračovat," zavrčel Forrester trochu příkřeji, než bylo třeba. Lucase napadlo, co asi starouše žere. Forrester byl za normálních okolností spíše klidás, ale teď z každého jeho slova a gesta přímo číselo napětí. Vypadalo to, jako by byl plukovník pod silným tlakem, a to pro ně rozhodně nebylo dobré znamení.

"Obě tyto projekce byly sestaveny z údajů, které naprogramovala Temporální informační služba do počítače dnes ráno," řekl. "Vycházejí ze starých fotografií. Pro vaši informaci, pane Delaney, když jsem tohle viděl, prošel jsem si vaše záznamy, a pokud mohu říct, ani jeden z těch dvou není vašim předkem. Ta podobaje čistě náhodná. Pokračuj, počítači."

"Tématem zápletky Hawkinsova románu je spiknutí za účelem uchwácení trůnu, ke kterému došlo v Ruritánii v roce 1891," řekl počítač. "Zosnoval je Michael Elphberg, vévoda ze Strelsau, králův nevlastní bratr z neorganického sňatku -"

"Zobraz Michaela Elphberga," řekl Forrester.

Oba hologramy zamrkaly a byly nahrazeny obrazem Michaela Elphberga, zachmuřeného, hubeného muže průměrné výšky s hluboko zasazenými hnědými očima a černými vlasy. Navzdory honosné vojenské uniformě Michael Elphberg připomínal spíše postavu z Dostojevského románu, jako byl třeba Raskolnikov, zádumčivého mladíka s duší anarchisty zmítaného utajovaným vztekem na svět, který není s to pochopit jeho nadřazenost.

"Roztomilý chlapík, co?" řekl Finn.

"Co je to morganický sňatek?" zeptal se Lucas.

"Počítači," řekl Forrester, "definuj -"

"Není třeba, plukovníku," přerušila ho André. "Tento pojem pochází z doby, ze které jsem přišla. Označuje manželství mezi mužem s titulem a ženou bez titulu. V tomto případě to znamená, že se starý král oženil dvakrát, jednou s urozenou ženou - Rudolfovou matkou - a podruhé se ženou neurozenou, která se stala matkou Michaela. V morganickém svazku nemá ani matka, ani potomek žádná práva spojená s titulem nebo majetkem."

"Tak jak je možné, že byl Michael vévoda?" zeptal se Lucas.

"Vévodství mu musel udělit jeho otec," odpověděla André. "To ovšem nic nemění na skutečnosti, že neměl žádná následnická práva."

"Což by vysvětlovalo, proč se chtěl zmocnit trůnu jinak," řekl Finn.

"Děkuji, desátníku," řekl Forrester. "Pokračuj, počítači."

"V době, kdy došlo ke spiknutí," řekl počítač, "byly v Ruritánii dvě silné politické frakce - Rudá frakce a Černá frakce. Rudá frakce podporovala Rudolfa jako právoplatného dědice trůnu Ruritánie. Černá frakce se zasazovala, aby na trůn nastoupil Michael Elphberg. Názvy skupin se odvozují z toho, že Rudolf Elphberg měl rudé vlasy, zatímco Michael černé."

"Mám dotaz," ozval se Lucas. "Jestliže Michael neměl legální následnické právo, z jakého důvodu bylo veřejné mínění nakloněno tomu, aby zasedl na trůn?"

"Opakuji, data jsou nedostatečná," řekl počítač. "Rudolf Elphberg nebyl v Ruritánii příliš populární. Byl to sobecký slaboch a většinu času trávil na cestách. Problémy obyvatel Ruritánie ho nezajímaly. Michael Elphberg se aktivně zajímal o vládu Ruritánie a často se objevoval na veřejnosti. Svoje rezidence měl v hlavním městě země

Strelsau a na venkově na Zendě, kde přijímal vlivné cizince. Byl také oblíbený v ruritánské armádě, a navzdory skutečnosti, že na trůn neměl žádná legální práva, velká část veřejnosti by na něm viděla raději jeho než Rudolfa."

"A Michael jim to nevymlouval," řekl Finn.

"Princ Rudolf byl zasnouben s princeznou Flavií a měl se s ní oženit," pokračoval počítač.

"Zobraz," řekl Forrester a Michaelův hologram vystřídal obraz rusovlasé ženy kolem dvaceti let. Měla příjemný srdčitý obličej a jasně modré oči. Svou panenkovskou krásu nedávala nijak vyzývavě na odív a z výrazu její tváře se dal vyčíst ostych nebo možná přirozený stud.

"Flavia byla Rudolfova sestřenka z třetího kolena," pokračoval počítač. "Sňatek mezi nimi byl naplánován za účelem spojení dvou nejmocnějších rodin v Ruritánii. Všeobecná oblíbenost princezny Flavie a Rudolfova zjevná lhostejnost k ní proti němu ještě více popudila veřejné mínění.

Michael omámil Rudolfa drogou, aby promeškal korunovaci a lidé si mysleli, že byl příliš opilý na to, aby se jí mohl účastnit. Jeho plánu měla napomoci i skutečnost, že se princ Rudolf objevil opilý na veřejnosti už mnohokrát. Michael plánoval, že skandál, který se kvůli tomu strhne, mu napomůže k převzetí trůnu, ale k žádnému skandálu nakonec nedošlo, protože dva princovi zastánci, důstojník ruritánské armády plukovník Sapt a mladý šlechtic jménem von Tarlenheim, pohotově vymysleli vlastní plán. Nejprve si zajistili pomoc Rudolfa Rassendylla, který přijel do Ruritánie na korunovaci. Rassendyll je vzdálený příbuzný Rudolfa Elphberga a jeho fyzický dvojník a Sapt a von Tarlenheim ho přesvědčili, aby se zúčastnil korunovace místo Rudolfa Elphberga. Měl ztělesnit krále, dokud účinky drogy nepominou a král opět nezaujme svoje místo, načež by se Rassendyll mohl v tajnosti vrátit domů."

"Podoby Sapta a von Tarlenheima k dispozici nemáme," řekl Forrester. "Máme jen to, co nám dodala TIS, a neměli jsme dost času to zpracovat. Během přípravy na misi samozřejmě dostanete popisy z Hawkinsova románu. Pokračuj, počítači."

"S pomocí Sapta a von Tarlenheima Rassendyll úspěšně zastoupil krále při korunovaci. Svůj plán však nedokázali dokončit, protože Michael jejich spiknutí odhalil a uvěznil svého nevlasního bratra na hradě Zenda, čímž došlo k patové situaci. Kdyby Michael skutečného krále zabil, Rassendyll by jej hrál dál a on by ho nemohl odhalit jako podvodníka, protože by tím zároveň přiznal vlastní zločin. Pokud by došlo k plánovanému sňatku s princeznou Flavií, vdala by se za dvojníka. Sapt a von Tarlenheim zase nemohli obvinít Michaela z únosu skutečného krále, protože pak by museli odhalit i své spiknutí. Jediné, co jim zbývalo, bylo krále vězněného na Zendě osvobodit. Hrad však byl dobře opevněnou středověkou pevností. Pokud by se do něj pokusili proniknout silou, Michael by měl dost času krále zabít a zbavit se jeho těla. Sapt s von Tarlenheimem by pak neměli ani důkaz, s jehož pomocí by ho obvinili z vraždy. Zároveň bylo nutné přihlídnout k tomu, že Michael byl velice populární u armády, takže na její pomoc spoléhat nemohli."

"To zní jako parádní šlamastyka," prohlásil Finn. "Těžko mohli požádat armádu o pomoc při osvobození krále vězněného na Michaelově hradě, když byl král v paláci. Mizerný scénář pro úpravu."

"Je to ještě mnohem horší, než si myslíte," řekl Forrester. "Dnes časně ráno byl podplukovník Jack Carnehan - krycí jméno Mungo - nalezen zavražděný ve svém newyorském bytě. Na čele měl laserem vypálená slova: 'Paříž 5'. TIS mne kontaktovala ihned, jakmile si uvědomili, že je to odkaz na teroristy, proti kterým jste společně s Mungem stáli při časové úpravě v Paříži sedmnáctého století. Správci času se zjevně začali mstít a TIS věří, že my - přesněji řečeno vy tři - budete jejich dalším cílem."

Zmínka o Správcích času a zpráva o Mungově zavraždění zasáhla tři členy zásahové jednotky jako blesk.

"Dobrý bože," zvolal Lucas. "Jak se to mohlo stát? Myslel jsem, že jsme Správce času vyřídili."

"Já také," odpověděl Forrester. "Ale TIS teď váhavě přiznává, že je nejspíš nedostali všechny. Bylo mi řečeno, že organizaci Správců času vede malý počet lidí roztroušených v jednotlivých jejich buňkách. Jedním z nich byl Adrian Taylor, kterého jste vy tři při své pařížské misi vyřídili. Jenže TIS zná alespoň tři další a všem se tehdy podle všeho podařilo uniknout."

"Jak se jim, k čertu, povedlo zabít Munga?" zeptal se Finn. "Vždyť ani nevěděli, jak vypadal."

"To se nejspíš nikdy nedozvíme," odpověděl Lucas.

"Po pravdě řečeno to víme" řekl Forrester. "TIS má vizuální záznam vraždy."

"Cože?" zvolal Finn.

Forresterova ústa se v koutcích zvedla do lehkého úsměvu. "Vyšlo najevo, že Mungo měl uvnitř bytu nainstalováno holografické zařízení pro účely ostrahy. TIS uznala za vhodné neposkytnout mi z důvodů,

kteří brzy budou zřejmé, celý záznam, ale zaslala mi alespoň tyto záběry."

Lucasovi neuniklo, že Forrester zatíná prsty do okraje pultíku, až mu klouby na nich zbělely. "Počítači," řekl. "Zobraz Sofii Falco."

Objevil se holografický obraz půvabné mladé ženy.

Měla kaštanově hnědé vlasy, modrozelené oči a dobře vyvinuté tělo, které si zjevně udržovala v kondici. Byla úplně nahá. Přestože stála uvolněně, nikomu nemohla uniknout její pružnost i docela impozantní svaly. Ve tváři měla svěží krásu, která by se mohla zdát trochu chladná, nebýt jejího horoucího pohledu. Ačkoliv to byl jen hologram, přímo sálala divokou vitalitou. Její sexualita zasáhla Finna i Lucase jako žhavý pouštní vítr. V ruce držela laser a pobaveně se usmívala. Finn Delaney uznale hvízdal.

"Aha," řekla André suše. "Už chápu. Výhradně pro účely ostrahy."

"Ano," přisvědčil Forrester. "Zabírala ho v ložnici."

"Nemůžu tomu uvěřit," řekl Lucas. "Mungo by jí nikdy takhle na špek neskočil."

"To je pravda," přidal se Finn. "Mungo byl příliš dobrý agent, než aby se nechal nachytat na sexuální radovánky. Řekl bych, že si nechal dělat i rozbor jídla, které mu uvařila vlastní matka. V tom muselo být ještě něco jiného."

"Bylo," odpověděl Forrester škrobeně. "Tu ženu jsem kdysi znal jako Elaine Cantrellovou. Oba jsme sloužili u letectva, naváděli jsme spolu bombardéry na cíl. Zjevně si dala mnohem víc než já záležet, aby nezestárla, a trochu se od té doby, co jsme se znali, změnila, ale poznal jsem ji. Když se podíváte pozorně na její levou ruku, zjistíte, že má velice neobvyklý prsten." Odmlčel se. "Je ode mne. Patřil mému otci."

Tři členové zásahové jednotky si vyměnili překvapené pohledy. Za všechny ty roky, co Forrestera znali, se nikdy nezmínil, že v jeho životě byla nějaká žena. Jakkoliv bylo obtížné představit si starého mrzoutského velitele zamilovaného, představit si ho po boku téhle ženy bylo nemožné.

"TIS ji znal jako Sofii Falco - krycí jméno Sokol," dodal Forrester.

"Ona je temporální agent?" zeptal se Lucas nevěřičně. "Správci času infiltrovali Temporální informační službu?"

"Jak?" zeptala se André. "Dokonce i obyčejní úředníci u nich musejí projít přísnými prověrkami."

"Na druhé straně by to vysvětlovalo spoustu věcí," řekl Finn. "Třeba proč se jim TIS nikdy nedostala na kobytku. To jde těžko, když mezi sebou máte nepřátelského krtka. A jestli to překvapuje vás, představte si, jak se asi cítí oni. Jistě, bylo by to nejspíš zatraceně těžké, ale určitě ne neuskutečnitelné. Nejmíň jeden způsob bych dokázal vymyslet jen tak spatra, ale znamenalo by to, že Správci času mají mnohem větší představitost a zdroje, než jsme si mysleli. Mohli použít přeškolení kondicionování."

"To by znamenalo, že museli získat někoho z trestního systému," namítla André. "Vždycky jsem si myslela, že je to nemožné. Ti jsou přece ustavičně prověřováni."

"Těžké by to bylo, ale nemožné rozhodně ne," opáčil Finn. "K čertu, nic není nemožné. Kromě toho, mohli někde získat potřebné zařízení. I tak by to bylo riskantní. Přeškolení proces prováděný neodborníkem může snadno skončit úplným vymazáním mysli."

"Stejně pořád nevím, jak by jim mohlo přeškolení kondicionování pomoci při nasazení špiona," ozval se Lucas.

"Myslím, že za daných okolností je to jediná možnost," řekl Finn. Podíval se na Forrestera. "Pane?"

"No prosím, Delaney. Mluvte."

Finn měl ze všech čtyř nejvyšší vzdělání, protože v mládí navštěvoval školu Arbitrážního sboru, i když z ní byl pro svou nedisciplinovanost vyloučen. O co v něm Arbitrážní sbor přišel, to získala První divize.

"Patně použili nějakou obměnu hypnotického kondicionování krtků vyvinutou v Sovětském svazu na konci dvacátého století," začal Finn. "Rusové pracovali na technikách infiltrace svých agentů do klíčových postavení - nebo postavení, která by se mohla klíčovými stát - a tam je nechali po léta 'spát', dokud je neaktivovali nějakým klíčovým slovem nebo kódovou frází. Tito agenti byli často předkondicionováni pro nějaký speciální úkol. Velice často před svou aktivací ani sami nevěděli, že jsou agenti."

"Můžete si gratulovat, pane Delaney," řekl Forrester. "Vaše analýza situace přesně odpovídá závěrům, ke kterým dospěla TIS. Až na jednu výjimku. Existuje možnost, jak se dostat k potřebnému vybavení a odborníkům, kterou jste přehlédli. Získat na svou stranu někoho z LSTA."

"K čertu, to je pravda," řekl Finn. "To mě vůbec nenapadlo!"

"TIS ano," odpověděl Forrester, "ale oni měli na rozdíl od vás přístup ke všem faktům. Když začali na základě vaší pařížské mise hromadně zatýkat členy Ligy na ochranu času, jeden z lidí, které dopadli, byl kapitán Lachman Singh z Lékařského sboru Temporální armády - psychiatr. Než ho mohli vyslechnout, spáchal sebevraždu a teď už víme proč. Jakmile vyšlo najevo, že Sokolova identita je falešná, TIS ji začala prošetřovat. Ukázalo se, že žena, kterou jsem znal jako Elaine Cantrellovou, byla tak říkajíc pouhá konstrukce. Ať už je to kdokoliv, nemá žádnou historii. Je jasné, že než k nám nastoupila, vložili jí do mozku osobnost odpovídající její krycí identitě. Podle záznamů se nechala odvést v Colorado Springs, což znamená, že prošla LSTA, kde měl kapitán Singh skvělou možnost nalézt v jejím psychickém profilu nějakou 'nesrovnalost' a z ověřovacích důvodů ji podrobit důkladnému skenování. To by mu opatřilo potřebnou zástěrku, pod kterou by ji mohl vystavit přeškolenímu kondicionování, vepsat jí do mozku falešnou osobnost a vytvořit aktivační spoušť, o které mluvil Delaney. Pak ji prověřili a ona mohla nastoupit letecký výcvik a po čase se nechat převelet k mé jednotce."

Forrester se zatvářil kysele. Pak nasucho polkl a pokračoval: "TIS mi potvrdila, že si zažádala o přeložení k informační službě, když jsem jí ještě velel já. Skenováním prošla - díky kapitánu Singhovi - a byla přijata na zkoušku jako agentka v terénu. A tehdy zmizela v minus čase. Myslel jsem si, že je mrtvá, ale teď jsem se dozvěděl, že jí TIS zařídila novou identitu a z Elaine Cantrellové se stala Sofie Falco neboli Sokol. Byla jejich špičkovou agentkou."

"A jelikož agentům v terénu velel Mungo, je jasné, že se ti dva dobře znali," dodal Lucas.

André se zašklebila. "Ano, ale naneštěstí pro Munga ne dost dobře."

"Ironií osudu je, že jí TIS pověřila, aby infiltrovala do řad Ligy na ochranu času," řekl Forrester. "Tam měla navázat kontakt s teroristy a dostat se mezi ně. Když uspěla, Správci času poznali, že uspěli oni, a tehdy ji nejspíš aktivovali."

"To je skoro k popukání," řekl Finn. "Je to, jako kdyby Správci času dali TIS součástky na výrobu bomby. TIS ji pro ně sestavila a pak jim ji vrátila, aby mohli stisknout knoflík. Už méně veselý je, že Sokol nemusela být jediná."

"Právě tohle jim dělá starosti," řekl Forrester. "V TIS zavládnula naprostá panika. Každý z terénních agentů teď musí projít úmornou sérií těch nej přísnějších testů sloužících k odhalení falešné osobnosti v mozku."

"Každý z nich?" podivil se Lucas. "To bude trvat měsíce!"

"Přínejmenším," řekl Forrester. "Což mimo jiné znamená, že na této misi nebudete mít podporu informační služby. A tím se dostáváme zase na začátek. Sokol úmyslně zanechala na místě Mungovy vraždy nějaké osobní věci patřící Rudolfovi Rassendyllovi. TIS je identifikovala. Podle mne se nesnaží blufovat. Správci času odčasovali do devatenáctého století a odstranili Rassendylla."

"Ale co to má společného s námi?" zeptala se André.

"Případá mi, že je to očividné," odpověděl Forrester. "Chtějí se pomstít za to, co jste jim udělali v sedmnáctém století v Paříži. Jejich organizace tehdy byla vaší zásluhou skoro zničena. Munga už zabili. Takže zbýváte vy tři."

"Pokud dělají všechno pro to, aby si zajistili, že na tu úpravu pošlou nás," zeptala se André, "proč tu hru hrajete s nimi? Proč tam jednoduše nepošlete jinou skupinu?"

"Vy vůbec nepřemýšlíte, desátíku," odpověděl Forrester. "Vy tři máte nejlepší šance je zastavit. Oni to vědí. Také vědí, že my víme, že už zasáhli do časového proudu. Dali si záležet, abychom se to dozvěděli. Nic jim nemůže zabránit, aby jednoduše neodčasovali do jiné doby - kromě toho, že vás chtějí zabít. Dokud tam budete i vy, nehnou se odtamtud a budou se snažit svou práci dokončit."

Finn Delaney zavrtěl hlavou.

"Co se děje, Delaney?"

"Je v tom příliš mnoho shod okolností," řekl. "Nemůžu uvěřit tomu, že je všechny zinscenovali Správci času."

Forrester se zamračil. "O čem to mluvíte?"

"Jen o tomhle: To celé až příliš připomíná katastrofické scénáře, které jsme vymýšleli jako teoretická cvičení ve škole Arbitrážního sboru, abychom ověřili působení osudového faktoru na setrvačnost časového proudu. Říkávali jsme tomu 'zenová fyzika', protože to člověka přivádí k podobným otázkám,

jakými se zabývali staří japonští filozofové - třeba jaký zvuk vydá při tlesknutí jedna ruka. Jenže horším." "No a?"

"Když se je člověk snaží vyřešit s pomocí logiky, obvykle se zblázní," pokračoval Finn. "Na zenovou fyziku došlo víc kadetů než na jakýkoliv jiný předmět. Všem aspektům setrvačnosti časového proudu úplně nerozuměl ani Mensinger. Podívejte se, jak vypadá kompletní obrázek. Všechno, co se zatím stalo, má přímé spojení s naší časovou úpravou v Paříži sedmnáctého století a se třemi mušketýry. Úprava se povedla a umožnila TIS pozatýkat většinu Správců času, ale kolik časové setrvačnosti přitom bylo uvolněno, nevíme. Vzpomeňte si, že osudový faktor působí jako koeficient setrvačnosti časového proudu a určuje stupeň relativní kontinuity, do které se časový proud může navrátit. Záleží v první řadě na účincích narušení časového proudu a v druhé řadě na způsobu, jakým byla úprava provedena."

"Jinými slovy," ozvala se André, "rozhodující v tom celém je slovo 'relativní'. Časová setrvačnost může stále ještě působit a ukáže se to až někdy v budoucnosti."

"Přesně tak. Shody okolností jsou přirozenou součástí náhodného světa, ale když je jich moc, obvykle to znamená, že nejde o náhodu. A to je přesně náš případ. Příliš mnoho zatracených shod okolností. Za prvé: to, co Správci času provádějí v Ruritánii devatenáctého století, přímo souvisí s tím, co jsme jim udělali v sedmnáctém století. Příčina a následek. Za druhé: Sokol podle všeho stojí hodně vysoko na organizačním žebříčku teroristů, možná je dokonce jedním z jejich vůdců, což by ji zase spojovalo s tím, co jsme dělali ve Francii v sedmnáctém století. Za třetí: jako Elaine Cantrellová se znala s plukovníkem Forresterem a nyní se jejich cesty opět střetávají. Za čtvrté: jako Elaine Cantrellová a později Sofia Falco byla ve styku s TIS a s Mungem, který s námi v Paříži v sedmnáctém století spolupracoval. Za páté: shodou okolností" se podobám jak Rudolfu Rassendyllovi, tak králi Ruritánie, tedy hlavním postavám dějinného scénáře, který se Správci času snaží narušit. Nejspíš na tu podobu došli náhodou a svůj plán postavili kolem ní, ale i tak tady zůstává příliš mnoho shod okolností na to, abychom mohli situaci považovat za náhodný sled událostí."

"Vy tedy tvrdíte, že se jedná o účinek osudového faktoru?" zeptal se Forrester.

"Nevyhnutelně. Vzpomínáte si na tu starou historku, jak bylo kvůli hřebu v podkově ztraceno celé království? Jediná zdánlivě bezvýznamná akce může uvést do pohybu řetěz příčin a následků vedoucích až k rozhodující události. Při pokusu analyzovat takovou situaci v oboru temporální setrvačnosti se prakticky smazávají rozdíly mezi fyzikou a metafyzikou. Právě to nakonec Mensingera dohnalo k sebevraždě. Uvědomil si, že celá ta záležitost je jako domeček z karet. Dříve, nebo později se zhroutí svou vlastní vahou a stačí, aby se pohnula jediná karta, a sesypou se všechny."

"Ale žádná z našich akcí přece nebyla z temporálního hlediska bezvýznamná," namítl Lucas. "Vždycky jsme čelili nebezpečí rozštěpu časového proudu a pokaždé se nám podařilo mu zabránit."

"Jistě - pokud je nám známo," přikývl Finn. "To, co se tu snažím dokázat, je, že Mensingerovy teorie mluví o osudu v pravém slova smyslu jen nepřímě. To proto, že naprostá objektivita je za jakýchkoliv podmínek vyloučená. Vychází to z Heisenbergova principu. Pozorovatel jakéhokoliv jevu s ním nemůže být v jiném než subjektivním vztahu už jen proto, že tam je a pozoruje ho. Každá akce, kterou jsme podnikli v plusovém nebo v minusovém čase, je projevem našeho subjektivního vztahu k časovému proudu."

"Už ti přestávám stačit," upozornila ho André.

"Zkusím to zjednodušit," řekl Forrester. "Delaney se snaží říct, že osudový faktor neovlivňuje jen konečný výsledek úpravy časového proudu, ale také činy těch, kdo se na něm podíleli."

"Pouze tak se můžeme dostat do situace, která je ve svých důsledcích eschatologická," navázal zase Finn. "Úpravou časového proudu jsme možná zabránili rozštěpu, ale současně jsme způsobili rozsáhlou temporální poruchu. A ještě horší na tom je, že jediné, z čeho teď můžeme vycházet, je dílko z červené knihovny napsané v devatenáctém století. Bez přístupu k deníkům, ze kterých při jeho psaní Hawkins údajně vycházel, nemůžeme vědět, jak to bylo doopravdy. TIS není ve stavu nám s čímkoliv pomoci, ale i kdybychom ty deníky našli, stejně by nám nezbyvalo než věřit Rassendyllovi, že se to tak doopravdy seběhlo. Kdo nám zaručí, že si ten příběh trochu nepřikrášlil?"

"Souhlasím, že v tomto scénáři je prvek nejistoty skutečně vysoký," řekl Lucas, "ale aspoň známe výsledek. Podle historických záznamů Rudolf V. Ruritánii vládl a Rassendyll se podle všeho také vrátil do

Londýna v pořádku, jinak by o tom nemohl psát ve svých denících. Ať už udělal cokoliv, povedlo se mu to."

"No, teď ho štěstí opustilo," řekl Finn suše. "Dá se někde sehnat ten Hawkinsův román?"

"Bude součástí programové přípravy na misi," ujistil ho Forrester.

"Dobře. Bude se nám hodit každá pomoc. Teď stojíme osudu tváří v tvář. Osudový faktor se snaží vykompenzovat změny v časovém proudu a my jsme jejich součástí."

"Zajímalo by mě, jestli si to Správci času uvědomují," prohodil Lucas.

"Myslíte, že je to zajímavá?" opáčil Forrester. "Jejich takzvané hnutí bylo zničeno. Zbyla jich pouhá hrstka. Dokážete si představit lepší způsob jak opustit scénu než způsobit lavinovitý nárůst entropie?"

"Něco takového by se mohlo stát?" zeptala se André.

"Delaney si to podle všeho myslí," odpověděl Forrester.

"Ale to by znamenalo..." André se zachvěl hlas.

"Konec času," dopověděl za ni Lucas.

3

Drakov byl netrpělivý. Přecházel sem a tam v malé věžičce nad hradem Zenda, kroutil rameny a protahoval se, aby se zbavil svalových křečí.

"Posaď se, Nikolaji," řekla Sokol. "To tvoje neustálé přecházení mě ruší."

Drakov se na ni zamračil. Ležela na jedné ze dvou malých paland, které tvořily jediné zařízení jinak prázdné místnosti - s výjimkou jejich výstroje a zásob navršených na hromadě v jednom koutě. Světlé vlasy měla svázané do koňského ohonu a na sobě měla nízké černé boty a prostou černou kombinézu. Drakov byl oblečený stejně, ale svůj oděv získaný z armádních přebytků doplnil vestou z ovčí kůže.

"Tebe to možná ruší," řekl, "ale já se prostě musím hýbat. Tohle místo je tak studené a vlhké, že mě mrazí až v kostech. Zatímco ty ses bavila ve společnosti jako hraběnka Sofia, já jsem trčel celé dny tady a společnost mi dělaly jen krysy a rybenky. Nechápu, jak tady vůbec někdo může žít."

"Možná je to tu trochu nepohodlné, ale je to ideální operační základna," odpověděla s očima stále upřenými na obrazovku malého osobního počítače, který držela v pravé ruce. "Do téhle části hradu nikdo nevkročil už celé roky, a i kdyby zásahovou jednotku napadlo, že jsme tady, nebude pro ně snadné nás odsud vykourit."

"Pokud sem prostě nepříčasuji," namítl Drakov.

"Rizikový faktor by byl příliš vysoký," odpověděla. "Bez tranzitních souřadnic by to nikdy nedokázali. Mohli by skončit uvnitř zdi, které tady jsou osm stop silné. Na druhé straně by sem mohli zkusit vtrhnout pomocí osobních vznášedel, a proto jsme se nastěhovali sem do věže. Možná je tu chladno a trochu sem fouká, ale vidíme odsud na celý hrad. Jakmile se mi podaří nainstalovat do téhle střílny sledovací systém, nebudou mít šanci se sem dostat, aniž by vypnuli laser."

"A co jim zabrání, aby nezískali souřadnice stejným způsobem jako my?" zeptal se Drakov.

Sokol pozvedla obočí. "Myslíš svedením Ruperta Hentzaua ve věžeňských kobkách?"

"Nebud' vulgární," řekl Drakov. "Velice dobře víš, co myslím. Jeden z nich by si mohl zařídit setkání s Černým Michaelem a požádat ho o prohlídku hradu. Mohla jsi to udělat stejně, když jsi byla na zámeckém plese, ale místo toho ses raději rozhodla zapůsobit na Hentzauovy nízké pudy."

Sokol se suše usmála. "To je pravda, ale na skřipci jsem to ještě nedělala. Tam dole je spousta velice zajímavých zařízení. Měl bys tam se mnou zajít a prohlédnout si je. Kdo ví, třeba by tě to trochu rozehrálo."

"Děkuji, ale nechci," zabručel Drakov.

"Víš, ty jsi skutečně hezký chlapec, Nikolaji, ale fantazii máš jako neandrtálec. To je ta potíž s implantátovým programováním. Můžeš se tak naučit spoustu věcí, ale celoživotní společenské kondicionování to neodstraní. Možná jsem tě měla nechat úplně přeškolit, ale tvoje osobnost se mi líbila taková, jaká byla, když jsme se setkali. Navzdory svým viktoriánským postojům jsi měl svůj osobitý šarm. Ale pro boha živého, žil jsi přece ve dvacátém sedmém století! To ses tam vůbec nic nenaučil?"

"Naučil jsem se toho hodně," odpověděl Drakov. "Naučil jsem se, že ta tvoje 'moderní doba' je degenerovaná a dekadentní, a to se netýká pouze sexuální morálky. Kvalitu jste nahradili kvantitou,

podstatu pozlátkem a principy účelnosti. Promiň, ale ve tvé době jsem našel málo věcí hodných obdivu - snad jen vaši převratnou technologii, a i tu používáš nezodpovědně."

"Ty jsi ten pravý, kdo může moralizovat," odsekla. "Když jsem tě našla, byl jsi znuděný playboy, který si mohl koupit všechno kromě věcí, o které jsi skutečně stál. Za peníze jsi nemohl získat klid a nemohl sis koupit ani pocit užitečnosti. Já jsem ti dala obojí."

"Připouštím, že pocit klidu jsem nakrátko získal s tebou," řekl Drakov. "Jenže to byl pouhý sebeklam. Využila jsi mě, ale já si nestěžuji. Využili jsme se navzájem a děláme to pořád, jako dvojice parazitů. Ale kam nás to přivedlo? Jsme tady, poslední členové užšího vedení Správců času, sedíme tu ve studené a vlhké cele jako párek poblouzněných anarchistů a plánujeme svou pomstu."

"Tohle jsi přece chtěl, Nikolaji."

"To že jsem chtěl? Ne, tohle jsem rozhodně nechtěl. Kdybych mohl mít, co jsem chtěl, byl by můj život úplně jiný. Bohužel je to ale to, co jsem potřeboval. Až bude po všem a jestli všechno půjde podle našich plánů, myslím, že mi nic neudělá větší radost než se s tebou rozloučit a už nikdy nevidět ani tebe, ani to tvoje zatracené dvacáté sedmé století."

"Ubohý Niku," řekla. "A co budeš dělat?"

"To nevím," přiznal. "Vím jenom, že tam už se nikdy nevrátím. Přípravování války ve válce mě změnilo. Jestli k lepšímu, nebo k horšímu, to nevím. Vím jenom, že to bylo nutné udělat."

"Chápu," řekla. "Jenom už to dál nechceš dělat se mnou, že?"

"Kdybych zůstal s tebou, brzy bych byl stejný jako ty," odpověděl Drakov. "A to já nechci. Fanatismus, jako je ten tvůj, obvykle končí tím, že člověk všechno podřizuje účelu věci. Po čase zjistíš, že v tom pokračuješ, jen abys pokračovala, ne pro to, čeho jsi chtěla dosáhnout původně. Jen se podívej, jak to dopadlo s námi. Taylor byl zabit v sedmáctém století v Paříži, Singha zatkli a spáchal sebevraždu, Tremain uvízl v mrtvé zóně, když se s námi pokoušel spojit, Benedetto v panice utekl bůh ví kam a všichni ostatní jsou buď ve vězení, nebo mrtví, ale ty necítíš vůbec nic, že? Pro tebe je to jen okrajová záležitost."

"Oběti jsou nutné, Nikolaji," odpověděla Sokol, odložila počítač a zamýšleně se na něho podívala.

"Myslela jsem, že tohle chápeš."

"Ale jistě, chápu," řekl. "Jenom mne trápí, že to tak snadno akceptuji. Něco podobného jsem řekl Rassendyllovi, když jsem ho zabíjel. Seděl jsem tam a snažil jsem se mu všechno vysvětlit jako blázen, díval jsem se do jeho vyděšených, nechápajících očí a vůbec nic jsem necítil. Žádnou lítost, nic"

"A co bys chtěl, Nikolaji? Plakat pro každého, kdo musí zemřít, aby konečně přestaly ty proklaté časoválky?"

"Někdo by měl, nemyslíš?"

"No dobře, tak běž a plač pro ty ubožáky, kteří zůstali ležet u cesty," řekla klidně. "Já mám na práci mnohem důležitější věci. Jestli si chceš jít vlastní cestou, až tohle skončí, jdi si. Já tě nepotřebuji. Ale teď máme práci. Pro případ, že by se opravné skupině podařilo dostat až sem, připravila jsem jim menší překvapení. Jestli z tebe pobyt na tomto hradě ještě neudělal neschopného prince Hamleta, můžeš mi pomoci je nastražit. Nebo si zůstaň tady a dumej nad tím, jak je ten svět zkažený." Vstala z palandy.

"Priest, Crossová a Delaney už jsou určitě tady, takže se velice brzy začnou dít věci."

"Jak si můžeš být tak jistá, že Forrester pošle právě je?" zeptal se Drakov.

"Protože ti tři jsou z První divize nejlepší," odpověděla. "A protože Moses Forrester pochopí, že nemá jinou možnost, než je sem poslat, stejně jako nebude mít jinou možnost za námi přijít, až na to budeme připravení. Pak budeš mít svou soukromou pomstu. Co budeš dělat potom, mě už nezajímá."

Drakov se zadíval na střílnu ve zdi věže. "Zajímalo tě vůbec někdy něco nebo někdo?" zeptal se.

Chvilí mlčela. "Ano, jednou."

"Jenom jednou?"

"Kdysi jsem se setkala s velice výjimečným mužem. Bylo to v jiném životě, ale vzpomínám si na to docela živě." Usmála se. "Ironií osudu je to stejný muž, kterého toužíš zabít."

Drakov na ni překvapeně vytřeštil oči. "Moses Forrester?"

"Těžko se tomu věří, co?" odpověděla. Pozvedla ruku. "Pořád mám jeho prsten. Tady," řekla, stáhla si jej a hodila mu ho. "Možná by sis ho měl nechat. Koneckonců, patřil tvému otci."

Odtamtud, kde stáli, měli tři členové zásahové jednotky skvělý výhled na rezidenci vévody ze Strelsau. Úmyslně přičasovali na místo vzdálené několik mil od vesnice Zenda. Okolní kraj byl kopcovitý a hustě zalesněný a oplýval množstvím zvěře. Vesnice sama byla malá a bukolická, složená z malých, pitoreskních domků, hospody, kovárny, kostela a několika statečků na svazích okolních kopců. Celkově měla víceméně středověký charakter, zatímco vévodovo sídlo bylo honosnou směsicí starého a nového.

Když přičasovali, už na ně čekal kapitán Robert Derringer, pozorovatel přidělený jejich misi. Na pozorovatele se zdál být příliš mladý i navzdory tomu, že přípravy proti stárnutí silně znesnadňovaly odhad věku. Derringer nevypadal o mnoho starší než průměrný odvedenec ve výcvikovém táboře. Oblečený byl v souladu s dobou do lehkého tmavě hnědého saka, jezdeckých kalhot, vysokých hnědých bot a modré hedvábné košile. Měl ostré rysy, velké hnědé oči a rozčuchanou kšticí tmavě hnědých vlasů. V jeho vzhledu bylo něco skoro klackovského a jeho temperamentní jednání a uspěchaný způsob řeči to ještě podtrhovaly. Odvedl je na vrcholek jednoho pahorku, ze kterého měli výhled na sídlo Michaela Elphberga.

Asi dvě míle dlouhá cesta lemovaná stromy, která vedla k zámku 'Černého Michaela', byla pečlivě udržovaná. Ústila do velkého nádvoří, pak se stáčela k východní straně pozemku. Hrad Zendu obcházela širokým obloukem kolem příkopu, který byl široký jako menší řeka. Asi v polovině délky hradu cesta pokračovala na jih a odtamtud do lesa a vesnice Zendy. Příjezdová cesta, která vedla k přednímu vchodu do zámku, jej obcházela z druhé strany a pak se napojovala na cestu vedoucí do hlavního města Strelsau.

Přestože byl zámek opticky zmenšený hradem, který se tyčil přímo nad ním, byl poměrně velký. Byl postavený ve francouzském stylu, čtyři patra vysoký, s ozdobným sloupovým portikem a stupňovitě lomenou střechou. Jeho oslnivá bělost byla v ostrém kontrastu s temně šedými kamennými zdmi hradu za ním.

"Je to velice zajímavá architektonická směsice," řekl Derringer. "Zámek nechal postavit poslední král jako svou letní rezidenci. Podle všeho měl rád zdejší hrad, ale na to, aby v něm bydlel, mu připadal příliš nepohodlný. Hrad a zámek spojuje jen jediný malý padací most. Ten vede ve výšce skoro dvaceti stop přes příkop a je sotva dost široký, aby po něm mohli jít tři nebo čtyři muži vedle sebe. Vůz by neunesl. Poté, co byl zámek dostavěn, se do hradu nedá dostat jinak než přes něj. Zadní brána v hradbách se otevírá přímo na most nebo do příkopu, když je zdvižený. Sám hrad byl zřejmě několikrát dostavován. Nejstarší je ústřední tvrz. Všimněte si, že tam není vnější opevnění. Kdysi tam určitě bylo, ale později -možná při stavbě zámku - bylo strženo a na jeho úkor byl rozšířen hradní příkop."

"Řekla bych, že je to nejširší příkop, jaký jsem kdy viděla," poznamenala André.

"Ach ano," řekl Derringer a ušklíbl se, "jako bývalý rytíř na volné noze jste na hrady expert, že?"

"Ve své době jsem jich viděla spoustu," odpověděla. "Tento mi připadá starý, ale skoro nedobytný. Na první pohled vidím, kde bylo slabé místo v opevnění posíleno tou dodatečně postavenou baštou v jihozápadním rohu, ale trochu mě matou ty dvě malé věže, které vyčnívají nad příkopem. Nepřipadá mi, že by sloužily nějakému obrannému účelu."

"Myslím, že to dokážu vysvětlit," řekl Derringer. "Ty byly přistavěny nedávno. Uvnitř jsem sice nebyl, ale podle vzhledu bych řekl, že část starého hradu se stále ještě opravuje. Ta čtvercová část vyčnívající nad příkop byla patrně zamýšlena jako ubytování pro hosty, aby mohli volně přecházet mezi zámkem a hradem. Je to jediná část hradu, kde se v noci svítí."

"To by to vysvětlovalo," přikývla. "Dost nezvyklé uspořádání, ale praktické. Ačkoliv umístění zámku přímo před hrad poněkud omezuje výhled, zároveň to skoro znemožňuje frontální útok. Zámek by se dal obsadit bez větších potíží, ale pak by obráncům hradu stačilo bránit pouze jedinou úzkou přístupovou cestu."

"Jak byste ho dobyla, kdybyste musela?" zeptal se Derringer.

André pokrčila rameny. "Obléháním."

Finn se kysele zašklebil. "To by bylo ve čtyřech dost obtížné," řekl. "Zvláště když nemůžeme použít moderní arzenál. Opravdu se po nás chce, abychom věřili, že se tam ten anglický tajtrlík Rassendyll nějak dostal a vysvobodil krále?"

"Možná to není takový tajrlík," odpověděl Derringer. "Podle všeho je to vojenský důstojník."

"To je jedno," prohlásil Finn. "Stejně nemám nejmenší chuť z tohoto hradu někoho zachraňovat."

"Možná by bylo lepší nějak vévodovi zabránit, aby krále unesl," navrhl André.

Derringer se usmál. "To by určitě bylo. Bohužel to ale není možné. Jste ve velice ošidném postavení.

Musíte provést úpravu, při které se osudový faktor projevuje do takové míry, že skoro v ničem nemáte na výběr. Jakákoliv další odchylka od původního scénáře je naprosto vyloučená. Nemůžete odstranit jednu poruchu tím, že uděláte jinou, desátníku Crossová. Máte svázané ruce, zatímco Správci času se nemusejí ohlížet vůbec na nic. Opravdu vám tu práci nezavídím."

"Je tu jen jeden malý problém," řekl Lucas. "My přece nevíme jistě, jaký byl původní scénář. Tak jak můžeme vědět, jestli se od něj odchylujeme, nebo ne?"

Derringer pokrčil rameny. "To asi nemůžete. Nejspíš vám nezbude než se původního scénáře držet v rámci toho, co o něm víte, a doufat, že zbytek vyrovná setrvačnost časového proudu. Seržant Delaney bude dělat, co mu řeknou plukovník Sapt a Fritz von Tarlenheim. Připouštím, že je velice lákavé překazit plán Michaela Elphberga ještě dřív, než jej uskuteční, ale i kdyby to z dlouhodobého hlediska všechno vyřešilo, stejně by to změnilo původní příčinnou posloupnost, jak ji známe. Můžu vám skoro zaručit, že by to pro vás nedopadlo dobře. Osudový faktor se zjevně snaží kompenzovat něco, k čemu došlo v sedmáctém století, nebo možná ještě dříve. Nikdo z nás neví, co to je, ale na tom vlastně nezáleží. Kdo by si v tomhle kosmickém kulečnicku náhod, které se vzájemně proplétají, troufl vsadit na to, že dvakrát špatně se rovná dobře? Musím přiznat, že z čistě akademického hlediska je to jistým morbidním způsobem fascinující. Zajímalo by mě, co by se stalo, kdybyste neuspěli. Došlo by k obrovskému rozštěpu časového proudu na dvě různé časové linie, nebo by se čas svinul sám do sebe a ubíhal by ve stále se zmenšujících kruzích, než by se zastavil docela? Zenová fyzika mne vždycky fascinovala, ale nikdy by mě nenapadlo, že uvidím její působení při terénním cvičení - promiňte, při misi. Mám z toho pocit, že nám nad hlavami visí na pavučině Damoklův meč."

"Neurazte se, kapitáne," řekl Finn, "ale kolik je vám let?"

"Dvacet devět," odpověděl Derringer. "Vás asi zajímá, jak je možné, že se takové děcko dostalo k Pozorovacímu sboru?"

"No... vlastně ano," přisvědčil Finn.

Derringer se zašklebil. "Prostě jsem se do temporální fyziky zakousl," řekl. "Albrecht Mensinger byl můj děda."

"To mě tedy podržte," řekl Finn. "Není divu, že vás poslali na tuhle misi."

"Nejspíš to s tím něco společného mít bude," připustil Derringer. "Na druhé straně, třeba je to jedna z těch souher okolností, ve kterých se teď topíme. Možná je to osud. Věříte v osud, seržante?"

"Jenom když je zlý," odpověděl Finn.

Derringer se zachechtal. "Odpověď hodná Lennyho Bruce."

"Nejspíš mi unikla souvislost," řekl Finn.

"Aha. No, on byl filozof z dvacátého století, který povýšil zlý osud na umění. Promiňte, občas se vyjadřuju trochu nesrozumitelně. Své práci rozumím dost dobře na to, abych si uvědomoval, že jí vůbec nerozumím. Abych parafrázoval, v naší filozofii je toho více mezi nebem a zemí, než můžeme tušit."

"Tak tohle alespoň znám," řekl Finn. "William Shakespeare, že?"

Derringer pozvedl obočí. "Skutečně? Já jsem myslel, že to byl Albert Einstein. Každopádně to je něco, co by říct mohl. A když už mluvíme o zlém osudu, mám pro vás ještě jednu špatnou zprávu. Korunovace byla přesunuta na pozítří."

Lucas vytřeštil na Derringera oči. "Jak je to možné? Podle historie máme ještě pět dní!"

"Ano, já vím. První důkaz historické anomálie. Předpokládám, že se Michael nepustí do uskutečňování svého plánu dříve než zítra. Tedy za předpokladu, že se nerozhasilo úplně všechno."

"Tak proč tu, k čertu, ještě okouníme?" zeptal se Finn.

"Uklidněte se, seržante," řekl Derringer. "Jsem tady sice jen několik dní, ale rozhodně jsem nezahálel.

Vím, co dělám. V tuto chvíli není král ani dvě míle odsud, v Michaelově lovecké chatě. Sapt a von Tarlenheim jsou tam s ním. Michael je okázale pryč. Nemyslím, že se odváží omámit Rudolfa dříve než zítra večer. Takže máme celý zítřek. Nespustím je z očí. Rudolf si vybral posed, ze kterého má výhled na

řičku protékající malým údolíčkem, kam chodí pít vysoká. Našel jsem místo, kde se s ním určitě setkáte. Král chodí spát pozdě a každou noc je pravidelně naltý. Na posed přichází obvykle těsně po západu slunce. Zatím nic nezastřelil a nemyslím, že se mu to povede v budoucnu. Je mizerný střelec, i když je střízlivý. Nebýt Sapt, neměli by tu co jíst. A když už je řeč o jídle, pokud vím, nejedli jste už sedm set let, takže navrhuji, abychom sešli do vesnice a dali si večeři. V hostinci poskytují docela slušné ubytování a jídlo tam také není špatné. Doporučil bych vám buďto zvěřinu, nebo pstruha. Víno páchne, ale jejich pivo je prvotřídní. Kromě toho, nebudeme přece zachraňovat budoucnost světa s prázdným žaludkem." Načasování fungovalo skvěle. Necelých pět minut poté, co Finn zaujal pozici za velkým dubem, uslyšel, jak se k němu na vršek blíží muži. Rychle se opřel o kmen stromu a předstíral, že spí. Uplynulo několik dalších minut a pak slyšel, jak se muži zastavili před ním.

"Co je tohle za čertovinu!" uslyšel hlas mladého muže. "Oholte ho a bude to král!"

Otevřel oči a uviděl dva muže, kteří stáli před ním a užasle na něj zírali. Oba měli pušky a oba byli oblečení v loveckých úborech. Jeden z nich byl malý a podsaditý. Měl velkou hlavu s hustou hřívou šedobílých vlasů, mohutný dragounský knír, licousy a oči podlité krví. Kouřil obrovskou dýmku, tureckou pěnovku, která byla z očividného nedostatku péče nerovnoměrně vybarvená. Muselo mu být hodně přes šedesát nebo možná sedmdesát, ale jeho dobrá kondice a přímé držení těla svědčily o tom, že je tělem i duší voják. Druhý muž byl vysoký a štíhlý, tmavovlasý s drobným, hladce zastřiženým knírkem. Byl jemných rysů a z jeho kulatého obličejce vyzařovala bezstarostnost. Mohlo mu být kolem třiceti, možná ještě méně. Byl to on, kdo promluvil. Když došli blíž a Delaney vstal, starší muž o krok ustoupil a pozvedl husté obočí.

"A dokonce je stejně vysoký!" řekl. "Dobré nebe! Smím se zeptat na vaše jméno, pane?"

"Jmenuji se Rassendyll," odpověděl Finn. "Rudolf Rassendyll. Vstoupil jsem snad nevědomky na soukromý pozemek? Víte, přijel jsem z Anglie, na dovolenou. Jestli jsem snad neúmyslně narušil vaše právo držby, hluboce se vám omlouvám, pánové."

"Ne, ne, nic se nestalo, pane," ujistil ho mladší muž. "To jen vaše vzezření nás tak překvapilo. Dovolte, abychom se také představili. Tohle je plukovník Sapt a já se jmenuji Fritz von Tarlenheim. Jsme ve službách ruritánského krále."

Finn si s nimi vyměnil pozdrav, a když si potřásl rukou se starším mužem, Sapt zvolal: "Rassendyll! Dobré nebe, nejste z Burlesdonu?"

"Ale ano," odpověděl Finn. "Můj bratr Robert je teď lord Burlesdon."

"Bože na nebesích," řekl Sapt. "Prozradily vás vaše vlasy a rysy, pane." Tiše se zachechtal.

"Pozoruhodné! Znáte ten příběh, Fritzi?"

Z výrazu von Tarlenheimova obličejce se dalo uhodnout, že mu pozadí prohrěšku hraběnky Amelie není neznámé, ale nechce to připustit, aby se vyhnul hovoru na překérní téma. Finn se rozhodl ho vysvobodit. "Soudím, že příběh hraběnky Amelie a prince Rudolfa je stejně dobře znám tady jako v Londýně," řekl s úsměvem.

"Nejen že je tady dobře znám," řekl Sapt, "ale jestliže se zde uvolíte zůstat, pane, brzy se v Ruritánii nenajde muž ani žena, kteří by o něm pochybovali!"

V tom okamžiku se z úseku cestičky ukrytého pod kopcem ozval další hlas. "Fritzi! Sapte! Kde jste vy dva, k čertu, zmizeli?"

"To je král!" řekl von Tarlenheim.

"Čeká ho tady menší překvapení," dodal Sapt.

Když se Rudolf Elphberg konečně objevil, Finn se nedokázal ovládnout, aby na něj nevytřeštil oči. Ačkoliv už viděl jeho hologram, stejně to pro něho byl šok. Bylo to jako podívat se do zrcadla. Elphberg byl jeho přesný dvojník v každém rysu, až na to, že neměl vousy. Uviděl Finna a strnul s ústy dokořán. Finn byl na toto setkání připravený, ale stejně nemusel úžas předstírat. Teprve po chvíli si uvědomil, že si protokol nejspíš žádá, aby se uctivě uklonil.

"Dobrý bože!" zvolal Elphberg. "Plukovníku Fritzi, kdo je tento gentleman?"

Finn chtěl začít vysvětlovat, když tu plukovník Sapt přistoupil ke králi a jal se s ním tiše rozmlouvat. Elphberg měl ve tváři stále udivenější výraz a nakonec propukl v hlasitý smích.

"To mě tedy podržte!" zvolal a pak přistoupil k Finnovi, aby mu stiskl ruku a poplácal ho po rameni.

"Těší mě, že vás poznávám, bratranče! Na okamžik jsem si myslel, že účinky včerejší bujaré noci ještě docela nepominuly a já mám vidění! Cha! Fritzi, dal bych tisíc korun, kdybych mohl vidět výraz v Michaelově tváři při pohledu na nás dva! Musíte se mnou jet do Strelsau, bratranče Rudolfe! Můj bratr má podrážděný žaludek, kdykoliv mne vidí, ale až mě spatří ve dvojm provedení, určitě ho z toho raní mrtvice!"

"Se vši úctou k Vašemu Veličenstvu a k panu Rassendyllovi," řekl Fritz von Tarlenheim opatrně, "nepřipadá mi, že by bylo moudré, aby váš bratranec v tuto chvíli navštívil Strelsau."

"Třesky plesky," odsekl král. "Jak by to mohlo uškodit?"

"Nechtěl bych někoho uvést do rozpaků," řekl Finn, který cítil, že se od něho něco v tom smyslu očekává a zároveň doufal, že ho nevezmou za slovo. "Odjedu z Ruritánie ještě dnes."

"Ať se propadnu, nic takového samozřejmě neuděláte!" řekl král. "Těch dvou starých bab si nevěšmejte. Ať se pak stane cokoli, v každém případě trvám na tom, abyste se mnou dnes povečeřel. No tak, člověče, nového příbuzného přece nepotkáte každý den!"

"Dnes večer budeme večeřet střídmě, Vaše Veličenstvo," připomenul Fritz poněkud rozpačité.

"To tedy nebudeme!" prohlásil král. "Ne, když hostíme svého nového bratrance! Netvařte se tak zděšeně, Fritzi, vy stará sůvo v nudlích. Nezapomněl jsem, že zítra vyrazíme brzy."

"Ani já ne," řekl Sapt, vyfoukl oblak hustého tabákového dýmu a zamračil se.

"V tom případě je všechno v pořádku - můžu se spolehnout, že ráno vydolujete mé staré královské tělo z postele včas," řekl král. "Pojďte, bratrance Rudolfe, čert vem dnes v noci lov. Jeleni se mi stejně vyhýbají jako moru. A my dva si máme tolik co vyprávět. Já tady sice vlastní sídlo nemám, ale můj bratr Michael nám půjčil svoje a společně se už postaráme, abychom se tam nenudili."

Zamířili zpátky z kopce a asi po půl hodině dorazili k loveckému srubu, velké, jednoposchod'ové budově s lomenou střechou a malou verandou. Elphberg zasypával Finna nesčetnými otázkami týkajícími se jej i jeho rodiny a Finn mu na ně opatrně odpovídal podle znalostí, které získal díky implantátu. Naštěstí nemusel mluvit dlouze, protože Rudolf skoro nezavřel ústa. Náramně si nečekané setkání užíval, zatímco Saptovi a von Tarlenheimovi, kteří kráčeli za nimi, nový vývoj událostí zjevně působil starostí. Finnovi připadal král jako docela příjemný chlápek, i když neuvěřitelně zahleděný sám do sebe. Sotva Finnovi položil otázku, skočil mu do řeči nějakou drobnou anekdotou o sobě, o svých předcích nebo o někom ode dvora. Ne že by byl přímo hrubý, spíš nadměrně temperamentní a naprosto neschopný soustředit se na jednu věc. Dokonce i jeho hlas zněl podobně jako Finnův, ačkoliv se vyjadřoval mnohem pompézněji a měl ho trochu výše posazený.

V lovecké chatě byli jen dva sluhové, starý muž a stará žena, oba stejně rustikální jako srub. Když svého krále uviděli ve dvojm provedení, překvapeně vypouli oči, ale věděli, kde je jejich místo, a proto se na nic nevyptávali. Vlastně mluvili, jen když byli tázáni, a Rudolf se na ně obracel pouze s příkazy.

Večeře už byla připravená a vzbuzovala dojem, že král je stejně netrpělivý lovec jako společník. Za malou chvíli bylo jídlo na stole a pak si pochutnali na hostině skládající se z kusu uzené zvěřiny, brambor opečených v otevřeném ohni, čerstvě upečeného chleba a yorkshirského pudinku. Finn nijak nezakrýval svou chuť k jídlu, což krále zjevně potěšilo.

"Jsme dobří jedlíci, my Elphbergové, co? Ale počkat -vždyť jíme nasucho! Víno, Josefe! Víno, člověče! Jsme snad zvířata, abychom jedli bez pití? Vloupej se do Michaelova tajného sklepa a přines nám odtamtud nějaké láhve dřív, než tady lekneme žízni!"

"Pamatujte na zítřek, Vaše Veličenstvo," řekl Fritz. "Korunovace."

"Zatraceně, Fritzi, na zítřek pamatujte vy," ohradil se král. "Vy vyrazíte dříve než já, musíte mít přede mnou náskok alespoň dvě hodiny. Mě doprovodí tady můj bratranec Rudolf."

"Dnes večer si skutečně nemůžeme dovolit to přetáhnout," řekl Fritz Finnovi, jako kdyby se snažil uklidnit králův rozbouřený temperament. "Plukovník a já vyjždíme o šesté ráno. Musíme dojet na Zendu a vrátit se s čestnou stráží, abychom krále vyzvedli o osmé. Pak společně pojedeme na stanici, odkud budeme pokračovat vlakem do Strelsau."

"Čert vem stráž," zabručel Sapt.

"Ale no tak, od mého bratra je velmi zdvořilé, že žádá tuto čest pro svůj regiment, ať už sympatizuje s kýmkoliv. Ale dnes večer už ani slovo o politice, Sapte. Tak či tak, bratrance Rudolfe, vy ráno brzy

nevyrážíte, takže si klidně můžete dát se mnou, zatímco tihle dva temperamentní gentlemani budou abstinovat. Cože, jenom dvě láhve, Josefe? Už ať jsi zpátky a přines nám ještě dvě. Přece je všechny nenecháme Michaelovi, aby je vypil sám!"

Už bylo hodně pozdě, když král s hlasitým řihnutím, svědčícím o tom, že vypil dost, konečně odstrčil židli od stolu. Víno bylo skvělé a proti mizernému klaretu v hostinci představovalo vítanou změnu. Finn držel krok s Rudolfem, takže se teď cítil uvolněný, plný a v dobrém rozmaru. Zatímco stařena, jejíž jméno si Finn nedokázal zapamatovat, poklízela ze stolu, Josef přinesl láhev omotanou proutím, která vypadala, že v Michaelově sklepě leží už celé věky.

"Vaše Výsosti, vévoda ze Strelsau mi uložil, abych tuhle láhev postavil před krále, až král vyzkouší všechna ostatní vína," řekl, jako by se tu řeč naučil nazpaměť, což nepochybně udělal. "Vybízí vás, abyste ji vypil na lásku, kterou k vám váš bratr chová."

"Bravo, Černý Michaeli!" zvolal král. "Čert ho vem, myslel si, že si schová nejlepší na konec, až moje chuť poleví. Nu, ven se zátkou, Josefe, člověče milý!"

Přímo před Finnovýma užaslýma očima král popadl odzátkovanou láhev, přiložil si ji ke rtům a vypil ji, aniž se při tom byť jen jedenkrát nadechl. Pak ji odhodil do kouta místnosti, zamrkal na něho, ztěžka dopadl na stůl a okamžitě začal chrápat.

Tak takhle snadné to bylo, pomyslel si Finn. Po celou dobu večere a hodnou chvíli po ní si lámal hlavu, ve které láhvi nebo ve kterém pokrmu je droga, kterou měl Michael zneškodnit svého bratra. Ani na okamžik ho nenapadlo, že by to mohl udělat takto očividným způsobem. Tedy očividným pro toho, kdo to čekal. Ulehčené si oddechl, šťastný, že si nemusí píchat adrenergen, který by ho před účinky Michaelova útoku uchránil bez ohledu na to, jakou drogu by vybral a jak silnou dávku by použil. Mohl se jít klidně vyspat, aniž by mu mozek poskakoval v hlavě jako šílený nebo se k němu v noci přikradli teroristé. O to druhé se postaraly hlídky před chatou. Vlastně to vůbec nebylo spravedlivé. On se dobře najedl, napil se výborného vína a teď ho čekal spánek v pohodlné posteli, zatímco jeho přátelé se třásli venku v zimě, aby ho ochránili.

Nu což, pomyslel si, život je někdy děvka. Snad alespoň nebude přšet.

Po tak dlouhé době strávené v útrobách Zendy si Drakovovy oči zvykly na tmou, takže viděl pozorovatelovy obrysy zřetelně. Byl tak zaměstnaný hlídáním lovecké chaty, že si Drakova nevšiml, ani když stál několik kroků od něj. Smrt mu šlape na paty, pomyslel si Drakov, už ji má skoro na dosah a pořád o ní neví. Nic necítí. Žádný instinkt ho neupozorní na nebezpečí, vlasy vzadu na krku se mu neježí, nezdá se mu, jako by někdo přešel po jeho hrobu, nic ho nevaruje, aby se otočil a pohlédl smrti do tváře.

Všichni ti básníci a povídkáři popisující ve svých dílech temnější stránky lidské povahy se mýlili, pomyslel si Drakov. Smrt není melodrama. Nanejvýš patetická jednoaktová komedie se špatným scénářem.

Diváci se nesmějí, a než si stačí uvědomit, že to k smíchu prostě není, je už obvykle pozdě.

Drakovovi se sevřelo srdce, když uviděl, že pozorovatel je sotva víc než pouhý chlapec. Zázračné drogy zpomalující stáří sice činily odhad věku značně klamným, ale mládí toho chlápka se projevovalo i jinými způsoby - napjatostí jeho postoje, neklidem, který ho neustále nutil přešlapovat, tichými, leč výmluvnými zvuky, které vydával navzdory očividné snaze chovat se co nejtišeji. Byl jako malý chlapec na své první lovecké výpravě se starými veterány, když tráví svou první noc na hlídce. Starý lovec, zkušený a klidný, by věděl, jak splynout s tichem lesa; věděl by, jak se uvolnit do absolutní nehybnosti. Malý chlapec na to byl příliš vzrušený a příliš nezkušený. Navzdory veškeré snaze se neustále pohyboval a nedokázal sladit úder svého srdce s tichým šuměním větru. Nejspíš si myslí, že je zticha, ale drobné zvuky, které vydával, pro něj skoro neslyšné, zněly lesní zvěří jako burácení hromu. Starý lovec by to samozřejmě věděl, ale neřekl by mu nic. Věděl by, že za takové noci a s takovým zelenáčem stejně nic neuloví. Šlo jen o to dát chlapci příležitost, aby se naučil čekat. Časem by se to určitě naučil. Ale tento chlapec už ten čas mít nebude.

Drakov, starý lovec, přemýšlel, proč se umělci vždycky snažili poetizovat smrt a násilí. Smrt byla nanejvýš konečná, vlastně to byla konečnost sama, a skutečné násilí bývá náhlé, strašné a většinou nepochopitelné. Ne, smrt není poetická, myslel si, když se zamračeně díval na svou mladou oběť, poetické je přežití. Jenže tohle chápalo jen málo umělců. Rusové to věděli. Puškin, Lermontov,

Dostojevskij, Tolstoj - hlavně Tolstoj. Rusové milují utrpení, pomyslel si Drakov, protože nikdy nic jiného nepoznali a je to pro ně jediný pocit, kterému dobře rozumějí. Duše ruského vesničana je nádherná věc, pomyslel si: prostá, nevinná a čistá.

"Vychází to z ruské země," řekla mu kdysi jeho matka na Sibiři. "Je zavlažena slzami těch, kteří trpěli, a jednoho dne z ní vyroste květina nového světa."

"A co když se ukáže, že ta květina je plevel?" zeptal se jí tehdy s cynismem svých čtrnácti let. Tenkrát si ani zdaleka neuvědomoval, jak prorocká její slova jsou.

"Pak ten plevel znovu skropí slzy utrpení," odpověděla jeho matka. "Bez utrpení nemůže přijít vykoupení."

Jestli to byla pravda, pomyslel si Drakov, byla jeho matka vykoupena mnohonásobně. Jenže on si její pravdou nebyl jist. Jiný spisovatel, Američan - kdo jiný? - napsal, že byronovská melancholie je opium intelektuálů a posledním útočištěm malomyslných. S tím by Sokol určitě souhlasila. Nikdy si nenašla čas cítit lítost se všemi dušemi, které cestou padly do škarpy, jak to jednou prostě a nemilosrdně vyjádřila. Neochotně pozvedl laser a namířil na hlavu oběti. Zaváhal.

Paprsek světla by bezpochyby varoval ostatní, kteří nebyli ani tak mladí, ani nezkušení jako tenhle chlapec. Přendal si laser do levé ruky a pomalu vykročil vpřed, neslyšně se blížil ke své oběti. Když se dostal až za ni, zvedl pravou ruku a prudce sekl mladíka malíkovou hranou do krku, tam, kde se lebka spojuje s páteří.

Náhle uslyšel výkřik a instinktivně se otočil, naslepo vystřelil z laseru do tmy, zatímco pravicí už tiskl dálkové ovládání chronoplátu. V boku ucítil palčivé bodnutí a pak byl zpátky ve věži na Zendě a svíjel se na podlaze, obličej zkřivený bolestí. Nebyl jediným lovcem na číhané. Těsně předtím, než se odčasoval, zahlédl na okamžik proti měsíci temnou siluetu. A navzdory pravděpodobnosti měl pocit, že i za ten kratičký okamžik poznal, kdo to je.

4

Vědro páchnoucí studené vody způsobilo, že Finn vyskočil z postele připravený spáchat bestiální vraždu.

"Zatraceně!" zařval, ale Sapt jej srazil zpátky na lůžko a přitom se lehce vyhnul úderu jeho pěsti.

"Nechte toho, člověče," okřikl ho starý důstojník ostře. "Zkoušel jsem vás probudit všemi jinými možnými způsoby, ale nic nezabralo. Je pět hodin."

"Pět hodin!" zopakoval Finn, který se stále ještě úplně neprobral.

"Rassendylle," řekl Fritz von Tarlenheim a vzal ho za ruku. "Podívejte se sem."

Rudolf Elphberg ležel natažený na podlaze a byl úplně promočený. Vypadalo to, že na něj vylili alespoň čtyřikrát tolik vody než na Finna, a přesto stále spal. Sapt se nad ním sklonil a pleskl ho po tváři - dost silně, aby Finn mimovolně zamrkal.

"Probud'te se. Vaše zatracené Veličenstvo!" řekl. "Čert aby ho vzal, vypil toho třikrát víc než kterýkoliv z vás," dodal s pohledem upřeným střídavě na von Tarlenheima a Finna. "A ať se propadnu rovnou do pekla za to, že jsem ho nechal! To je tedy pěkná polízanice!"

"Už se ho snažíme probudit dobré půl hodiny," řekl von Tarlenheim nešťastně.

Finn poklekl vedle ležícího krále a změřil mu pulz. Byl sotva hmatatelný a velice pomalý.

"Vy jste lékař, Rassendylle?" zeptal se von Tarlenheim s nadějí v hlase.

"Studoval jsem medicínu," improvizoval Finn. "Jenomže toho by teď nevzkřísilo ani tisíc doktorů."

"Cože!" zvolal Sapt a ve tváři se mu objevil výraz nelíbeného zděšení. "Co to říkáte! Přece není mrtvý!"

"Ne, mrtvý není," odpověděl Finn. "Ale bezpochyby byl omámen nějakou drogou."

"Drogou!" zopakoval Fritz. Náhle pochopil. "Michael! Čert vem toho parchanta! Muselo to být v té poslední láhvi! Sapte, jsme to ale párek výstavních pitomců! Jak ho teď, zatraceně, dostaneme na korunovaci?"

"Na to můžete rovnou zapomenout," odpověděl Finn. "Podle mého názoru nepřijde k sobě dřív než za osm nebo deset hodin."

Von Tarlenheim si olízl rty. "To je katastrofa," řekl. "Musíme poslat zprávu, že je nemocný."

"Jsme zničeni," zasténal Sapt. "Jestliže nebude korunován dnes, sázím korunu, že nebude korunován nikdy."

"Ale proč?" zeptal se Finn. "Přece to nemůže být tak vážné."

"Vážné?" opáčil Sapt. "Shromáždí se tam celý národ, aby ho viděl, a půlka armády Černého Michaela k tomu. Jak myslíte, že zareagují na zprávu, že se král opil?"

"Že je nemocný," opravil ho Finn.

"Nemocný!" odfrkl si Sapt. "Jeho 'nemoci' jsou bohužel až příliš dobře známé. Rudolf už byl 'nemocný' mnohokrát."

"Nedá se nic dělat," řekl von Tarlenheim. "Nezbude nám než postavit se k tomu střízlivě a vypořádat se s tím, jak nejlépe to půjde. Jářku," dodal po chvíli přemýšlení, "za daných okolností jsem zřejmě nezvolil nejvhodnější slova."

"Měl jsem to vědět," sténal Sapt. "Měl jsem vědět, že se o něco takového pokusí, ale nebral jsem ho dost vážně. Nechal Rudolfa, aby se vyhodil do vzduchu vlastní petardou!" Znovu udeřil krále. "Ten ožralý pes! Ale raději shnij v pekle, než bych dovolil, aby jeho místo na trůně zaujal Černý Michael!"

Sapt si zuřivě žvýkal konec kníru a mračil se přitom jako kakabus.

"Určitě musí být nějaké řešení!" řekl von Tarlenheim, ale tón jeho hlasu jasně nasvědčoval, že tomu sám příliš nevěří.

Náhle se Sapt zarazil a zamyšleně se zadíval na Delaneyho. Finn hrál hloupého a několik okamžiků tam jen stál a tvářil se zmateně, stejně jako von Tarlenheim, dokud si neuvědomil, na co Sapt myslí.

"Ne!" zašeptal tiše a jeho oči těkaly ze Sapt na Finna.

"Ale ano, k čertu!" zvolal Sapt. "To by se mohlo povést!"

Finn si pečlivě odměřil správný čas, který by měl potřebovat, aby 'pochopil', o čem je řeč, ale zahrál to dobře. "Ale ne," vyhrkl a o krok ustoupil, pak zavrtěl hlavou.

"Rassendylle, věříte v osud?" zeptal se Sapt.

Upřímná odpověď by se ti určitě nelíbila, pomyslel si Finn.

"To osud vás sem přivedl, člověče, a nyní vás stejný osud posílá do Strelsau."

"To se nemůže povést," namítl Finn. "Poznají, že nejsem král!"

"Když se oholíte?" opáčil Sapt. "Proč by vás vůbec z něčeho takového podezírali? Jste jeho věrný obraz."

"Určitě bych se podřekl," namítl Finn.

"Nehneme se od vás ani na krok," ujistil ho Sapt. "Jistě, je to riziko. Bojíte se snad, příteli?"

"Pane!" zvolal Finn v líčeném pobouření nad takovou myšlenkou.

"Bez urážky," řekl Sapt. "Riskujete svůj život a my také, jestli vás odhalí. Ale pokud se o to alespoň nepokusíme, je jisté, že zítra bude sedět na trůně Černý Michael a král bude hnít ve vězení nebo možná v hrobě. Neznáte Černého Michaela. Fritz mi potvrdí, že ani trochu nepřeháním."

"Ale co na to řekne král, až se to dozví?" zeptal se Finn.

"Koho zajímá, co na to řekne?" odsekl Sapt. "Je to jeho vlastní bezcenná kůže, co se snažíme zachránit. Kdo ví, možná si z toho dokonce vezme ponaučení, ačkoliv na to bych příliš nesázel. Tak co vy na to, člověče? Je pravda, že nám nejste ničím zavázán a nikdo by vám nemohl vyčítat, kdybyste odmítl, ale jste naše jediná naděje, to přece víte, že?"

Finn se rozhodl, že už protestoval dost na to, aby zachoval dojem. Pohlédl na bezvědomého Rudolfa Elphberga a pomyslel si, jestli by na tom Ruritánii nakonec nebyla lépe, kdyby místo něj zasedl na trůn jeho bratr.

"Ano, jistě, to chápu," řekl.

"Tak jak se rozhodnete?" zeptal se Sapt dychtivě.

Finn se zhluboka nadechl a pomalu řekl: "Je to šílené - ale ano, udělám to."

"Jste skvělý chlapík!" vykřikl Sapt ulehčeně. "Takže teď poslouchejte, co bude třeba udělat. Fritz a já vás připravíme, jak nejlépe budeme moci. Samotný obřad je poměrně prostý, zvládl by to i úplný idiot. Krále ukryjeme tady. Na dnešní noc zůstaneme v paláci ve Strelsau. Jakmile budeme po korunovaci sami, skočíme my dva na

koně a cvalem pojedeme sem. Fritz zůstane v paláci a postará se, aby nikdo nevkročil do královských komnat. Až se tady král probudí, Josef mu všechno vysvětlí. Na něho se můžeme spolehnout, je královým sluhou už od dětství. Král se pak se mnou vrátí do Strelsau a vy zamíříte co nejrychleji k

hranicím."

"Možná že by to šlo," přikývl Fritz pomalu. "Ano, to by se mohlo povést."

Sapt šel ke dveřím do sklepa a zavolal Josefa, který strašlivě zbledl, když uviděl krále ležet na zemi. Sapt starci rychle vysvětlil, co se přihodilo, a pak ho poslal pro břitvu. Josef rychle odběhl a za okamžik se vrátil s horkou vodou, mýdlem a několika břitvami. Finn nebyl příliš nadšený, když si všiml, jak se mu třesou ruce, ale posadil se na židli a připravil se k holení.

"Bože," zvolal náhle von Tarlenheim a vyskočil. "Úplně jsme zapomněli na čestnou stráž!"

"Na stráž čekat nebudeme," odsekl Sapt. "Odjedeme vlakem z Hofbanu. Než sem přijedou, budeme už dávno pryč."

"Ale co král?" zeptal se Fritz.

"Odnesu ho do vinného sklepa. Josef se o něj postará."

"Ale co když ho najdou?"

"Nenajdou. Proč by ho tam měli hledat? Nevědí přece, že je tady jeho bratranec Rudolf. Odnesu tam Jeho opilé Veličenstvo hned."

Sapt se sehnul a bez námahy zvedl omámeného krále; přehodil si ho přes rameno jako pytel mouky. Rychle došel ke dveřím, otevřel je a zastavil se před stařenou, která je minulé noci obsluhovala. Ta se okamžitě otočila a bez jediného slova utekla.

"Myslíte, že poslouchala?" zeptal se Fritz. "Nebe nám budiž milostivo, jestli ano - je to Michaelova služka."

"Nechte to na mně," řekl Sapt. Vyšel i s králem ven a zavřel za sebou dveře. Fritz von Tarlenheim se díval, jak Josef holí Delaneyho. Když skončil, aniž přitom prolil Finnovu krev, Fritz si spokojeně prohlédl výsledek jeho práce.

"Teď už začínám věřit, že se nám to povede!" prohlásil. "Sám bych vás od krále nerozeznal!"

Sapt, který mezitím uložil krále do sklepa, se vrátil za chvíli. Řekl jim, že tam strčil i stařenu, kterou navíc svázal a ústa jí ucpal roubíkem. Josef na ně dohlédne na oba.

"Než všechno vyzvoní Michaelovi," dodal, "bude po korunovaci, král bude v paláci a bratranec Rudolf zpátky v Londýně. Ať si pak Černý Michael zkusí dokázat, že se stalo něco nepatřičného. Bude muset přiznat porážku. Až mu ta stařena poví tady o bratrancí Rudolfovi, bude sice vědět, jak jsme to narafičili, ale už s tím nebude moci vůbec nic udělat."

Přinesli královnu uniformu a pomohli Delaneymu s oblékáním, pak se převlékli sami. Finn dostal královskou přilbu a šavli a dobré dvě hodiny před předpokládaným příjezdem čestné stráže vyrazili k vesnici Hofban, kde nasedli na první vlak do Strelsau. Cestou Sapt a von Tarlenheim Finna poučili o tom, co ho čeká a jak se má zachovat v každé situaci, která by se mohla naskytnout.

V čase mezi tím, co opustili loveckou chatu a než nasedli do vlaku, Finn ani jednou nezahlédl André, Deringera nebo Lucase. Doufal, že všechno probíhá hladce. Sapt a von Tarlenheim ho nenechali na pokoji ani na okamžik a nutili ho napodobovat králův hlas tak dlouho, až si osvojil jeho způsob řeči i intonaci. Oba muži byli jeho výkonem nadšeni jako dva školáčky, kteří připravují velkou lumpárnu. Jak se ale vlak blížil k Strelsau, nedokázali skrýt svou nervozitu. Také Finn byl nervózní, i když ani ne tak kvůli své roli, jako spíš proto, že nevěděl, kde jsou ostatní, a stále neměl tušení, co může čekat od Sokola. Brzy se za okny vlaku objevily věže paláce a po nich i samotné město Strelsau.

"Vaše hlavní město, můj pane," řekl Sapt. Upřeně se zadíval na Firma. "Jak se cítíte?"

"Velice vznešeně," odpověděl Finn.

Sapt se zachechtal. "Vy to dokážete. Fritzi, jste bledý jako stěna. Napijte se ze své láhve, pro boha živého, ať vám trochu zčervenají tváře."

Když vlak přijížděl k perónu, Sapt vyhlédl ven a spokojeně přikývl. "Vypadá to dobře," řekl. "Přijeli jsme brzy a nikdo na nás nečeká. Není tady nikdo, kdo by vás přivítal. Pošleme zprávu, že Vaše Veličenstvo přijelo, a mezitím -"

"Mezitím Jeho Veličenstvo umírá hladu," řekl Finn. "Ať se propadne, jestli si teď nedopřeje pořádnou snídani."

Von Tarlenheim dostal škytavku a Sapt se vesele zašklebil. "Jste skutečný Elphberg, jen co je pravda," řekl. "Každým coulem králův příbuzný. Nu, s boží pomocí možná budeme stále ještě naživu, až tohle

skončí."

"Amen," dodal Fritz.

Zlatá slova, pomyslel si Finn.

Vlak zastavil a Sapt s von Tarlenheimem vystoupili jako první. Finn si nasadil přilbu a vystoupil na nástupiště, přičemž se snažil napodobit Rudolfův uvolněný krok. Okamžitě byl spatřen a na nádraží se strhla horečná vřava, již byl on středem. Sapt s von Tarlenheimem se neustále drželi v jeho blízkosti a razili mu davem cestu. O chvíli později se Finn vesele ládoval snídaní. Sapt jedl jenom střídmě a vypil spoustu kávy, zatímco Fritz von Tarlenheim tam jen seděl, vypadal nemocně a kousal si nehty.

Než Finn spořádal porci míchaných vajíček, několik klobás, sušenky a omáčku, ve městě se rozezněly zvony a lidé na ulici křičeli: "Bůh chraň krále!"

Sapt se usmál. "Bůh je chraň oba," řekl. "Odvalu, chlapče."

'Chlapče,' řekl si v duchu si Finn, 'jsem dost starý, abych byl tvým tátou. A doufám, že se dožiju ještě vyššího věku.' V tichém přípitku pozvedl šálek kávy k Saptovi a pak dopil jeho obsah. Jestli si myslíte, že tohle je zlé, pomyslel si, tak počkejte, až uvidíte, co bude dál.

Von Tarlenheim a Sapt neopustili svoje místo po Finnově boku, zatímco přicházeli nejrůznější hodnostáři, aby mu před formující se průvodem vyjádřili svou úctu. Sapt mu šeptal jména lidí, kteří mu byli popsáni už ve vlaku, případně se mu dostalo rychlého popisu jako: 'maršál Strakencz, nejslavnější ruritánský veterán, spolehlivý spojenec, ale ne blízký přítel.' K tomu Sapt připojoval poznámky ke způsobu Finnova jednání: 'Vřele, ale mluvte nahlas. Strakencz špatně slyší.'

Všechno šlo hladce a průvod se pomalu utvářel s Finnem, Saptem a von Tarlenheimem ve středu. Vinul se ulicemi strelsauského Nového města a dál ke staré čtvrti, kde se třídy zužovaly a tři až čtyřposchod'ové domy vykazovaly neklamně známky opotřebení časem. Mnohé z těch domů také vyjadřovaly politické preference Ruritánců, protože na nich na rozdíl od těch předchozích nevisely žádné rudé prapory a vlajkoslávy. Některé nebyly vyzdobené vůbec, zatímco na jiných byly vyvěšeny černé barvy. Jiné dokonce odvážně vystavovaly ve svých oknech na odiv portrét Černého Michaela. Lidé, kteří stáli na balkonech těchto domů, nejásali a nemávali, ale zachmuřeně hleděli na Finna, který projížděl na koni ulicí se Saptem a Von Tarlenheimem po boku.

Sapt nespouštěl Finna z očí, jako když trenér kriticky sleduje vystoupení svého oblíbeného atleta, zatímco von Tarlenheim se doslova třásl nervozitou, příšerně se ve své bílé vojenské uniformě potil a pokradmu se rozhlížel kolem sebe, jako by každou chvíli čekal, že někdo zavolá jako ten malý klouček, že císař je nahý, 'To není král!' Jenže žádný takový výkřik se neozval a Finn hrál dál svou roli; kynul davu a sundával si přilbu, aby předvedl 'elphberskou červeň', kdykoliv projížděli kolem domů ozdobených Michaelovou černovlasou podobiznou. Brzy zjistil, že si to všechno skvěle užívá. Chytil kytyce rudých růží a zase je házel zpátky do davu, usmíval se na mladé ženy, jež se nakláněly z balkonů, a salutoval starým mužům, kteří ho zdravili s artritickou ztuhlostí. Když se však průvod přiblížil k honosnému Grand Hotelu na strelsausském Velkém bulváru, byl nucen se vrátit do chmurné reality své situace. Jak totiž projížděli pod balkony hotelu, Finn uviděl ženu, která ani nemávala, ani nejásala a stála trochu stranou ostatních. Na sobě měla šaty na tu dobu takřka skandální: černé, velice přiléhavé a s nebezpečně hlubokým dekoltem. Její půvabný obličej lemovaly dlouhé světlé vlasy. Finnovi se sevřel žaludek, když se jejich pohledy setkaly, a ona se na něho mrazivě usmála.

Pak následoval příjezd ke katedrále, vítání arcibiskupa, šokované a vzteklé pohledy Černého Michaela - a průvod pomalu spěl ke svému vyvrcholení. Finn tím vším procházel jako automat: poklekl před oltářem a byl pomazán, přijal korunu, složil přísahu, obdržel svátost oltářní a byl prohlášen Rudolfem V., králem Ruritánie, ale před očima měl stále jen ji, jak stojí na balkoně a pozoruje ho s výsměšným výrazem v obličejí. Věděla, že ji poznal.

Nepokoušela se maskovat ani nic předstírat. Jednoduše tam stála a dívala se na něho, jako by byl jejím příštím jídlem. V tom okamžiku Finn pochopil osudovou přitažlivost, kterou zapůsobila na Munga. Ta žena vyzařovala auru živočišného hladu, jako by výkres pro její konstrukci kreslili Grigorij Rasputin a markýz de Sade. Měla v sobě divokou krásu, která přitahovala i odpuzovala zároveň. Ten, kdo se k podobnému vzácnému a životně nebezpečnému druhu už někdy přiblížil, ho musel poznat na první pohled. Jen málo lidem se to podařilo a ti už pak vždycky tak trochu šilhali. Finn si ji nedokázal

představit vedle Forrestera. Pro Munga byla naprosto přirozenou partnerkou, asi jako když se spáří dva vlkodlaci. Sokol udělala první tah a hned ovládla šachovnici. Ta žena ho příšerně znervózňovala.

Jen s vypětím všech sil se mu nakonec povedlo soustředit se zase na to, co dělal. S jistými rozpaky se pozdravil s budoucí královnou, princeznou Flavií, neboť se mu Sapt a von Tarlenheim ve spěchu úplně opomněli zmínit - nebo mu to zatajili úmyslně - že do paláce s ní pojede sám v kočáře.

Přivítali se vřele, avšak formálně a Finn si okamžitě všiml, jak chladně ho ta dívka přijímá. Ne že by se k němu chovala úplně lhostejně, ale rezervovaně určitě. Zaujali místa v kočáru, který je měl odvézt na banket do paláce, a Finn ještě stačil zachytit von Tarlenheimův pohled plný upřímného zděšení. Sapt se mu snažil něco naznačit, kýval na něj a dlaní obrácenou dolů mu dával signál, že si vede dobře a aby to dál hrál stejným způsobem. Formálně. Zdvůřile. Královsky rezervovaně. Ovšem z vrásek na jeho obličej bylo možné vyčíst, že i on má starosti.

Finn sám byl trochu rozpačitý, protože vůbec nevěděl, co by měl princezně říct, a tak se raději věnoval vyhlížení z okna kočáru a mávání davu. Po celou dobu si uvědomoval její upřený pohled a brzy ho to začalo znervózňovat. Otočil se, podíval se na ni a usmál se. Čekal, že něco řekne, ale když to nakonec udělala, nijak zvlášť ho to nepotěšilo.

"Připadá mi, Rudolfe, že dnes vypadáte nějak jinak."

"Ano?" odpověděl Finn v naději, že zareaguje něčím, co by mu poskytlo jasnější vodítko.

"Připadáte mi... strážlivější, vážnější," řekla. Pak se na něj odzbrojující usmála. "Skoro jako kdybyste skutečně myslel na něco vážného."

O tom mi povídej, pomyslel si Finn. "A to je mi tak nepodobné?" zeptal se jí, stále s úsměvem.

"Pokud ne, pak je to jedna ze stránek vaší osobnosti, kterou jsem dosud nepoznala," řekla. Pak náhle změnila téma hovoru, když našpulila rty a s přimhouřenýma očima se zeptala: "Všiml jste si, jak se tvářil Michael?"

"Z toho jsem nejspíš vystřízlivěl," odpověděl Finn.

"Myslím, že ho berete na příliš lehkou váhu, Rudolfe. Viděl jste, jak se na vás díval?"

"Řekl bych, že nemá zrovna nejlepší náladu," připustil Finn.

"Dávejte si na něj pozor," varovala ho Flavia. "Nepřipadá mi, že byste... že byste před ním byl dost ostražitý. Víte přece, co si o vás myslí."

"Vím, že by chtěl to, co mám já," odpověděl Finn. "Ale mohu mu to mít doopravdy za zlé?"

"Jestli ne vy, tak já určitě," řekla. "Měl byste vidět, jak se po mně dívá, když se nedíváte."

Finn se zašklebil. "Bezpochyby tak, jak by se po vás díval kterýkoliv jiný muž - když se nedívám."

Znovu našpulila rty a zavrtěla hlavou. "Ne, tak to vůbec není," řekla. "Spíš jako když se zlý kluk dívá na cizí hračku, o které si myslí, že by měla být jeho."

"Já jsem vás za hračku nikdy nepovažoval," odpověděl Finn. "A nepřipadá mi, že by byl Michael nějak zvlášť hravý."

"Vy jste vážně nesnesitelný!" zvolala a odvrátila se od něj. "Myslela jsem si, že by vás korunovace mohla naučit zodpovědnosti, ale teď vidím, že jste se vůbec nezměnil!"

A s trochou štěstí, pomyslel si Finn, se ani nezměním. Zbytek cesty dokončili mlčky, se strnulými úsměvy na tvářích, jak kynuli davu.

Než se dostal do Rudolfových komnat v paláci, byl Finn naprosto vyčerpaný. Sundal si přilbu a odhodil ji na postel, odepnul si šavli, kterou nechal prostě spadnout na podlahu, a potom se sám zhroutil na židli. Pak si rozeplnul vysoký límec své uniformy a ulehčeně si oddechl.

"Musel to pro vás být nezapomenutelný zážitek!" prohlásil von Tarlenheim, který teď, když už bylo po všem, ztateně pookřál. "Králem na jeden den, co? Představte si, co by na to řekli vaši přátelé v Londýně - i když o tom samozřejmě nesmíte nikomu říct! Viděl jste Michaela? Byl úplně zelený! Dokázali jsme to! Skutečně jsme to dokázali! Byl jste prostě skvělý!"

"Ještě jsme nic nedokázali," okřikl ho Sapt, který bafal ze své věčné dýmky. "Nedělejte si příliš velké pohodlí, bratranče Rudolfe." Podal Finnovi lahvičku. "Tady, napijte se brandy. Odpočiňte si, ale odpočívejte rychle. Čeká nás cesta." Sáhł do kapsy, vylovil z ní zlaté hodinky a podíval se na ně. "Teď máme pět hodin. Pokud půjde všechno dobře, ve dvanáct budete zase Rudolf Rassendyll a budete se v pořádku vracet do Anglie. Už jsem vám nachystal šaty. Možná vám úplně nebudou, ale musíte se s tím

spokojit. Ukradl jsem je svému podřízenému, který je přibližně stejně velký, jako vy. Čím dříve se do nich převléknete, tím dříve můžeme vyrazit a tím bezpečněji se bude moje stará hlava cítit na mých unavených ramenou."

Finn vstal a začal se převlékat. Sapt se otočil k Fritzi von Tarlenheimovi.

"Ještě jednou, Fritz," řekl. "Král je unavený a šel si lehnout. Dal vám striktní příkaz, aby ho nikdo nevyrušoval až do zítřka do devíti hodin ráno. Možná přijde Michael a bude se dožadovat audience. Musíte ho odmítnout. Řekněte mu cokoliv, třeba že vstoupit smí jen princové z královské krve."

"Poslyšte," odpověděl von Tarlenheim. "Nezacházíte v tom trochu daleko? Jestli ho budu takhle dráždit, určitě na mě vytáhne šavli!"

"I kdyby to udělal, nesmíte ustoupit," řekl Sapt. "Jednáte z rozkazu krále. To by mělo být srozumitelné i Černému Michaelovi. Jestli se tyto dveře otevrou, zatímco tady nebudeme, nebudete po našem návratu živý, abyste nám o tom pověděl. Je vám to jasné?"

"Na mě se můžete spolehnout," řekl Fritz.

Sapt odvedl Finna tajným východem zamaskovaným dřevěným obložení, který - jak mu vysvětlil - si nechal udělat starý král, aby se mohl příležitostně nepozorovaně vykrást z paláce. Chodbou se dostali na klidnou ulici za palácovými zahradami, kam Sapt nechal předem připravit dva koně. Propustil muže, který je hlídal, pak pokynul Finnovi, aby nasedl, a cvalem se rozjeli ulicemi. Finn byl zavínutý do dlouhého jezdeckého pláště a klobouk měl vražený do očí, aby nikdo nezahlédl jeho obličej. Při jízdě se hrbil jako žokej, a dokud se nedostali za město, vtahoval hlavu mezi ramena.

Urazili asi čtyřicet kilometrů a pak se zastavili u cesty, aby nechali odpočinout koně a smyli prach, který spolykali, douškem whisky. Finn se tam cítil nepříjemně na ráně. Odpočívali asi pět minut, když ho Sapt náhle popadl za ruku a zasyčel: "Poslouchejte!"

Finn už to slyšel. "Koně," zašeptal.

Sapt vyskočil do sedla. "Mohli by to být pronásledovatelé," řekl. "Zdá se, že ujíždějí tryskem. Rychle, člověče, musíme jim uniknout!"

Houstnoucí šero a klikatá cesta je před pronásledovateli ukryla, než zase vyrazili. Přibližně po půl hodině ostré jízdy se ocitli na rozcestí a Sapt zastavil svého koně.

"My jedeme vpravo," řekl. "Cesta vlevo vede na Zendu. Sesedněte a utište svého koně. Chci vědět, kdo nás pronásleduje a kterou cestou se dá."

Odvedli koně do porostu stranou cesty a tam je drželi na krátké uzdě s tlamami zakrytými dlaněmi. I v šeru měli dobrý výhled. Náhle se na cestě objevili dva jezdcí, z nichž jeden vedl před druhým o tři koňské délky. První jezdec dorazil k rozcestí a zastavil.

"Kudy?" zeptal se.

"Hentzau!" zašeptal Sapt.

"Do hradu," odpověděl druhý hlasitě a dojel Hentzaua. "Tam se dozvíme, co se skutečně děje. Už se nemůžu dočkat, až mi Detchard vysvětlí, proč mi poslal vzkaz, že je všechno v pořádku, když to tak zpackali! Bude si muset dát hodně záležet, aby mě přesvědčil!"

Zatímco jezdcí vyrazili cvalem po cestě k Zendě, Sapt zaklel. "Hentzau a Černý Michael! To nevěstí nic dobrého!"

"Kdo je Hentzau?" zeptal se Finn. On to jméno sice znal z přípravy, ale Rassendyllovi by nic neřeklo.

"Rupert Hentzau," řekl Sapt. "Mladý nafoukaný žoldněř, kterého Michael sebral bůh ví kde. Z šesti hrdlořezů, kterými se obklopil, je Hentzau ten nejhorší. Podřízl by hrdlo i jemu, kdyby si ho Michael nehlídal. Vůbec se mi to nelíbí. Rychle, musíme se dostat do srubu co nejdříve!"

Sapt vyskočil do sedla se svižností při jeho věku udivující a rozjel se tryskem po cestě k lovecké chatě. Finn měl co dělat, aby se staříkem držel krok, a oba koně už byli značně vyčerpaní. Když konečně dorazili k chatě, nenašli tam žádné známky života. Koně byli stále venku v ohradě, přestože už je měl někdo dávno odvést do stáje. Ačkoliv byla tma a noc byla chladná, v chatě se nesvítilo a z komínu nestoupal kouř.

"Něco se pokazilo," řekl Sapt a vytáhl revolver. "Opatrně, Rassendylle."

Finn měl vlastní revolver, který dostal od Sapta, starý britský Webley, ale přesto ho uklidňovalo spíše vědomí, že má v botě ukrytý malý laser.

Chata byla prázdná. Sapt zamířil přímo do vinného sklepa a dorazil tam chvíli před Finnem. Finn zdola uslyšel jeho výkřik. Po staré ženě, kterou Sapt svázal, tam nebylo ani památky, ale co bylo vážnější, nebyl tam ani král. Našli jenom starého Josefa, který ležel na podlaze mrtvý, s proříznutým hrdlem. Sapt seděl na krajíčku židle a hrbil se nad stolem, ruce sevřené v pěst přitisknuté ke spánkům. "Musím přemýšlet!" opakoval tichým, nepřičetným hlasem stále dokola. Šok z toho, že našel starého Josefa mrtvého a krále uneseného, vyvedl starého vojáka dokonale z míry. Nyní se z toho pokoušel vzpamatovat, ale nevěděl jak.

"Ta stařena se musela nějak osvobodit," řekl Finn ve snaze jej nasměrovat správným směrem a přimět ho, aby zase začal uvažovat racionálně.

"Ne, ne," namítl Sapt. "Svázal jsem ji osobně, vždyť víte. Nemohla se ani hnout."

"Tak to musel být Josef," řekl Finn. "Nějaký čas tu přece byli sami, než dorazila čestná stráž pro krále, ne?"

Sapt se na něho zmateně podíval, ale pořád to nevypadalo, že by se vzpamatoval.

"Leží tady, ubohá, bezbranná stařenka, něčí babička, pro boha živého. Tady sedí Josef, hlídá ji a čeká, až přijede stráž a on vyjde nahoru, aby jim oznámil, že král už jel napřed a nečekal na ně. Ona na něho poulí ty svoje vyděšené oči. Možná pláče, možná dělá, že nemůže dýchat. Žalostně sténá. Provazy se jí zařezávají do kůže a přerušují jí oběh krve. Ubohý starý Josef má výčitky svědomí a nakonec jim podlehne. Trochu jí povolí pouta, možná jí jen vyndá roubík, aby se ta ubožačka mohla nadechnout. Pak přijede čestná stráž a Josef jde nahoru, aby je přivítal."

"Zatímco ona se osvobodí nebo začne ječet!" zvolal Sapt, který se konečně vzpamatoval. "Ano, tak nějak to muselo být. Ztraceně, měl jsem ji raději zabít!"

"To byste udělal?" zeptal se Finn tiše. "Vždyť to byla jen stará žena, oddaná svému pánovi."

"Ano, jistě, máte pravdu," řekl Sapt. "Děkuji vám, Rassendylle. Myslím, že se to muselo stát, přesně jak jste říkal. Se stráží jel samozřejmě Detchard. Michael posílá ty svoje vrahouny všude. Možná tam byl i Bersonin a další. Tady se jim říká Šestka. Osobní garda Černého Michaela. Zabijáci, všichni do jednoho. Ano, už je mi jasné, co se tady muselo stát. Ta stařena nějak upoutala jejich pozornost a Detchard s několika ostatními poslali vojáky napřed. Když odjeli, našli ve sklepech omámeného krále, přesně jak očekávali, zavraždili ubohého Josefa a poslali Michaelovi zprávu, že je všechno v pořádku. Jenomže když Michael uviděl vás, nic takového si nemyslel. Jakmile teď uvidí skutečného krále, okamžitě pochopí, co se stalo. A ta stařena mu samozřejmě může říct, kdo jste. Takže je s námi konec. Jsme zničeni. Všechno je ztraceno."

"Kam myslíte, že krále odvezli?" zeptal se Finn.

"Určitě na Zendu," odpověděl Sapt. "Odtamtud ho nikdy nedokážeme osvobodit. Tamní hrad je nedobytná pevnost."

"Něco udělat musíme, Sapte," namítl Finn. "Musíme se vrátit a zburcovat každého vojáka ve Strelsau."

"A co jim řekneme?" opáčil Sapt. "Že jsme zinscenovali korunovací falešného krále, zatímco ten skutečný ležel opilý na Zendě? Navíc jste zapomněl, Rassendylle, že většina armády je na Michaelově straně. Jak bychom jim mohli říct, co Černý Michael udělal, a přitom neprozradit svůj vlastní podvod?"

"Ale krále mohou kdykoliv zabít!" zvolal Finn v naději, že starého vojáka nakonec dovede k jedinému logickému řešení. Sapt ho nezklamal.

"To ne, dobrý bože!" zvolal a s divokým leskem v očích se vymrštil od stolu. "Ne, to neudělají! Neodváží se!"

Finn na něj pohlédl s líčenými rozpaky.

"Při všech svatých, my Černého Michaela převezeme," pokračoval Sapt. "Vypálíme mu rybník! Ano, vrátíme se do Strelsau, příteli. Ráno bude král zpátky ve svém hlavním městě!"

"Král?" podivil se Finn, který dál hrál hloupého.

"Korunovaný král!" prohlásil Sapt.

"Vy jste se naprosto zbláznil!" řekl Finn. "Tohle nám nemůže projít."

"Jestli se teď vrátíme a povíme všem, co jsme udělali," řekl Sapt, "kolik byste vsadil na naše životy?"

"Jen tolik, za kolik stojí," odpověděl Finn.

"A na královský trůn? Vážně si myslíte, že šlechta, armáda a lid by jen tak seděli se založenýma rukama,

kdyby se rozneslo, jak jsme je všechny ošálili? Když jejich milovaný král byl příliš opilý, než aby se nechal korunovat, a poslal místo sebe svého sluhu?"

"Byl omámený drogou," namítl Finn, "a já nejsem jeho sluha."

"Ale ve verzi Černého Michaela jím budete," odsekl Sapt. "Nebo mě dokážete přesvědčit o opaku?"

Finn se kousl do rtu. "Ne," odpověděl. "Máte pravdu, Sapte, tím bychom jen nahráli Michaelovi."

"Takže nám zbývá jedině! Musíte se se mnou vrátit a hrát krále dál. Michael sice bude znát pravdu stejně jako ti, kdo se s ním podíleli na spiknutí, ale víte co, Rassendylle? Nemohou to nikomu říct! My nemůžeme promluvit, aby nevyšlo najevo, co jsme udělali, jenomže oni jsou na tom stejně. Copak vás mohou odhalit jako podvodníka, aniž by současně přiznali, že unesli krále a zavraždili jeho sluhu? Ne, nemohou. Michael teď sice má krále ve své moci, to ano, ale ve svém intrikování zašel dál, než chtěl. Dokud hrajete Rudolfa, může sice krále držet jako vězně, ale nemůže ho zavraždit, protože pak by z vás vlastně udělal krále natrvalo. A nemůže vám ani tak říkajíc strhnout masku, protože by ji současně strhl sobě. Je to patová situace. A to je výhodné pro nás. Potřebujeme čas, abychom vymysleli plán, a ten Čas nám můžete dát vy!"

"Ale co když se mýlíte, Sapte," namítl Finn. "Co když krále zabili?"

"Pokud byste s námi nechtěl hrát dál, přáteli, ujist' uji vás, že s králem je konec. Z paláce jsme vyklouzli v noci jako zloději, ubohého Fritze jsme nechali hlídat prázdnou královu ložnici s příkazem, aby tam nikoho nepouštěl. Předpokládejme, že Michael náš plán odhalil a vrátí se do Strelsau s Hentzauem a ostatními. Předpokládejme, že půjde za Fritzem a bude žádat přístup do královských komnat."

"Von Tarlenheim mu jej odepře," odpověděl Finn.

"Ano, to udělá, a proti Michaelovi by dveře uhájil, ale proti Michaelovi a Hentzauovi? Ani Hentzaua samotného by Fritz nedokázal zastavit. Ten chlap je po čertech dobrý šermíř a výtečně střílí. Takže zabijí Fritze, vtrhnou do královských komnat a žádného krále tam nenajdou. Objeví tajnou cestu a brzy bude všem jasné, co se přihodilo. Král se účastnil korunovace, na banketu mu zachutnalo víno a teď vyklouzl ven, aby v pití pokračoval. Tak to alespoň Michael podá! A má dost spojenců, kteří ho v tom podpoří."

"Co to znamená?"

"Svého vysokého věku jsem se dožil proto, že jsem se jako voják vždycky ptal, jakou strategii bych zvolil, kdybych byl v pozici svého nepřítele. Když král nebude v paláci, začne se po něm horečně pátrat a Michael přitom podnikne kroky vedoucí k vlastnímu dosazení na trůn. Má krále. Zabije ho. Potom bude král 'nalezen' v ložnici nějaké ženy, zavražděn žárlivým milencem, který pozdě poznal, koho zabil, a uprchl. Kdybych byl na Michaelově místě, nepochybně bych si zajistil pomoc hraběnky Sofie, té ženy, na kterou jste tak upřeně hleděl před Grand Hotelem. Ve Strelsau je sotva měsíc a její pověst ženy volných mravů je už všeobecně známá. Tak či tak, Michael má krále ve své moci, může ho kdykoli zabít a také to udělá, pak se nějakým vhodným způsobem zbaví těla - a kdo mu co dokáže?"

"Jenomže dokud jsem naživu já a hraji krále..." řekl Finn.

"Přesně tak."

"Což znamená, že se mne Michael ze všeho nejdříve bude snažit odstranit," konstatoval Finn.

Sapt se zachmuřil. "Nebudu se vám snažit nic nalhávat, Rassendylle. Bude to pro vás velice riskantní, ještě více než doposud. Ale bez vaší pomoci -"

"Takže bychom raději měli vyrazit," povzdechl si Finn. "V ohradě jsem viděl čerstvé koně. Když pojedeme opravdu rychle, můžeme se do Strelsau dostat před nimi. Jenom doufám, že si Michael promyslel celou tu záležitost stejně důkladně jako vy a krále hned nezavraždí."

Sapt na něj pohlédl s divokým výrazem člověka, který se pustil do zoufalého podniku. "Jestli to udělá," řekl, "pak, přísambůh, jste stejně dobrý Elphberg jako Černý Michael a Ruritánii budete vládnout vy!"

5

Forrester věděl, že sebou musí hodit. Lucas a André určitě viděli záblesk laseru, a jelikož neměli důvod čekat nikoho jiného než Správce času, budou pálit na všechno, co se hne. Nechat se usmažit vlastními lidmi by bylo přinejmenším potupné. Otočil pozorovatelovu mrtvolu a začal ji spěšně prohledávat. Kriste pane, pomyslel si, oni už posílají děti. Poznal chlapce okamžitě. Bobby Derringer. Mensingerův vnuk. Pamatoval si ho z pozorovatelské školy, když tam v rámci svých povinností v plusovém čase

přednášel časové úpravy. Bylo to teprve loni. Co k čertu dělal tak brzy po ukončení studia v terénu? Vzpomínal si, že to byl mimořádně nadaný chlapec. Musel školu udělat v rekordním čase. A teď byl mrtvý. Kdy už se ti lidé konečně naučí, že pouhé absolvování školy nikoho na aktivní službu v minusovém čase nepřipraví? Jak se díval mrtvému chlapci do tváře, mísily se v něm smutek, vztek, zuřivost a sebeobviňování. Kdyby vystřelil jen o okamžik dříve. . .

Jeho ruce narazily na to, co hledal. Dálkové ovládání Derringerova chronoplátu. Na kratičký okamžik zaváhal. Zajistit pozorovatelův chronoplát teď bylo nejjistější. Musel to udělat ihned, jenže neměl žádnou možnost zjistit dopředu, co se stane, až aktivuje ovládání. Zařízení jej okamžitě přemístí tam, kde se chronoplát nachází, ale netušil, kam vlastně přičasuje. Když tady ale zůstane, hrozí mu nebezpečí od vlastních lidí. Bylo mu jasné, jak budou reagovat. Koneckonců, vycvičil je sám. To rozhodlo. Stiskl tlačítko dálkového ovládání a současně se sbalil do kotoulu.

Forrester se rozplynul a vzápětí dokončil kotoul na dřevěné podlaze. Vyskočil s laserem připraveným v ruce. Než se dokázal zorientovat, kde vlastně je, než se vzpamatoval z přenosu, zachytily jeho uši slabé syknutí a tiché mechanické zavrčení. Instinktivně vypálil směrem, odkud se zvuk ozýval.

Sledovací zařízení, které vyřadil, se na něj právě zaměřovalo. Reagovalo na tělesnou teplotu. Byl to malý, přenosný přístroj umístěný na třínohém stativu. Mechanické vrčení vydávala miniaturní otočná věž. Na protější stěně, ve výšce, kde by měl hrud', kdyby přičasoval vestoje, byly v omítce zabodnuté dvě malé šipky. Přistoupil ke zdi a jednu z nich vytáhl. Žihadlo M-90. Chytré. Kdyby se do střeženého bytu vloupal někdo, kdo tu neměl co dělat, nebo se zmocnil dálkového ovládání a přičasoval sem, aniž předtím vypnul sledovací zařízení, M-90 by ho vyřadila na nejméně čtyřicet osm hodin z provozu. Můžete je naučit různým chytrostem, pomyslel si Forrester, ale instinkty nutné k přežití se naučit nedají. Ty se získají až časem a ten už Derringer neměl.

Forrester se rozhlédl kolem sebe. Byla to malá místnost se sešlapanou dřevěnou podlahou a bíle omítnutými stěnami, které už vypadaly dost omšele. Trámový strop byl nízký a místnost měla pouze jedno malé okno vyhlížející do úzké uličky. Proti němu byla jen zeď dalšího domu. V rohu stála rozvrzaná postel s těžkou vlněnou přikrývkou. U protější holé zdi stál hrubě opracovaný dubový stůl, těžký a nemotorný. Pod ním byly zasunuty dvě židle. Zařízení místnosti doplňovala velká porcelánová vana, nočník, pohovka s vybledlým a odřeným čalouněním, kus koberce před ní, otlučená židle na čtení a stará lampa. U stěny stál dřevěný sekretář se zašlým mosazným kováním a vedle velký cestovní kufr. Kromě poškozeného sledovacího systému na trojnožce a smyčky hraničního obvodu na podlaze tam nebylo nic, čím by se tenhle ošuntělý pokoj lišil od jiných ošuntělých pokojů ve staré čtvrti Strelsau. Nacházel se v horním patře staré čtyřpodlažní budovy. Okno bylo opatřeno solidními dřevěnými okenicemi a na dveřích byla železná závora. Forrester zůstal chvíli stát bez hnutí a naslouchal, pak závoru odsunul a dveře mírně pootvěřel. Uslyšel zvuk kroků z nedalekého schodiště a v příští chvíli přešli po chodbě dva lidé, muž a žena. Muž lehce vrávoral a něco šeptal ženě, která do něj byla zavěšená. Ta se smyslně smála a pravou rukou ho hladila v rozkroku. Forrester si všiml, že její levá ruka přitom zajíždí do mužovy kapsy a zase se vynořuje s jeho peněženkou. Derringer si svoje stanoviště vybral dobře. Tady nikoho nezajímalo, kdy přichází a odchází.

Forrester zavřel dveře a zastrčil závoru, pak se otočil obličejem do pokoje. Na podlaze vedle postele uviděl láhev. Byla ze tří čtvrtin plná a obsahovala nemíchanou a velice nepředpisovou skotskou whisky Glenlivet. Zatracený kluk, pomyslel si a v očích se mu zaleskly slzy.

Forrester nevěděl, proč vlastně pláče - jestli vztekem, smutkem nebo zklamáním. Jeho city, které tak dlouho úspěšně držel na uzdě a které se zjitřily dopisem od jeho bývalé lásky, se vyhrnuly na povrch, jako když praskne přehrada. Zaplavily ho ve vlnách - nevýslovný smutek nad smrtí, které mohl zabránit, zklamání z neschopnosti změnit to, co se už stalo, vztek na sebe a na ženu, kterou kdysi miloval. Jeho nálady se měnily jako mysl depresivního maniaka: v jednu chvíli se mu chtělo praštit sebou na postel a brečet, pak by nejraději začal vztekle kopat do zdi a bušit do ní holými pěstmi. Mířil na Drakova a zaváhal. A Derringer zemřel. Nejhorší bylo, že ani nevěděl, zda za to, že ho nezabil, mohou Drakovovy rychlé reakce nebo jeho vlastní podvědomí. Vzpomínal si, že jej slyšel vykřiknout. Udělal to úmyslně? Tak či tak, plná váha zodpovědnosti spočívala na něm. Nedokázal zabít vlastního syna.

Měl jim to říct. Měl jim o tom povědět, když je seznamoval s jejich úkolem. Chtěl, ale nedokázal se k

tomu přinutit. Sám pro sebe si to odůvodnil. Byli to tři nejlepší vojáci pod jeho velením. Ještě nikdy neselhal. A neselžou ani teď, říkal si. Neutralizují hrozbu, provedou úpravu a napraví chybu, kterou jsem udělal před mnoha lety. Proč je zatěžovat vědomostí, koho je posílám zabít? Ale když odčasovali, zaplavila jej kyselá chuť výčitek svědomí. To on dal Drakovovi život. On by mu ho měl vzít. Elaine - Sokol - to věděla a proto mu napsala ten dopis. Věděla, že přijde. Bylo tam všechno, do všech podrobností, věděla toho dokonce víc než on sám. A aby to dokázala, vypsala mu znovu celý ten příběh. Stalo se to před mnoha lety. Místo děje bylo Rusko v roce 1812, před francouzským vpádem. On byl tenkrát mladík na své první misi do minusového času, čerstvě odvedený voják přidělený k letecké rekognoskaci, zelený jako nezralé jablko. Arbitři vybrali scénář pro válečnou kampaň a jeho jednotka byla odčasována do minulosti, aby prozkoumala teritorium před temporálním konfliktem. Měli pořádkem mapy a sestavit logistické zprávy. Předpokládalo se, že to bude rutinní záležitost.

Transport byl naprostá katastrofa. Polovina jednotky při něm skončila v mrtvé zóně. Mnozí se zhmotnili příliš nízko a zabili se dřív, než stačili zapnout osobní vznášedla. Ti, kteří přežili, byli rozptýleni po obrovské ploše, a i když se nakonec nějak shromáždili, prožili si při tom svoje. On tím vším prošel sám. Byla to jeho první mise a začala volným pádem s pokaženým vznášedlem. Než se vzpamatoval, byl příliš nízko a letěl příliš rychle. Měl sotva čas si uvědomit, že jestli okamžitě nenabere výšku, zabije se. V panice stiskl ovládání trysek, ale místo aby začal stoupat, ten ztracený krám zamířil k zemi. Jen zázrakem se mu podařilo snížit rychlost a přejít do vodorovného letu, takže se nezavrtal přímo do ruské černozemě.

Stále však letěl příliš rychle nad poli, na zádech vznášecí zařízení, které se prakticky nedalo ovládat. Pomalu se začal smířovat se smrtí. Pak před sebou zahlédl dřevěnou stodolu, a jelikož nedokázal změnit směr svého letu, vrazil přímo do ní. Stodola byla stará a opuštěná. Čas a počasí si na ní vybraly svou daň. Chyběl jí kus střechy. Forrester proletěl mezi trámy a přitom se ve vzduchu otočil, takže většinu energie dopadu absorbovalo vznášecí zařízení. Bohužel se při tom rozbilo tak, že na jeho opravu nebylo ani pomyslení. On si přerazil několik žeber a utrpěl frakturu klíční kosti, zlomeninu ruky, vykloubení ramene a množství drobnějších ranek a modřin. Za daných okolností byl zázrak, že to vůbec přežil. Probral se na seníku. Ten smrad si pamatuje dodnes. Seno bylo staré a napůl shnilé. Nedávno přišlo a vzhledem ke všem těm díram ve střeše dovnitř teklo. Vedle něho klečela mladá žena, půvabná mladá žena se zelenýma očima a dlouhými černými vlasy. Pomocí kapesníku mu stírala krev z obličeje a její vlasy ho přitom hladily po tvářích.

Promluvila na něj rusky. Možná něco zamumlal v odpověď, už si nevzpomínal. Dívka s ním zůstala, snesla mu to nejlepší, co mohla, pokusila se mu srovnat kosti a zmírnit bolest. Jmenovala se Vanna Drakovová a byla to devatenáctiletá cikánka, uprchlá nevolnice. Oba byli velice mladí, ztracení a vyděšení.

Záchranné skupině nějaký čas trvalo, než si se zpackanou misí poradila. Když se dlouho nikdo neobjevoval, Forrester dospěl k názoru, že se jeho implantát poškodil při nárazu do střechy stodoly. Pomalu se začal smířovat s tím, že je z něj troska v devatenáctém století.

Zatímco se dny měnily v týdny a týdny v měsíce, pomalu se uzdravoval. Kostí mu začaly srůstat, ale bez odborné lékařské pomoci se nehojily správně. Díky preventivní medikaci z dvacátého sedmého století se uzdravoval zázračně rychle, ale hrozilo, že se z něho stane mrzák -funkční, ale fyzicky znetvořený. V zoufalství tehdy řekl Vanně všechno.

Zprvu mu nevěřila. Postupně se mu ale podařilo ji přesvědčit - naneštěstí. Měl držet jazyk za zuby, jenomže si tenkrát myslel, že už se do své doby nevrátí. Později mu navíc připadalo, že by měla znát pravdu, protože s ním otěhotněla.

To se nikdy nemělo stát. Obvykle tomu zabraňovala přísná opatření, ale Forrester byl alergický na pilulky, které se tehdy používaly. Než by se podrobil dočasné sterilizaci, jednoduše to pustil z hlavy. Operace by ho stála jen několik dní zdravotní dovolené, ale promeškal by svou první misi a byl příliš dychtivý, než aby vydržel čekat na další. Nepočítal, že naváže s někým v minusovém čase intimní styk. Ta možnost ho vlastně ani nenapadla. Nemohl vědět, že se ztratí, uvízne v minulosti a zamiluje se. Když pro něho přišla záchranná skupina, nikomu neřekl, že je Vanna těhotná. Udělali by jí potrat. Nejspíš by to tak bylo nejlepší, jenomže on se s tou představou nedokázal smířit. Už to, že ji musel opustit, pro něj

bylo dost zlé.

Než si ho odvedli, pokusil se jí všechno vysvětlit. Měli pro něho pochopení alespoň natolik, že mu na to dopřáli čas. Byla to ta nejtěžší věc, kterou kdy udělal. Nemohl ji vzít s sebou a neměl nejmenší tušení, co s ní a s jejich dítětem bude. Ale nemohl s tím nic dělat. Byla prolita spousta slz, jeho i jejich. Na památku mu dala kadeř vlasů a on, blázen, jí slíbil, že se pro ni vrátí. Víckrát ji už nikdy neviděl.

Jako kdyby to samo o sobě nebylo dost zlé, přidaly se další komplikace - něco, co by ho tehdy ani nenapadlo. Jeho rodina na tom nebyla příliš dobře, takže se vždycky považovalo za samozřejmé, že půjde do armády. Proto ani nevyhazovali peníze za antigériační léčbu pro něj. Temporální sbor ji obvykle za své chudší příslušníky zaplatil. Samotné léky byly značně prchavé a stabilizovat je nějakou dobu trvalo. Když Vanna otěhotněla, byly v jeho těle dosud aktivní a přenesly se na ni s jeho semenem.

Forrester zvedl láhev Glenlivetů a zhluboka se napil. Měl syna. Sokol mu to ve svém dopise s velkým potěšením oznámila. Jmenoval se Nikolaj Drakov a v současné době mu bylo sedmdesát devět let. Napsala mu, že vypadá nanejvýš na třicet. Náhodou na něho narazila v Londýně - vzpomněl si na Delaneyho a jeho teorie o osudovosti. Zařídil si celkem pohodlný život. Byl velice bohatý muž, playboy s pozoruhodnou reputací, zvláště pro svůj neuvěřitelně mladistvý vzhled. Dokonce si z toho dělala legraci. V kruzích, ve kterých se pohyboval, napsala Forresterovi, se patrně mohl setkat s Oscarem Wildem, což značně zvyšovalo pravděpodobnost, že byl předlohou pro jeho Dorianu Greye. Skutečnost, že vypadal tak mladě, v ní vzbudila zvědavost. Nejprve ho považovala za dezertéra z Temporálního sboru, který se uchýlil do podzemí. Aby zjistila pravdu, svedla ho a dozvěděla se mnohem více, než doufala.

Svého otce samozřejmě neznal, ale věděl, že se jmenoval Moses Forrester. Jeho matka mu o něm řekla, než zemřela. Byla znásilněna a zabita v době, kdy Nikolajovi bylo patnáct let. Sokol ho vzala s sebou do plusového času. Získala pro něj implantát, obstarala mu vzdělání na úrovni dvacátého sedmého století a naverbovala ho mezi Správce času. A nyní se kruh uzavřel.

Drakov se vrátil do své doby a ona s ním. Byl to on, kdo zabil Rudolfa Rassendylla a způsobil tak časovou poruchu. Drakova k tomu vedla nenávist, kterou Sokol přizívovala - nenávist ke svému otci. Forrester mu to stěží mohl vyčítat.

Čas se stočil do sebe jako nějaká spirála. Jedna shoda okolností se vršila na druhou a všechny je spojoval osudový faktor. Forrester si byl jist, že Finn Delaney by tenhle malý příklad ze zenové fyziky ocenil. Nejspíš by se divil, kdo ho vlastně do toho dostal, stejně jako Lucas a André. Ale co jim mohl říct, že je mu to líto?

Nikolaj nesmí zůstat naživu, pomyslel si. Je paradox. V době, kdy byl počat, se neměl narodit ještě dobrých šest set let. Neměl existovat, ale existoval. A já ho musím zabít. Nebo možná on zabije mě. Tak či tak, tady to skončí.

Znovu pozvedl láhev a v duchu si přál, aby jich sem Derringer propašoval víc než jen tu jedinou. Vysoké skříňové pendlovky v obývacím pokoji před královskou ložnicí odbily dvakrát. Byl to tichý zvuk, procházející skrze zavřené dveře, takový, který v žádném případě neměl vyrušit spícího monarchu, ale Finn ho slyšel jasně. Případalo mu, že slyší kašdický, i ten nejtisší zvuk v paláci i na ulici pod ním. Ležel na zádech, kouřil jednu Rudolfovu tureckou cigaretu za druhou a uvažoval, kdy konečně začne cítit účinky včerejší námahy.

Byl vzhůru už od pěti ráno, krutě probuzený kocovinou z toho, jak byl hlavou napřed vržen do zosobnění Rudolfa Rassendylla zosobňujícího Rudolfa Elphberga. Hnali ho tryskem na nádraží v Hofbanu, kde ho naložili do vlaku a nemilosrdně donutili nabířovat se všechno potřebné pro jeho roli. Ve slavnostním průvodu ho předváděli celému Strelsau, při honosném obřadu jej korunovali na krále, vezli ho městem v kočáru, kde se také poprvé setkal se svou nastávající, princeznou Flavíí, pak pronášel jeden přípitek za druhým na zdánlivě nekonečném banketu, aby vzápětí zase ujížděl tryskem do Zandy a zpátky, a jeho vzbouřený adrenalin se pořád nechtěl usadit. Cítil se, jako by byl ve válce.

Bylo mu jasné, že už brzy musí přijít čas, kdy mu to dojde, a obával se, že to bude ten nejnevhodnější možný okamžik - a potom mu nezbude než si vzít malou, ale velice silnou dávku nitra ze svých zásob. Tu příšernou látku nenáviděl. Vždycky po ní vzplál jako apokalyptická římská svíce. A když její účinky pominuly, třásl se ještě celé hodiny. Spánek, který se pak dostavil, byl vždycky plný odporných nočních můr, jež ho nutily k zamyšlení, jestli vůbec může zdravý mozek zplodit takové zruďné vize.

Vyfoukl oblak dýmu k nebesům nad svou postelí, a jelikož neměl, čím by se lépe zaměstnal, začal si v hlavě znovu probírat události několika málo posledních hodin v naději, že se tak lépe vžije do své role v té bláznivé hře, z jejíhož scénáře znal stěží hrubé rysy.

Ubohý Fritz von Tarlenheim, jehož nervy byly dlouhou hlídkou napjaté k prasknutí, se skoro zhroutil, když zjistil, že muž, který se vrátil s plukovníkem Saptem, není král. Firma napadlo, co by to s ním asi udělalo, kdyby se dozvěděl, že ten, koho v prvním okamžiku považoval za krále navrativšího se ze Zendy, ale z něhož se posléze vyklubal Rudolf Rassendyll, není ve skutečnosti ani Rudolf Rassendyll, ale voják z dvacátého sedmého století jménem Finn Delaney, jenž se čirou náhodou podobá Rudolfu Rassendyllovi, který se podobá králi. Když pak Sapt von Tarlenheimovi vylíčil, co se stalo, zle to s ním otřásl. Finn se mohl jen domýšlet, jaké účinky by na něho měl skutečný příběh.

Víš, Fritzi, všechno to má co dělat s něčím, čemu říkáme osudový faktor a co řídí tok času. Většina lidí si myslí, že čas je absolutní, jenže není. Čas je absolutní pouze tak říkájíc. Záleží to na tom, kde se v čase právě nacházíš a co v něm právě děláš. Všechno je to otázka relativity - přesněji řečeno temporální relativity. Není zrovna snadné to pochopit, ale tím se netrap, starouši. Jediný člověk, který to skoro chápal, spáchal sebevraždu, takže na tvém místě bych se o to ani nijak zvláště nesnažil. V zásadě by se dalo říct, že jsme sem já a mí přátelé přišli z budoucnosti zabránit tlupě kriminálků z dvacátého sedmého století, kteří si říkají Správci času, aby změnili události tohoto drobného úseku něčeho, co nazýváme minusový čas. Naneštěstí se to trochu komplikuje tím, že nejenže se musíme postarat, aby všechno, co uděláme, bylo v souladu s historií, kterou přesně neznáme, ale - a tady to začíná být trochu choulostivé - ti Správci času nás při tom zjevně chtějí zabít.

Je mi vcelku jasné, jak bláznivě to zní, Fritzi, ale už to tak vypadá, že jsme se dostali do situace, kdy se nic neděje, jak by mělo, a nikdo není, kým se zdá být. Já doopravdy nejsem Rassendyll. Ve Strelsau je žena, která se nazývá hraběnka Sofia, a zdá se, že má něco společného s Rupertem Hentzauem a Černým Michaelem, jenomže ve skutečnosti má něco společného se Správci času a není to žádná hraběnka Sofia, nýbrž Sofia Falco alias Elaine Cantrellová alias Sokol, žena, jejíž skutečnou identitu nejspíš nikdo nezná. A zatímco víme, že hraběnka Sofia ve skutečnosti není hraběnka Sofia, nemáme ani tušení, jestli Rupert Hentzau je doopravdy Rupert Hentzau nebo jestli je Černý Michael skutečně Černý Michael. Co já vím, může být princezna Flavia klidně tanečnice ze San Diega, Sapt by klidně mohl být námezdný vrah z Detroitu, a když na to přijde, Fritzi, kdo vlastně jsi ty, taky nemůžu vědět.

Finn zuřivě zamáčkł cigaretu a okamžitě si zapálil druhou. Nemá smysl takhle uvažovat, pomyslel si. Člověk si tak jen vypěstuje paranoii a nakonec se z toho ještě zblázní. Velice by ho zajímalo, kde k čertu vězí Lucas a André. Proč se s ním ještě nespojili? Ne že by k tomu měli bůh ví kolik příležitostí. Pak jeho myšlenky bezděčně znovu zabloudily k Sokolovi stojící na balkoně Grand Hotelu a k jejímu škodolibému úsměvu. Kdyby chtěla, mohla ho sejmout přímo tam. Rudolf V. zavražděný v den své korunovace před zraky tisíců svědků. Michael by pak mohl zabít skutečného krále a čas by se zauzlil. Tak proč to neudělala?

Jediná možná odpověď byla, že to nezapadalo do jejího plánu, ať už byl jakýkoliv. Zjevně měla pocit, že má situaci pevně v rukou, takže se ani neobtěžovala utajovat svou přítomnost. Zašla dokonce tak daleko, že si zvolila alias tak zjevné jako hraběnka Sofia. Její arogance ho udivovala a rozčilovala zároveň.

Správci času se už v minulosti ukázali být hrozivými nepřáteli. A Sokol nebyla jenom Správce času, ale Správce času vytrénovaný TIS. Zabíla Munga, který byl jejich nejlepší agent.

Vzpomněl si na Derringerovo útočiště. Derringer jim pověděl, kde ho najdou - bylo ve staré čtvrti, v jedné boční uličce. Pověděl jim všechno o svém zabezpečovacím systému a jak ho mohou deaktivovat. Domluvili se, že kdyby se přihodilo něco neočekávaného, sejdou se tam. Jenže Finn neměl důvod si myslet, že něco není v pořádku. Zatím. Kromě toho byl mnohem zranitelnější v ulicích Strelsau než uvnitř paláce. Měl za úkol hrát Rudolfa Rassendylla a potloukat se v noci po ulicích města bylo to poslední, co by Rassendyll za daných okolností dělal. Nijak se mu nelíbilo, že je v té kaši sám, odkázaný jen na pomoc plukovníka Saptu a von Tarlenheimu, ale nemohl s tím nic dělat. Což se mu samozřejmě také nelíbilo.

Ve vzteku ze sebe strhl příkrývku, vstal, oblékl si královský župan a zamířil k oknu, aby se alespoň nadýchal čerstvého vzduchu. Rozrazil velké dvojité okno a pustil dovnitř svěží noční vzduch - a vzápětí

vyskočil do vzduchu, když vedle sebe uslyšel Lucasův hlas: "Výborně, jsem rád, že ještě nespíš." Lucas se tiskl k vnější zdi, zavěšený na nyocelovém laně. Oblečený byl od hlavy k patě v černém a načemil si i obličej. Nyní se oběma nohama odstrčil od stěny a zhoupł se do otevřeného okna; nyocelové lanko se s tichým bzučením odvíjelo z madla, které držel v ruce. Jakmile se dostal dovnitř, otočil se zpátky k oknu, stiskl tlačítko na madlu a několikrát lankem trhl. To nakonec povolilo a navinulo, se do madla.

"Kde jsi, k čertu, byl?" zeptal se ho Delaney vztekle, přestože cítil spíš obrovskou úlevu.

"Uklidněte se, Vaše Veličenstvo," odpověděl Lucas, natáhl se a vzal Finnovi cigaretu z úst. Zhluboka vdechl kouř a pak se unaveně posadil na postel. Pak kouř zase vyfoukl a povzdechl si. "Derringer je mrtvý."

"Ale k čertu," řekl Finn tiše.

"Myslím, že ani nevěděl, kdo ho sejmul," pokračoval Lucas. Pozvedl ruku. "Okamžik, ano? Nespal jsem osmačtyřicet hodin a jsem unavený." Promnul si oči. Finn mu nabídl další cigaretu. Lucas si ji připálil od té, kterou mu vzal.

"Nespěchej," řekl Finn. "Vypadáš vážně příšerně."

Lucas si znovu povzdechl. "Zvládnu to. Kdybych jen mohl urvat pár hodin spánku, byl bych zase OK." Potáhl si z cigarety a pak se položil na postel. Finn se posadil vedle něj.

"Stalo se to minulou noc někdy kolem půl čtvrté," řekl Lucas. "Zaujal jsem postavení u jihozápadního rohu chaty, odkud jsem měl dobrý výhled na západní stranu a dozadu, zatímco André stála u protějšího rohu, odkud zase viděla na východní stranu a dopředu. Derringer se postavil trochu dál na severovýchod, odkud mohl pozorovat průčelí chaty a cestu. Asi v půl čtvrté zahlédla André záblesky laserového paprsku. Dvojí rychlé záblesknutí z Derringerova směru, jeden od něho a jeden k němu. Derringer se neozýval. Nechal jsem André na místě, aby hlídala chatu ze svého směru, pro případ, že by to byla nějaká léčka, a pak jsem ji obešel širokým obloukem až k Derringerovi. Našel jsem ho tam mrtvého, se zlomeným vazem. Žádné známky boje kolem nebyly."

"Měl zlomený vaz?" řekl Finn.

Lucas přikývl. "Z laseru vůbec nevystřelil."

"Tak kdo -"

"Nemám tušení. Nikoho jsem neviděl. Jo, ještě jedna věc. Zmizelo dálkové ovládání jeho chronoplátu."

Finn zaklel. "Tak to jsme v háji. Nejspíš už objevili jeho úkryt a sebrali plát. Doufám, že se ti tady líbí. Vypadá to, že si tady nějaký čas pobudeme."

"Možná ne," odpověděl Lucas. "Derringer měl přece zapnutý bezpečnostní systém. Možná budeme mít štěstí. A když ne, dříve, nebo později pro nás pošlou záchrannou skupinu."

"Jo, možná za pár měsíců, jestli zrovna nemají moc velký fořr. Kde je André?"

"Poslal jsem ji, aby zkontrolovala Derringerův úkryt. Jakmile tady skončím, půjdu za ní."

"Vrať me se zpátky ke včerejší noci," řekl Finn. "Co se dělo?"

"Nic," odpověděl Lucas a potřásl hlavou. "Čekali jsme, že na nás zaútočí, ale k ničemu nedošlo. Akorát nám pocuchali nervy. Jelikož jsme na hlídání chaty zůstali jen dva, nemohli jsme se s tebou spojit. Čekali jsme, kdy se něco semele, ale zřejmě to bylo jen udeř a uteč. Když jsi ráno odjel se Saptem a von Tarlenheimem, André si vzala jednoho ze zbývajících koní a jela za vámi. Měla za úkol držet se vás, dokud nebudete v bezpečí, a pak zamířit do Derringerovy skrýše."

Lucas se odmlčel a zhluboka se nadechl.

"Musel jsem tam zůstat a pohřbít Derringera. Vybral jsem místo, kde ho záchranná skupina bez potíží najde. Ale to až později. Nejprve jsem se díval, jak přijíždí doprovod. Tři muži vešli do lovecké chaty. Jeden z nich byl Detchard, slyšel jsem, jak na něho ostatní volali. Předpokládám, že druzí dva také patřili k Michaelově Šestce. Stráž poslali napřed a sami se ještě zdrželi. Po chvíli vyvlekli z chaty krále, přehodili ho přes jednoho koně a vyrazili k hradu. Můžeš mi věřit, že bych ty parchanty nejraději sejmul laserem. Když odjeli, vyšla ven stařena s pytlím přes rameno a zamířila k vesnici. Počkal jsem ještě chvíli a pak jsem šel prohledat chata. Ve sklepě jsem našel králova sluhu s podříznutým hrdlem. Nechal jsem ho tam a šel jsem pohřbít Derringera. Potom jsem prohledal les kolem chaty, ale nic zajímavého jsem nenašel. Ne že bych s něčím počítal, ale člověk nikdy neví. Když jsem s tím skončil, bylo už skoro

poledne. Nic víc jsem tam už udělat nemohl, a proto jsem odešel k hradu a ukryl jsem se na místě, kde jsme byli minule. Viděl jsem, jak odtamtud tryskem odjíždí jeden jezdec na koni po silnici k Strelsau a potom zvedli padací most. Nepovažoval jsem za pravděpodobné, že budu mít příležitost spojit se s tebou před západem slunce, takže jsem se tam ještě chvíli zdržel. Právě když jsem se chystal odejít, přijeli do zámku od Strelsau dva jezdcí. Jeden z nich byl Černý Michael a druhý nejspíš Hentzau. Spustili padací most, oba jezdcí vjeli do hradu - vlastně přitom projeli zámkem, z čehož tamní sluhové určitě moc velkou radost nemají - a most se zase zvedl. Myslím, že krále drží v té nové přístavbě. Každopádně to byla jediná část hradu, kde se svítilo. Nevypadalo to, že by se mělo ještě něco zajímavého dít, tak jsem odjel přímo sem. Dostat se přes palácovou stráž mi chvíli trvalo, ale nijak zvlášť těžké to nebylo. No a teď jsem tady. Jen bych si přál, abych ti mohl přinést nějaké lepší zprávy."

"Zatraceně," řekl Finn. Chvíli seděl mlčky. "Vždyť to byl chlapec."

"Možná by se mu to nestalo, kdybych něco udělal," odpověděl Lucas příškrčeným hlasem. "Nemůžu se zbavit pocitu, že to byla moje vina."

"Jako pozorovatel pod tebe nespadal," namítl Finn. "Mohlo se to stát André nebo tobě. Obviňovat se nikam nevede. I bez toho je to dost zlé. Oni si s námi hrají."

Sokol měla příležitost sejmout mě přímo v průvodu a nevyužila ji. Ani by jí to nedalo moc práce."

"Ty jsi ji viděl?"

"Zřetelně jako teď tebe."

"Víš určitě, že to byla ona?"

"Samozřejmě že to byla Sokol. Bez debat. Stála na balkoně Grand Hotelu, když jsme pod ním projížděli. Měl jsi ji vidět, jak tam stála a šklebila se na mě. Až se mi z toho scvrkl žaludek. Tady ji znají jako aristokratku na cestách. Říká si hraběnka Sofia."

"Nejedná zrovna skrytě, co?"

"To tedy ne. A mimochodem, ten hologram ji moc nevystihoval. Patří k tomu druhu lidí, co ti dokážou vyrazit dech pouhým pohledem. Typická šelma."

"Skoro bych řekl, že na tebe udělala dojem."

"Na to si klidně můžeš vsadit," odpověděl Finn. "Přesně to se tu snažím říct. Ta žena je skutečně něco."

Má charisma s velkým 'N' jako Nebezpečí. Sapt mi řekl, že báječná hraběnka Sofia si za tu krátkou dobu, co je v Ruritánii, stačila získat pozoruhodnou reputaci. Kdyby jen věděl. Podezírají, že je do spiknutí nějak zapletená, protože udržuje styky s Černým Michaelem a Rupertem Hentzauem. Hentzaua jsem už viděl, ale k ničemu jsem se nedobral. Připadá mi dost mladý a vcelku fit, snědý a docela pohledný takovým tím čertovským způsobem. Podle Sapta je z celé bandy nejhorší. Ostatních pět, Detchard, Bersonin, de Gautet, Lauengram a Krafstein jsou taky dost mladí, zjevně schopní a obecně nevraživí. U dvora je moc v oblibě nemají. Michael si tím, že si najal partu hrdlořezů, dost pokařhal pověst. Prozatím všechno zapadá do scénáře, ale nemyslím, že by pro Správce času bylo nějak zvlášť obtížné odstranit původní Šestku a zaujmout jejich místa. Mají v rukou všechny trumfy. Oni si volí místo a čas, zatímco my jsme kachny sedící na rybníce - nebo alespoň já. Takže se cítím jako v bavlnce. Říkám to vážně nerad, ale nejspíš bude nejlepší, když se ty a André soustředíte na Správce času a mě necháte svému osudu. Někde tu musejí mít operační základnu."

"Myslím, že jsem ji už našel," odpověděl Lucas.

Finn se na něj ostře podíval. "Jak to myslíš, že myslíš?"

"Říkej tomu třeba odborný odhad. Předtucha."

"Tvoje předtuchy mají něco do sebe."

"Napadlo mě to ráno, když jsem se krčil v křoví a díval jsem se, jak odvázejí krále," řekl Lucas. "Zkus se vcítit do jejich pozice. Důkladně jsi to všechno naplánoval. Pečlivě jsi prověřil všechny eventuality. Kdybys chtěl vsadit na jistota, kdyby sis chtěl vybrat nějaké snadno hájitelné místo, pokud možno přímo ve středu dění, kde by ses usadil?"

"K čertu," řekl Finn. "Na Zendě?"

"Kde jinde?" opáčil Lucas. "Nemělo by to chybu. Michael má zřejmě dost starostí s údržbou zámku."

Musí ho to stát jmění. Proč by marnil další peníze na starý studený hrad, když žádné další místo nepotřebuje - zvlášť pokud věří, že se už brzy přestěhuje do paláce?"

"Derringer říkal, že viděl světla jen v nové přístavbě," namítl Finn. "Zbytek hradu je nejspíš léta opuštěný."

"A podle tebe je Sokol v těsném kontaktu s Michaelem a Rupertem Hentzauem," pokračoval Lucas. "Všechno to do sebe zapadá. Ona má možnost navštěvovat zámek. Mohla by požádat o prohlídku hradu, nenápadně tam někde zanechat dálkové ovládání a později k němu odčasovat. Na prohlédání hradu by měli času víc než dost a pak už by jim stačilo jen naprogramovat přenosové souřadnice a vytvořit si prakticky nedobytnou základnu."

"Hezké," řekl Finn. "Teď už jenom musíme najít způsob, jak se dostat do hradu, osvobodit krále a zlikvidovat Správce času. Co může být jednoduššího? Prohledat tu starou zříceninu nemůže trvat déle než den nebo dva."

"Proto tě Sokol nezabila," řekl Lucas. "Proč podstupovat zbytečné riziko, když ví, že přijdeme za ní? Chce mít jistotu, že nás dostane všechny. Její první tah nás připravil o temporální mobilitu. Teď už musí jen čekat."

"Jistě," přikývl Finn zachmuřeně. "Jakmile vkročíme do Zendy, budeme na její domácí půdě. Máš nějaký nápad?"

Lucas zavrtěl hlavou. "Ne. A ty?"

"Jo," řekl Finn ponuře. "Co kdybychom se zastřelili navzájem a připravili je tak o satisfakci?"

"Lhala jsi mi," řekl Drakov.

Sokol neodpověděla. Hned jak přičasovala dovnitř, začala si svlékat honosnou róbu a zbavovat se identity hraběnky Sofie, ostatně naprosto nepřiměřené pro tak ponuré prostředí, jakým byla hradní věž. Drakov zamračeně sledoval, jak se postupně svléká do naha a každičký kousek oděvu pečlivě ukládá na přikrývku rozloženou na podlaze. Byla neuvěřitelně krásná a přitom jako by si svou nahotu vůbec neuvědomovala. Až na to, že měla husí kůži, jí chlad zjevně nijak nevadil. Slunce ještě nebylo dost vysoko, aby prohřálo nitro tvrze, a jeho světlo sotva zředilo šero. Sokol přešla bosky na druhou stranu pokoje a začala si oblékat černý overal, který měla připravený na posteli. Neudělala přitom jediný zbytečný pohyb. Vždycky dělala všechno metodicky, pomyslel si Drakov, dokonce i když se milovala, ovšem v tom případě se jednalo o komplexnější, subtilnější metodičnost. S něčím takovým se za dlouhých skoro osmdesát let svého života ještě nesetkal. Za tři měsíce mu bude sedmdesát devět, ale vypadal na třicet a také se tak cítil. Sokol byla ještě starší, určitě emocionálně, když ne fyzicky, ale nejspíš působila stejně na každého muže, ať už se narodil za normálních okolností, nebo ne.

"Na co si stěžuješ tentokrát?" zeptala se.

"Na spolehlivost," odpověděl. "Přesněji řečeno její nedostatek. Snad mi promineš, ale statistu ti dělat nebudu. To není role, na jaké jsem zvyklý."

"O čem to, k čertu, žvaníš?" Natáhla si kalhoty a posadila se na postel, aby si obula boty.

"Tohle nikdy neměla být naše operační základna," řekl. "Chtěla jsi je sem přilákat."

"Ano?" opáčila a oblékla si košili. "Tak to tě trápí?"

"Samo o sobě ne," odpověděl. "Vlastně je v tom i jistá logika. Co mě trápí, je, že jsem konečně pochopil, jakou roli jsi přidělila mně. Mám posloužit jako návnada, nic víc."

Podívala se na něj a neřekla nic.

"Svým způsobem," pokračoval Drakov, "mě udivuje, že mě to napadlo až teď. A na druhou stranu se divím, že jsem na to vůbec přišel. Nejspíš to znamená, že tě konečně začínám chápat, a to mi dělá skutečné starosti."

Sokol zvedla krabičku cigaret, jednu si vzala, škrtnla jí o bok krabičky, aby ji zapálila, pak se opřela o stěnu s jednou nohou pod sebou a druhou pokrčenou v koleni, aby si měla o co opřít pravou ruku. Zhluboka nasála kouř a vydechla ho nosem. Nepromluvila, ale pohledem jej vyzývala, aby pokračoval.

"Je tady," řekl Drakov. "Nebo to už víš?"

"Vím," přisvědčila. "Viděl jsi ho?"

"Skoro mě zabil."

"Jenom skoro? Tak to nebyl ve formě."

"Nejprve jsem si říkal, že jsi to musela nějak zinscenovat, ale nevím, jak bys to mohla udělat. Kromě toho, kdyby mě zabil, pokazilo by ti to plány. Oběma by vám to pokazilo plány."

"To je pravda," řekla. "Co se stalo?"

"Vrhl se na mě, když jsem dostal pozorovatele. Už když jsem udeřil, věděl jsem, že stojí za mnou. Nevím, jak jsem to zjistil. Prostě jsem to věděl. Vystřelil, když jsem se otáčel, a zasáhl mne." Vyhrnul si košili a ukázal jí popáleninu na levém boku, přímo pod deltovým svalem. "Jednou rukou jsem aktivoval dálkové ovládání a druhou jsem vystřelil. Na míření nebyl čas. Zahlédl jsem ho jen na okamžik a jenom jako siluetu. Do obličeje jsem mu neviděl. V tom samém okamžiku, kdy jsem ucítil bolest, jsem se zhmotnil tady. Ale byl to on. Vím to."

"Lituješ, že jsi ho nezasáhl?" zeptala se.

Drakov chvíli mlčel. "Ne," řekl nakonec. "Chci mu vidět do obličeje. Chci, aby mi viděl do tváře, až bude umírat. A chci, aby věděl proč."

"Víš to," řekla Sokol. "Je to jedna z věcí, které ho sem přivedly."

"Tobě by se to líbilo jinak," řekl Drakov. "Chtěla bys, abys tím důvodem byla ty."

Neodpověděla. Seděla na posteli, kouřila a upírala na něj pohled bez výrazu. Nic v jejím obličeji neprozrazovalo, co si myslí, ale to nikdy.

"Jak se jmenuješ doopravdy?" zeptal se Drakov.

Neodpověděla.

"Víš to Forrester?"

Zase neodpověděla.

"Víš to někdo? Kdokoliv? Nebo jsi jen tak vyskočila na svět jako z Diovy hlavy, už se všemi těmi hradbami, příkopy a padacími mosty na ochranu svého ega?"

"Míříš tím někam?" zeptala se. "Protože jestli ne, raději bych se vyspala. Mám za sebou dlouhou noc."

"S Rupertem Hentzauem?"

"Nepovídej mi, že žálíš. Od tebe by to byl vrchol pokrytectví."

"Pokrytectví?" zopakoval Drakov s lehkým úsměvem. "Ty zrovna ze všech lidí mě máš co obviňovat z pokrytectví. Nazval jsem tě fanatickou, ale spletl jsem se. Přesněji řečeno, fanatickou jsem tě nazval oprávněně, jenomže ve tvém případě jde o jiný fanatismus. Nepochybuji o tom, že když sis se Správcí času začala, myslela jsi to upřímně. Nakolik vůbec něco upřímně myslet můžeš. Jsi žena posedlá vášní hledat něco, co v tobě vzbudí vášeň, ale když jsi to našla - ne v usilování o zastavení časoválek, ale v náručí muže, který je mým otcem - ukázalo se, že je to na tebe příliš. Nedokázala jsi překročit vlastní příkop, a tak jsi zvedla padací most a ukryla ses za svými hradbami. Potkala jsi muže, kterého jsi nemohla ovládat. A co bylo ještě horší, se kterým jsi nedokázala ovládat sama sebe. Dokázal, že jsi ho milovala, a to mu nedokážeš odpustit."

"Už mě začínáš nudit, Niku."

"Omlouvám se. Měl jsem za to, že tě nudím už dávno. Ale Moses Forrester tě neznudil nikdy, že?" Sáhl do kapsy a vytáhl prsten, který mu dala. Hodil jí ho. Dopadl jí do klína. "Možná by sis ho měla vzít zpátky," řekl. "Pro tebe znamená mnohem víc než pro mne."

Nepohnula se, aby si prsten vzala.

"Znamená to, že s tebou nemůžu počítat?" zeptala se.

"Můžeš se mnou počítat," odpověděl Drakov. "Tuhle věc dokončím, ať se stane cokoli. Řekni mi, co se ode mě čeká, že udělám, a já to udělám. Ale připadá mi poněkud ironické, že Správcí času jsou už jen jeden muž, jehož důvodem pro pomstu je nesprávný partner jeho matky, a jedna žena, která se mstí za zlo, o němž se domnívá, že na ní bylo spácháno. Náš velký cíl se nějak vytratil cestou. Možná za to můžeme my. Ale čím dál více si myslím, že za to může smrt Albrechta Mensingera. Existuje staré pořekadlo, že když se někdo celou myslí upne na pomstu, měl by si připravit dvě rakve. Jak bude vypadat ta moje, už začínám tušit. Teď tě tady nechám, abys přemýšlela o té své."

"Kam jdeš?" zeptala se.

"Projít se po studených a temných chodbách. Připadá mi to příhodné."

Když odešel, Sokol se podívala na prsten, který jí hodil. Zamáčkla cigaretu, vzala prsten, vstala a přistoupila k jednomu výklenku s oknem. Sevřela prsten v pěsti a rozmáchla se. Okamžik tam stála bez hnutí s rukou zvednutou, pak ji zase spustila. Otevřela ji a znovu se podívala na prsten. Potom si ho navlékla na prst.

6.

Když Lucas opustil palác, už se skoro rozednívalo a město se pomalu začínalo probouzet. Unavení koně táhli k náměstí vozy naložené zbožím a tu a tam se začínaly v krámech rozsvěcovat světla, jak se jejich majitelé chystali otevřít. Lucase, který kráčel ulicí, si nikdo nevyšimal. Pořád ještě bylo šero, ale pokud někdo zahlédl jeho načerněný obličej, nedal to nijak najevo.

Ačkoliv bylo Strelsau hlavní město Ruritánie, nebylo nijak obrovské ani na poměry své doby. S výjimkou několika velkých sídel ve staré čtvrti, domů, které stále ještě měly svoje vlastní trávníčky, zahrady na obranu proti sousedním domům, bylo Strelsau velice kompaktní město. Budovy tu stály těsně vedle sebe, někdy oddělené uličkami, kterými by neprošli dva lidé vedle sebe, ulice tu byly vydlážděné kočičími hlavami a místní architektura byla směsicí nejrůznějších stylů. Velký bulvár Strelsau by ve většině opravdu velkých měst byl pouhou boční ulicí, zatímco některé boční ulice nebyly širší než lesní pěšinky. Na standardy středověkých měst však bylo Strelsau nebývale čisté. Přestože mu chyběl jednotný charakter, mělo v sobě něco z pověstné pruské spořádanosti. Otrhaní nuzáci tu kráčeli bok po boku s elegantně oblečenými občany a jedni se druhých nestránili. Vědomí pospolitosti a sounáležitosti tu bylo jasně patrné: každý tu měl svoje místo a funkci, kterou plnil. Forresterovo označení 'kapesní královstvíčko' bylo velice výstižné. Strelsau bylo srdečné a úhledné. Miniměsto maličkého nárudku s domáckou atmosférou a osobitým rázem. Nikde nebyl vidět žádný spěch. Těžko se věřilo, že jsou tu dvě nepřátelské frakce - jedna za Elphberga Černého a druhá za Elphberga Rudého - a ty mezi sebou svádějí vášnivý boj. Ještě neuvěřitelnější bylo, že tu existuje spiknutí s účelem zavraždit skutečného krále a zmocnit se jeho trůnu. V takových městečkách podobných starým kukačkovým hodinám, kde každou hodinu tančí na nějakou lidovou melodii figurky malých lidiček, se podobné věci prostě nestávaly. A bylo naprosto neuvěřitelné, že se tohle malé romantické diorama mělo stát scénou časové úpravy - tady přece nemohlo být nic v nepořádku - a ohniskem temporální kontinuity. Dávalo to asi tolik smyslu jako čekat, že z dláždění najednou vyrazí sopka a všechno zasype kamením, popelem a žhavou lávou. V jistém slova smyslu se však země pod ulicemi už chvěla, ačkoliv nikdo jiný než Lucas necítil žár sálající z kamenů pod nohama.

Tajná chodba byl dar seslaný z nebe. Jednou z Lucasových největších starostí bylo, jak udržovat kontakt s Finnem, když byl v paláci. Dal mu sice jednu z komunikačních souprav, kterými je vybavil Derringer, ale stejně ho těšilo, že může nepozorovaně přicházet a zase odcházet, aniž by musel zneškodňovat strážce a šplhat po zdech.

Komunikátory přitom byly vyrobeny tak, že je u sebe mohli nosit neustále. Skládaly se ze dvou miniaturních součástí, malého hrdelního mikrofonu, který se připevňoval náplastí tělové barvy nebo se přímo zasazoval do roubu plastikůže, a sluchátka nošeného uvnitř ucha. Použití plastikůže sice vyžadovalo menší operaci, ale nabízelo maximální přilnutí a utajení. Komunikátor se pak dal odhalit pouze při důkladné prohlídce, když člověk věděl, po čem pátrá. Přístroj nebyl vyloženě armádním zařízením, spíše výsledkem výzkumu na poli vynucování zákona. Průměrný voják by pro něj těžko našel použití, ale pro zásahovou jednotku na opravné misi představoval značnou pomoc. Lucas dal Derringerovu soupravu Finnovi a navzájem si je připevnili na místo proužkem plastikůže z příruční lékárníčky. Teď na ně ale mohli zapomenout. Komunikátory totiž měly jednu vážnou nevýhodu, která spolu s jejich poměrně krátkým dosahem způsobovala, že byly využívány tak zřídka. Pokud by totiž Správci času měli stejné nebo kompatibilní zařízení, mohli by vyladit jejich komunikační frekvenci a pak jejich rozhovory odposlouchávat. Lucas však byl v případě nutnosti připraven toto riziko podstoupit, protože by se tím mohla alespoň částečně snížit Finnova zranitelnost. Koneckonců mohli komunikátory používat s vědomím, že jsou odposloucháváni, a hovořit jejich prostřednictvím jen krátce, nepřilíši často a pouze v náznacích.

Když Lucas zabočil do uličky, v níž stál dům, ve kterém si Derringer zřídil svou operační základu, bylo už šero. Co najde uvnitř, netušil. Doufal, že se tam setká s André. Možné to bylo. Pokud by měli opravdu velké štěstí, Derringerův zabezpečovací systém uhlídal chronoplát, a dokonce by jim mohl zajistit zajatce z nepřátelského tábora. Na něco takového si ale vůbec neodvažoval dělat naději. Štěstí mívá sklon vzít si dovolenou, zrovna když ho nejvíc potřebujete.

Po ničem jiném ale netoužil tolik jako po několika hodinách spánku. Jakkoliv však byl unavený, když stoupal po schodech domu do nejvyššího patra, měl všechny smysly nastražené. Snažil se našlapovat co nejopatrněji, aby nedělal hluk. Nemohl si dovolit riskovat. Chodba byla prázdná, a když dorazil ke dveřím do Derringerova bytu, zastavil se a přitiskl k nim ucho. Zevnitř slyšel hlasy. Spánek byl náhle to poslední, na co myslel. Prudce vtrhl dovnitř, laser připravený v ruce. Vzápětí se ozval zvuk převržených židlí, jak lidé v místnosti vyskočili každý jiným směrem, a někdo vykřikl jeho jméno.

Forrester spustil ruku se zbraní. "Jste příliš pomalý," řekl.

"Tentokrát mě to docela těší," řekla André roztřeseně. "Vůbec jsem si neuvědomila, že dveře nejsou na závoru."

"Oba si potřebujete odpočinout," prohlásil Forrester. I jeho hlas zněl vyčerpaně. "Dejte si s námi panáka, Prieste. Je tady něco, co vám musím říct."

Ráno zastihlo Finna stále ještě napjatého a ostražitého. Vykouřil půl krabičky cigaret a v krku ho teď nesnesitelně páliło. Když přišli Sapt s von Tarlenheimem, byl už oblečený, ale nesprávně. Místo ranní uniformy si oblékl večerní, takže se musel zase rychle převléknout, aby se mohl ujmout svých povinností monarchy, které sestávaly z uvítání corps diplomatique. Bylo třeba podepsat dokumenty, což Finnovým konspirátorům způsobilo horkou chvilku, dokud neprohlásil, že se nemůže správně podepsat kvůli zranění, které utrpěl při lovu v Zendě. Oznamil to s tak majestátní nedůtklivostí, že kancléř s mnoha omluvami odspěchal, aby ve svých právnických knihách našel vhodný precedens. Když se po chvíli vrátil, navrhl, aby 'Jeho Veličenstvo dokumenty signovalo' levou rukou. To bylo sice poněkud neobvyklé, ale právně přípustné za předpokladu, že u podpisu bylo dost spolehlivých svědků, z nichž každý byl ochoten slavnostně odpřisáhnout, že je signatura pravá a signatář jakbysmet. Sapt tak učinil naprosto nenuceně, ale von Tarlenheim se tvářil velice kysele, když přísahal před 'všemocným Bohem a mým svrchovaným lenním pánem' a polovinou svých předků, a dopustil se tak křivopřísežnictví ve smyslu duchovním i světským. Finn tím vším prošel s předstíranou nudou a netrpělivostí a byl rád, že se nemusí bavit s nikým, kdo znal krále opravdu dobře. Sapt se hladce ujal role jeho pravé ruky a pozoruhodně dobře ho chránil před všemi dotěravci; jeho strnulý vojenský postoj a chování se ukázaly býti nakažlivými a propůjčily jednáním atmosféru formálnosti a odtazitosti.

Když skončili s úřední agendou, bylo už odpoledne a čas k jídlu, které Finn svým prvním královským dekretem nařídil servírovat ve svých komnatách. Kancléř, hubený muž středního věku s propadlými tvářemi, nesmírně truchlivými očima a zvykem každých několik vteřin svírat rty, váhavě Jeho Veličenstvu připomněl, že mnoho lidí stále ještě čeká, aby mu složilo svůj hold, v neposlední řadě i vévoda ze Strelsau, který přijel ze Zendy a velice si přeje poobědvat s Jeho Veličenstvem. Finn ho beze slova odehnal mávnutím ruky a kancléř odešel. Očividně se nijak netěšil, až bude odmítnutí tlumočit Michaelovi.

Když konečně všichni odešli, Sapt se zachechtal. "Musím říct, Vaše Veličenstvo," řekl a přitom ironicky položil důraz na titul, "že se do svého postavení začínáte vpravovat. Celou noc jsem nespál, jak jsem si dělal starosti kvůli dnešku, ale teď vidím, že moje obavy byly zbytečné. Přesto si nemohu pomoci a musím se ptát, jak dlouho nám to ještě bude procházet."

"Rozhodně musíme něco podniknout a to co nejrychleji," prohlásil Fritz, který zjevně také nespál, i když to na něm bylo vidět mnohem víc než na Saptovi. "Nemůžeme tu jen tak sedět a nic nedělat!"

"Raději tady sedět a nic nedělat než udělat něco stupidního," odpověděl Sapt. "Michael není hlupák. Možná že odmítnout ho nebylo nejrozumnější."

"Proč?" zeptal se Finn. "Myslíte, že by to mohl použít proti mně?"

Von Tarlenheim se zahihňal. Sapt ho zpražil jedovatým pohledem a šlechtic okamžitě zvažněl. "Možná se nám chystal předložit podmínky," řekl Sapt. "Měli bychom ho vyslechnout."

"Co by nám mohl nabídnout?" opáčil Finn. "Chytil sám sebe do pasti. Krále pustit nemůže. Pochybuji, že by mu Rudolf byl ochoten za daných okolností odpustit. Ne, musí ho zabít. Nemá na výběr. Ale naštěstí, nebo naneštěstí - to závisí na úhlu pohledu - musí nejprve zabít mne a musí to udělat tajně. Nemůže si dovolit, aby při tom byli nějací svědkové nebo aby se 'králova' mrtvola našla dřív, než najde nějaký způsob, jak toho využít. Musí prostě hrát dál, dokud se mu nenaskytne příležitost nechat mne zmizet."

"To je pravda," řekl Fritz. "Musíme se postarat, aby se mu taková příležitost nenaskytla. Musíme vás

hlídat ve dne i v noci."

"To bych nedoporučoval," řekl Finn.

Sapt se zamračil. "Proč?"

"To poslední, co bychom teď potřebovali, by bylo zatlačit Michaela do kouta, aby udělal v zoufalství něco nepředloženého."

Sapt přikývl. "Opět máte pravdu. Dobrý bože, Rassendylle, ve vás je víc, než se na první pohled zdá. Skoro to vypadá, jako by pro vás intriky byly stará vesta."

"Raději řekněme, že mám mimořádně vyvinutý pud sebezáchovy," odpověděl Finn. "Ta hříčka, do které jsme se pustili, je smrtelně nebezpečná a sázky jsou teď mnohem vyšší, než když jsme s ní začali. Co je ale ještě horší, oni mají na své straně přesilu. Je jich nejméně sedm a my jsme jenom tři."

"A Michael se těší oblibě lidu," dodal Fritz.

"Hm, možná to je konečně věc, se kterou bychom mohli něco udělat," řekl Finn. "Jestliže se Michael těší oblibě lidu, Rudolf u něj musí být neoblíbený. Proč?"

"Proč?" opáčil Sapt. "Viděl jste ho. Je to nezodpovědný mladý blázen, kterého nezajímá nic než jak si co nejlépe užít. Nestará se ani o svůj lid, ani o své povinnosti ke koruně. Což ale neznamená, že by měl Michael lidi raději. Jednoduše zná to umění, jak u nich být v oblibě, zatímco Rudolf se tím vůbec neobtěžuje. Rudolf má veškeré právo usednout na trůn, to jistě, ale dá se od něj čekat, že státní záležitosti svěří do rukou někoho schopnějšího. Naproti tomu Michael bude chtít o všem rozhodovat přímo a troufám si předpovědět, že to by národu příliš neprospělo."

"A pak je tu ta záležitost s princeznou," dodal Fritz.

"Ano, zrovna jsem o tom chtěl mluvit," řekl Finn. "Nějak mi připadá, že jste se mi oba zapomněli zmínit, že s ní budu o samotě."

"Politováníhodné opomenutí," připustil Sapt. "Nevím, na co jsem myslel. Promiňte mi to, Rudolfě. Podezírala vás?"

"Myslím, že ne," odpověděl Finn. "Ale potřebuji vědět, jak se mezi nimi věci mají. Z našeho krátkého rozhovoru jsem nabyl dojmu, že je vůči Rudolfovi poněkud chladná."

"Chladná!" zvolal Fritz. "To se mi líbí. Studená jako led by bylo výstižnější."

Sapt se suše usklíbl. "Nikdy mne nenapadlo, že se budu muset zabývat milostnými avantýrami našeho přítele," řekl, "ale v tuto chvíli jsem hluboce vděčný, že tady mladý Fritz je tak zadobře s hraběnkou Helgou."

"Hraběnka Helga von Strofzin," vysvětlil von Tarlenheim trochu rozpačitě, je princeznina dvorní dáma. Jsme si, abych tak řekl, docela blízcí."

Sapt se zachechtal. Tentokrát to byl von Tarlenheim, kdo ho zpražil pohledem.

"Od Helgy, tedy od hraběnky von Strofzin -"

"Nazývejme ji raději Helga," přerušil ho Finn. "Tak to bude jednodušší."

"Ano, jistě. Takže od Helgy jsem se dozvěděl, že princezna Flavia je se sňatkem s Rudolfem spíše smířená, než že by se na něj těšila. Příliš ho nemiluje. Tedy -" odkašlal si "- vlastně ani trochu."

"Pročpak?" zeptal se Finn.

"Protože, jemine, jak bych to jenom řekl -"

"Řeknu to za tebe," skočil mu do řeči Sapt. "Kdyby s ní Rudolf nebyl zasnoubený už od narození, možná by city, které k ní chová, byly jiné, ale takto ji bere spíše jako součást svých povinností a Rudolf povinnosti nesnáší."

"Jinými slovy," řekl Finn, "chcete říct, že ji zanedbává, bere ji jako samozřejmost."

"No, tak nějak," připustil Fritz rozpačitě a plukovník Sapt ho opět přerušil.

"Přesně tak," řekl. "Co to s vámi, k čertu, je, Fritz? Teď není čas na hloupé kudrlinky." Podíval se na Finna. "Rudolf jí věnuje asi tolik pozornosti jako svému sedlu. Je tady, patří mu, používá je, když je potřebuje, a když ne, postará se o ně někdo jiný a jeho se to netýká."

"Ten chlap je zatracený blázen," řekl Finn.

"Kontrolujte se, Rassendylle," řekl Fritz.

"Vy mlčte, Fritz," řekl Sapt. "Rudolf má pravdu. Král je zatracený blázen. Flavia by byla dobrou a oddanou manželkou hodnou kteréhokoliv muže. Je inteligentní, dobře vychovaná, má porozumění pro

lidské slabosti, a navíc je hezká. Který muž by mohl žádat víc? Rudolf s ní zachází jen o málo lépe než se sluhy. Je zatracený blázen, ale náš zatracený blázen, bohužel, takže musíme stát při něm. Ale, můj bože, způsob, jakým s ní jedná, je příšerný!"

"Předpokládám, že lidé ji mají rádi," řekl Finn.

"Jestli ji mají rádi?" opáčil Fritz. "To bych řekl, že ji mají rádi. Je jejich miláček."

"V tom případě bychom možná měli podniknout kroky, aby byl jejich miláček i Rudolf," řekl Finn.

"Tak moment, Rassendylle," řekl Fritz podezíravě. "Co nám tu chcete navrhnout?"

"Navrhuji, že pokud by se král ke své budoucí ženě choval nápadně dvorně, možná by na něho lid začal pohlížet s větším zálibením. Co kdybychom předpokládali, že po korunovaci tak říkajíc dospěl? Kdyby začal brát sebe i ostatní trochu vážněji, jak se na správného krále sluší?"

"Tak moment!" zvolal Fritz, nyní už upřímně pobouřený. "Vy se vážně chcete milovat s princeznou Flavíí?"

"Proč ne?" opáčil Finn.

Sapt našpulil rty a přikývl. "Vskutku," řekl. "Proč ne?"

"Sapte!"

"Zmlkňte, Fritzi. Je to skvělý nápad."

"Poslyšte," řekl Finn, "když už to mám říct takhle, nemyslel jsem, že bych s ní skočil do postele -"

"Můj bože!" zvolal Fritz.

"Jenom jsem chtěl navrhnout," pokračoval Finn nevzrušeně, "že by nebylo na škodu se jí dvořit. Vlastně kdyby král najednou otočil list a začal se o ni více starat - stejně jako o své poddané - lidé by možná změnili svůj postoj k němu. Všechno, co posílí jeho pozici, nám pomůže a Černému Michaelovi uškodí."

"Dobré nebe, kéž bych vás měl ve svém regimentu," řekl Sapt. "Byl by z vás skvělý velící důstojník!"

Máte opravdu skvělý smysl pro strategii!"

"Strategii?" řekl Fritz a zoufale těkal pohledem z jednoho muže na druhého. "Pánové! Prosím! Pro lásku boží, my tady přece neplánujeme nějaké vojenské tažení. Mluvíme o ženě! A ne o jakékoliv ženě, ale o princezně Flavii! Nestrpím, aby si někdo takto nestoudně zahrával s její náklonností!"

"Tak co mám dělat, Fritzi?" zeptal se Finn. "Přehlížet ji, jako to dělal Rudolf? Mně připadá jako velice sympatická žena. Příliš hodná na to, aby s ní někdo jednal jako se sedlem, jak to trefně řekl Sapt."

"Ne, to bych si samozřejmě nepřál -"

"Tak co tedy?"

"Hm. No, já... Tedy..."

Sapt se zašklebil. "Dostal vás, Fritzi."

Von Tarlenheim se kousl do rtu.

"Nebojte se, Fritzi," řekl Finn. "Dávám vám svoje čestné slovo Angličana a gentlemana, stejně jako důstojníka ve službách Jejího Královského Veličenstva, královny Victorie, že moje chování vůči princezně Flavii bude s přihlédnutím ke všemu, co je patřičné, naprosto bezúhonné. Tak. Teď máte moje čestné slovo. Jestli vám to nestačí, pak vám, pane, budu muset nabídnout svou rukavici."

Von Tarlenheim, každým coulem gentleman a kavalír, instinktivně ztuhl. "S veškerou úctou, pane Rassendylle, to nebude třeba. Slovo anglického důstojníka a gentlemana je pro Fritze von Tarlenheima rozhodně dost dobré a jsem dalek toho, abych je zpochybňoval. Pokud vás něco z toho, co jsem řekl, vedlo k názoru, že napadám vaši čest, pak vás, pane, pokorně žádám o odpuštění a ujist' uji vás, že nic nemůže být více vzdálené pravdě."

"Není třeba se omlouvat, příteli, nic zlého se nestalo," řekl Finn. Vstal a nabídl von Tarlenheimovi ruku.

"Oceňuji vaši starost a nemohu pro to o vás smýšlet jinak než dobře. Už o tom nemluvmě. Vzájemně si rozumíme."

Potřásl si rukou.

"A teď," řekl Finn, "vraťme se k naší záležitosti. Když jsem se uvolil sehrát pro vás tuhle maškarádu, netušil jsem, že to zajde tak daleko. Je samozřejmě pravda, že vy také ne, ale na tom teď nezáleží. O co naopak jde, je, že jsme se ocitli v zatracené kaši. Pokud z ní chceme vyváznout živí, natož doufat, že se nám podaří zachránit krále, budu potřebovat vaši pomoc."

"To se rozumí samo sebou," odpověděl von Tarlenheim. "Jsme vám zavázáni vším, co máme. Bez vás už

by byl král dozajista mrtvý."

"A podle toho, co víme, možná je," dodal Sapt zachmuřeně.

"Ne, král pořád ještě žije," řekl Fritz.

Sapt na něj ostře pohlédl. "Jak to můžete vědět?"

"Protože když se Michael dnes ráno vrátil do Strelsau, přijeli s ním jen tři ze Šestky," odpověděl Fritz.

"Což může znamenat pouze to, že ostatní tři byli ponecháni na Zendě, aby tam střežili krále. Mrtvolu by nikdo hlídat nemusel."

"Pak je stále ještě naděje," řekl Sapt. "Michael neztratil hlavu. Bál jsem se, že by mohl. Uvědomil si, v jakém je teď postavení. Otázka je, jak se z něj pokusí dostat."

"Jak to vidím já, může se z něj dostat jen jediným způsobem," řekl Finn. "Zabít mne."

Sapt mlčky přikývl.

Von Tarlenheim si nervózně olízl rty. "Napadá mne jediná možnost, kterou máme my." Nasucho polkl.

"Musíme zabít Černého Michaela."

"To bychom se museli dostat přes jeho strážce," dodal Finn. "Kromě toho, zabít ho by nezaručilo králi bezpečí. Kdybyste to udělal, Šestka by neměla nikoho, kdo by jí dával rozkazy a platil jí, ale znamená to, že by se vzdala takového trumfu? Budeme-li vycházet z toho, že to jsou profesionálové, pánové, musíme také předpokládat, že si uvědomí, že bez Černého Michaela nemají zastání. Jakmile by se dozvěděli o jeho smrti, okamžitě by zabili krále a uprchli, nebo - pokud by byli chytřejší - by uprchli a krále vzali s sebou jako rukojmí. Sotva by pak byli v bezpečí z našeho dosahu, zabili by krále stejně a rozešli by se."

Finn zavrtěl hlavou. "Ne, pokud chceme udržet krále naživu, musíme naživu udržet i Michaela.

Kdybychom ho odstranili, naše problémy by se sice vyřešily, ale nikoliv na dlouho."

Sapt hleděl na Rassendylla s rostoucím zájmem. Na kratičký okamžik napadla Finna bláznivá myšlenka, že si starý voják dal dohromady jak se věci mají ve skutečnosti, ale to bylo samozřejmě nemožné.

"Tak co budeme dělat?" zeptal se von Tarlenheim bezmocně.

"Jak to vidím já, můžeme udělat jen jedinou věc," řekl Finn. "Silou na hrad zaútočit nemůžeme. I

kdybychom dokázali sehnat celou armádu - a jak bychom to udělali bez toho, abychom odkryli karty, mi není jasné - Michael by mohl krále zabít. Neměli bychom žádné záruky. Zatímco bychom dobývali hrad, Michael by měl spoustu času odstranit Rudolfovy ostatky."

"Bože, Rassendylle," zvolal Fritz.

"Raději poslouchejte, co říká, Fritz," řekl Sapt zamračeně. "Tohle je zatraceně vážná záležitost a nemá smysl marnit čas lakováním věcí na růžovo."

"Těžko můžeme doufat, že když porazíme Michaela, osvobodíme krále," pokračoval Finn. "Tím by všechno ztratil a nic nezískal. A nemáme na něho žádnou páku, kterou bychom ho donutili udělat, co chceme my. Je to tak?"

"Jistě," přikývl Sapt.

"Takže co nám zbývá?" zeptal se Fritz. "Co kdybychom se pokusili Šestku podplatit? Mohli bychom jim dát víc, než dostávají od Michaela, a tím by se poměr sil zvrátil."

"To by nebylo rozumné," řekl Sapt. "Žoldněřům není radno věřit. Starají se jen sami o sebe. Kdo nám zaručí, že by nezačali pálit svíčku na obou stranách?"

"Tak co tedy uděláme?" zeptal se von Tarlenheim.

"Zbývá nám jen jediná možnost," řekl Finn. "Musíme Zendu dobýt sami."

"Vy jste se zbláznil," zvolal Fritz von Tarlenheim. "To je nemožné. Navíc jste právě řekl, že by Michael mohl krále v případě našeho útoku zabít."

"Pokud by to byl otevřený útok, pak ano," řekl Finn. "Ale ne, když tam vnikneme tajně."

"Ale jak?" zeptal se Fritz.

"Nějaká cesta existovat musí," odpověděl Finn. "Sapte, vy mi připadáte jako člověk, který si dokáže získávat lidi. Máte pod sebou někoho, komu byste mohl důvěřovat?"

"Několik takových mě napadá," řekl Sapt. "Starší důstojníci, kteří teď slouží v Strakenczově pluku, a někteří z těch, co už jsou na odpočinku. Ti ještě nepodlehli kouzlu Jeho lordstva, vévody ze Strelsau. Pamatují si ho příliš dobře z doby, kdy byl ještě mladý důstojník. Jenomže jich je jenom hrstka, a jak bych si mohl zajistit jejich pomoc, aniž bych jim řekl pravdu?"

"Možná byste jim nemusel říkat celou pravdu," odpověděl Finn. "Nebo jim řekněte pravdu a trochu si ji přizpůsobte."

"Jak to myslíte?" zeptal se Fritz.

"No, na hradě Zenda je vězeň," řekl Fritz. "Ale je třeba jim říkat, že je to král?"

"Pokračujte," vyzval ho Sapt.

"Předpokládejme, že by se objevila hrozba mezinárodního incidentu," řekl Finn. "Předpokládejme, že by se nějaký velice vlivný zahraniční gentleman, králův přítel, nepohodl s Michaelem - není třeba rozvádět jak - a Michael ho uvěznil na hradě Zenda, aby mu dal za vyučenou. Je koneckonců vévoda ze Strelsau a majitel statků a půdy na Zendě. Snadno by někoho mohl obvinít ze zločinu a rovnou vykonat spravedlnost."

"To je pravda," přikývl Sapt. "Tu pravomoc má."

"Nu, pak tedy předpokládejme, že by se o tom král nějak dozvěděl, řekněme od velvyslance národa toho imaginárního cizince, který by za králem zašel a požádal ho o zákrok v gentlemanův prospěch.

Všechno samozřejmě důvěrně, aby se zabránilo zatažení našich zemí do nepříjemného mezinárodního incidentu a tak dále. Náš imaginární gentleman je velice důležitý muž. Král v tajnosti Michaela požádá, aby cizince propustil. Michael odmítne. Je zřejmé, že se rysuje závažný problém. Vystoupit proti Michaelovi by od čerstvě korunovaného krále nebylo zrovna moudré. Jen by se tím jitrily rány, které jsou v Ruritánii ještě čerstvé. Michael si to samozřejmě uvědomuje. Ví, jaké mu tato situace skýtá výhody. Proto se král, který se chce vyhnout politickým nepříjemnostem, rozhodne s Michaelem jednat. Veškeré jeho naléhání ovšem vyzní naprázdno a nakonec dospěje k názoru, že mu nezbude než na Zendu tajně zaútočit a vězně osvobodit. Potom samozřejmě bude moci tvrdit, že vůbec o ničem nevěděl a že to musel být zásah zvenčí, načež pošle na příslušné velvyslanectví ostrou nótu, kterou výše zmíněný velvyslanec přirozeně nepředá, a tím to všechno zdárně skončí.

Osobně nevím, proč byste takto nemohl naši záležitost prezentovat svým lidem, Sapte. Spolu s žádostí o pomoc při utajené akci proti Zendě v případě, že by všechna vyjednávání s Michaelem selhala."

"Dobrý bože, Rassendylle," zvolal Sapt. "Vy mě udivujete! Váš plán je skutečně skvělý! Naneštěstí má stále ještě vážné trhliny. Nedokážu sehnat dost mužů na dobytí hradu. A i kdyby se mi to podařilo, jak ochráníme krále?"

"Tady přijdu ke slovu já," řekl Finn. "Přeplavu příkop a nějak se dostanu do hradu. Nejprve budu muset zjistit, kde přesně je král vězněn, a pak spustím padací most, abyste mohli zaútočit co nejpřekvapivěji. Až se dostanete do hradu, nebudete už potřebovat příliš mnoho mužů. Zámkem projedete na koních a já ve zmatku, který tím způsobíte, rychle proniknu ke králi a budu ho s nasazením vlastního života chránit."

"Ale jak můžete doufat, že něco takového sám dokážete?" zeptal se Fritz.

"Jediný muž může proniknout do hradu, aniž si ho někdo všimne," odpověděl Finn. "Když zaútočíme v noci, možná se nám to podaří. Ale až bude spuštěn padací most, musíte jednat rychle. Moment překvapení je naše jediná výhoda."

"To by se mohlo povést," řekl Fritz, "i když je to hotové šílenství. Budete strašlivě riskovat. Je více než pravděpodobné, že budete zabit."

"Je více než pravděpodobné, že budu zabit, když nic nepodnikneme," odpověděl Finn. "Vlastně v tom případě nejspíš zemřeme všichni. Nemůžete mě hlídat navěky. Jestliže se člověk stane předmětem pozornosti zabijáků, dříve, nebo později umře. Dříve, nebo později mě Michaelovi žoldnéři dostanou, a jakmile mne odklidí z cesty, Michael zinscenuje Rudolfovu smrt tak, aby na něho nepadlo podezření a ještě z ní těžil, jak jste prve říkal, Sapte. A až se Michael dostane k moci, za vaše životy nikdo nedá ani pěťák. Pokud bych z nějakého důvodu zmizel dřív, než se mi podaří krále vysvobodit, přátelé, vyzývám vás, abyste co nejrychleji udělali totéž. Jakmile mne Michael odstraní, jste na řadě."

"Kdyby vás Michael zabil," prohlásil Sapt ponuře, "podepiše si vlastní rozsudek smrti. Buďte ujištěn, že bych vás pomstil. Na to máte moje čestné slovo a je mi jedno, co mě to bude stát."

Finn pocítil zvláštní svíravou bolest kolem srdce. On a Sapt se znali sotva tři dny a přitom věděl - stejně jako Sapt - že mezi nimi vzniklo silné pouto. Jelikož Sapt nikdy neokusil dobrodiní prostředků na prodloužení života, byl fyzicky o mnoho let starší. Biologicky žil zase déle Finn. Světy, ve kterých existovali, od sebe dělilo více než sedm set let. A přesto byli stejní. Oba byli odlítní ze stejného kadlubu.

Oba dodržovali etický kodex, který by ani jeden z nich nedokázal vyjádřit slovy, a přesto jej oba znali, ne rozumově, ale podvědomě, svým srdcem. Budhisté věří, že někde tam má každá bytost svůj střed, a možná, pomyslel si Finn, vědí něco, co ostatní netuší. Nebo možná tuší, ale neuvažují o tom.

"Je tady ještě jedna věc," řekl Fritz, který si vůbec neuvědomil mezihru, k níž mezi oběma muži na zlomek sekundy došlo, jiskru, která mezi nimi přeskočila, než rychle odvrátili pohledy jako stydliví milenci. "Po korunovaci se měla uskutečnit svatba mezi králem a princeznou Flavií. Každý den odkladu snižuje královu oblibu. To, že ji král nechává čekat, by mohlo být chápáno jako urážka princezny. Michael to určitě ví. To, že jsme dovolili korunovaci falešného krále je samo o sobě dost zlé. Naše duše se za to budou zodpovídat o soudném dni, bůh nám buď milostiv. Ale nechat princeznu, aby vstoupila s falešným králem do posvátného svazku, je naprosto nemyslitelné. Ať už podnikneme cokoliv, musíme to udělat brzy, jinak bude všechno ztraceno."

"O důvod víc, abych se začal dvořit 'své' budoucí ženě," řekl Finn. "Tím získám čas. Podle mého názoru se přinejmenším v jednom ohledu ruritánský dvůr příliš neliší od anglického. U obou se určitě najdou klevetníci. Když najdete to správné ucho pro 'důvěrné' sdělení, jistě by se mohlo brzy rozšířit, že král, který nedávno prozřel - možná působením vážnosti obřadu korunovace - si rovněž uvědomil, že má za což' pojmout ženu, kterou se nikdy neobtěžoval blíže poznat. Alespoň ne na úrovni nutné pro manželství. Když sňatek odloží z takto romantických důvodů, když si ji bude namlouvat, místo aby si ji prostě vzal, nemyslíte, že by na to mohlo být pohlíženo jako na projev galantnosti nebo něco takového? Nebude se jim pro to Rudolf zdát, řekněme, lidštější?"

Sapt se usmál a potřásl hlavou. "Vy Angličané!" řekl. "Vy a ti vaši romantičtí básníci a snobští romanopisci! Flavia zná Rudolfa celý život a on ji nikdy nepovažoval za nic víc než součást zařízení paláce. Proč by měla věřit, že se tak najednou změnil?"

Finn pozvedl obočí. "Proč? No, možná tomu neuvěří. Ale řeknu vám o ženách jedno tajemství, Sapte. Má to co dělat s tím, co ženy vědí o mužích, ale muži sami o sobě ne. Ženy vědí, že muži jsou emocionální bytosti. Přestože tohle tvrdíme o nich, ženy svým citům rozumějí mnohem lépe než muži. To my muži se řídíme srdcem. Ženy z toho obviňujeme tak, jako když malí zlobiví kluci ukazují prstem na svoje kamarády, aby odvedli pozornost od sebe. Pravda ovšem je, že nám ženy rozumějí mnohem lépe, než my rozumíme sami sobě. Když se chováme hloupě nebo nelogicky, nepřekvapuje je to. Ony to od nás čekají."

Sapt se zatvářil pochybovačně. "Větší nesmysl jsem v životě neslyšel!"

"Pak nikdy neporozumíte ženám, příteli."

"Podle mě by to stálo za to zkusit," řekl Fritz. "Co můžeme ztratit?"

Sapt se na něho podíval s úžasem. "Vy myslíte, že to stojí za pokus? Ještě před chvílí vás jen pomyšlení na něco takového pobuřovalo!"

Finn se zachechtal. "Vidíte?" řekl.

Von Tarlenheim se začervenal a začal něco koktat, když tu se ozvalo zaklepaní na dveře a dovnitř vešel kancléř s dopisem pro krále. Finn mu poděkoval, propustil ho a pak dopis otevřel.

"Co to je?" zeptal se Sapt.

Finn začal číst nahlas:

"Přeje-li si král zvědět, co by si král velice vědět přál, nechť učiní, jak stojí v tomto listu. Na konci Nové třídy stojí dům s velkým pozemkem. Dům má kryté sloupové průčelí se sochou nymfy. Zahrada domu je obehnaná zdí, v jejíž zadní části je brána. Jestliže král dnes o půlnoci projde touto bránou sám, otočí se vpravo a ujde dvacet yardů, najde tam pavilón, do kterého se vchází po sedmi schodech. Vstoupí-li do něj, nalezne tam někoho, kdo mu poví něco, co se velice dotýká jeho života a trůnu."

Finn dopis odhodil na stůl, takže si ho Sapt mohl vzít.

"Nějak mne nepřekvapuje, že není podepsaný. Poznáváte ten rukopis, Sapte?"

Starý voják si dopis prohlédl a zamračil se. "Ne."

"Mohl by patřit Černému Michaelovi?"

"Jeho není. Ale to nic neznamená. Mohl ten dopis nadiktovat. Samozřejmě je to past."

"No, to budeme muset zjistit, že?" opáčil Finn.

"Přece tam nemíníte jít?" zhrzil se von Tarlenheim.

"Proč ne?"

"Proč ne? Nebuďte blázen, člověče, vždyť vás zabijí!"

Sapt vstal. "Půjdu a zjistím, kdo dopis donesl kancléři."

"Neobtěžujte se," řekl Finn. "Náš pisálek si přeje zůstat anonymní. Pochybuji, že by dopis doručil osobně. Mimo to si nemyslím, že je to past. Pokusil by se Michael o něco tak očividného?"

"Ne, ale je záludný," řekl Sapt. "Mohl by si myslet, že si nebudeme myslet, že by udělal něco tak očividného, a tak padneme do pastí."

"To je pravda," odpověděl Finn. "Nícméně je jen jediný způsob, jak si v tom směru zjednat jistotu."

"Ne," řekl Sapt a zavrtěl hlavou. "To nemohu dovolit. Je to příliš velké riziko."

"Sapte, oponoval byste králi?" zeptal se Finn.

"Teď není čas na žerty," řekl Fritz.

"Kdo žertuje? Ve hře se něco musí obětovat. Když tady budeme jen tak dřepět a doufat, že to nějak dopadne, nedostaneme se nikam. Jestli se mne dnes v noci někdo pokusí zabít, udělám, co budu umět, aby se mu to nepodařilo, ale podle mne se mnou chce doopravdy mluvit. Rád bych si poslechl, co pro mne má. Mohlo by nám to pomoci v našem plánu."

"Pak půjdu s vámi," prohlásil Sapt.

"Ale jen k zahradní zdi," řekl Finn. "Dál už půjdu sám."

Sapt se na něj zamračil. "Neberte svou roli příliš vážně, Vaše Veličenstvo," řekl. "Nejste skutečný král."

"Možná nejsem skutečný král, ale jsem jediný, kterého v této chvíli máte. Jestli se rozhodnu udělat si dnes v noci malou procházku, jak mi v tom zabráníte? Zavoláte na mě stráž?"

"Když to bude nutné, zastavím vás sám," zavrčel Sapt. "Nemyslete si, že bych to nedokázal."

"Možná že ano," odpověděl Finn. "Jenomže co když zavolám stráž já? Králové mají svoje vrtochy, víte? A noc v žaláři by vám udělala dobře."

"Zatraceně, Rassendylle -"

"Ale no tak, Sapte. Kde je váš smysl pro dobrodružství?"

"No dobře. Vyhrál jste."

"Jste oba šílení!" zvolal Fritz.

"Nechcete se přidat?" zeptal se Finn.

Von Tarlenheim těkal očima střídavě na Saptu a znovu na něj, pak obrátil oči sloup a bezmocně pokrčil rameny. "No dobře, tak jsme šílení všichni tři. Proč ne? Už jsem kacíř, křivopřísežník a komplic podvodníka. Docela dobře mohu být i blázen."

"Mimochodem," řekl Finn. "Ví někdo, komu patří ten dům, do kterého půjdu?"

"Kromě vás každý," odsekl Sapt. "Je to Michaelova rezidence ve Strelsau. Pouhá shoda okolností, samozřejmě."

"Udělejte mi jednu laskavost, Sapte," zašklebil se Finn. "Nemohu vám vysvětlit proč, ale ten výraz už přede mnou nikdy nepoužívejte."

7.

Drakov se procházel vlhkými, opuštěnými chodbami hradu Zendy. V pravé ruce nesl miniaturní svítilnu, která byla schopná vydávat buďto široký kužel světla, nebo naopak koncentrovaný paprsek tenký skoro jako laser. V tuto chvíli ji měl nastavenou na střední rozsah, takže osvětlovala pouze chodbu před ním. Bylo tam vlhko, chladno a klid. Ticho rušil jen zvuk jeho podrážek na kamenné dlažbě a občasné zapištění krysy. V hradu jich byly tisíce, některé velké jako kočka. Většina se jich vyskytovala dole v kobkách. V nižších podlažích neosídlené hlavní části hradu znělo jejich pištění jako vzdálený zvuk nějakých nestvůrných ptáků. Vhodně to dokreslovalo atmosféru pro černé a ponuré myšlenky. Drakov při chůzi strhával pavučiny velké jako prostěradla a pod nohama mu křupala vyschlá tělčička dávno mrtvého hmyzu. Jako hrabě Dracula krácející svým temným královstvím, pomyslel si. Dokonce i jejich jména byla podobná. Ale nyní byl rok 1891 a Stokerova kniha vyjde až za dalších šest let. Možná v této chvíli pracuje někde v Anglii na jejím rukopisu.

Nikdy ho nepřestalo udivovat, jak podobné věci podvědomě věděl díky implantátu, skutečné studnice znalostí uchovaných na miniaturní střepline v jeho mozku a dosažitelné rychlostí myšlenek. Byly tam věci, které neznal, dokud na ně nezačal myslet. To byl jeden ze skutečných divů sedmadvacátého století. Už dávno se stal jeho součástí, ale věděl, že v něm pro něj není místo. Vlastně se vůbec neměl narodit.

Moses Forrester se narodil o stovky let později, než byl on počat. Dlouho nedokázal vůbec pochopit, jak se může člověk stát otcem svého syna dříve, než se narodí. Celá ta věc mu připadala nadpřirozená navzdory tomu, že se mu to matka mnohokrát pokoušela vysvětlit, a už od narození se cítil být něčím jako démonem. Zrozený z nemožného svazku, obět' nenávisti, která nikdy nemůže pominout. Jak by se mohl pomstít muži, který se ještě nenarodil? Jak na něho dosáhnout přes propast skoro tisíce let?

Jeho matka přikládala velkou důležitost tomu, aby znal svoje kořeny, kdo je a kdo byl jeho skutečný otec. Od samého počátku mu říkala, že je jiný než ostatní, že je velice, velice výjimečný. Byla na něj tak hrdá a ani ji nenapadlo, že by ho tím příběhem mohla děsit. Vždycky jí naslouchal mlčky, nikdy se na nic neptal, nikdy nic neřekl, protože se bál, aby se nezeptal špatně a nedozvěděl se ještě víc, než už věděl.

Narodil se při požáru Moskvy. Matka ho porodila předčasně, o měsíc dřív. Jeho porodní bábou byl starý, opilý kozák. Staral se o raněné partyzány, kteří napadali vojáky ustupující Napoleonovy armády a pomáhali tak Kutuzovovu vojsku. Byla krutá zima a nikdo nevěřil, že dítě přežije. Ale on nejen přežil; byl silný a netrpěl nemocemi, ani když dospělí muži umírali mrazem. Staral se o ně mladý důstojník, který vedl oddíl partyzánů, kapitán Nikolaj Sorokin. Dítě pojmenovali po něm. Když Francouzi odešli, vrátili se se Sorokinem do Sankt Petěrburgu a Sorokin tam Vanně - o které věděl, že je uprchlá nevolnice - obstaral novou totožnost. Stala se sestrou vojenského důstojníka, který nikdy neexistoval a než zahynul ve válce, požádal Sorokina, aby se o ni staral. Brzy se vzali a chvíli to vypadalo, že pro ně začne nový, lepší život. Jenže nezačal.

Sorokin byl vedoucím členem tajné Severní společnosti, jedné z radikálních skupin usilujících o svržení autokracie. Drakovovi bylo třináct, když jeho sny utonuly v krvi tragického povstání děkabristů. Sorokin unikl masakru na Senátním náměstí, byl však zatčen a předveden před cara, který ho osobně nechal vyhostit na Sibiř. Šli s ním, aby mu Vanna mohla být nablízku. Drakov věděl, že ho nikdy nemilovala, alespoň ne tak, jak on miloval ji, ale byla mu zavázána vděkem a věrností. Těch závazků ji zprostita Sorokinova smrt. Do roka onemocněl na chřipku a zemřel ve své vězeňské cele.

Vanna zemřela brzy poté, zavražděna násilníkem, odporným, smradlavým Gruzíncem, který využil skutečnosti, že jejím jediným ochráncem byl patnáctiletý chlapec. Když se jí Drakov pokusil pomoci, násilník jej sekl nožem přes obličej a pak ho kopal tak dlouho, až se přestal hýbat. Potom ho nechal krváčet na zemi, znásilnil Vannu a zabil ji. Když ho Sokol vzala do dvacátého sedmého století, řekla mu, že by mu jizvu mohli snadno odstranit, ale on nechtěl. Sloužila mu jako připomínka toho, do čeho Moses Forrester dostal jeho matku. Udržovala jeho vzpomínky čerstvé.

V patnácti se stal sirotkem a přežil to. Sibiř přežil jen díky tomu, že se přidal ke starému obchodníkovi s kožešinami a odjel s ním na Aljašku, kde se naučil lovit a žít v divočině. Ve dvaceti se osamostatnil.

Pořád vypadal jako dítě a mnozí se toho pokusili zneužít. Naučil se bít a naučil se zabíjet. Nenávidět už uměl.

Ve čtyřicetiletých letech se stal námořníkem a dostal práci na obchodním škuneru. Lovili tuleně na Pribilovových ostrovech a dařilo se jim. V osmatřiceti už měl vlastní loď. Proslul jako nejmladší kapitán na Pribilovových ostrovech, protože jen málokdo věděl, kolik je mu doopravdy. Bylo to něco, co se naučil skrývat, i když sám nevěděl, proč vypadá mladší, než je. Ale námořníci byli vždycky pověřiví a časem začaly kolovat pověsti o kapitánu Drakovovi, nad kterým nemá čas moc. Tehdy už byl bohatý a mohl si dovolit cestovat na místa, kde jej nikdo neznal. Svou loď prodal ve stejném roce, kdy Američané koupili Aljašku, a odjel do Bostonu. Bylo mu padesát pět a vypadal jako syn muže toho věku.

Drakov koupil velký dům na Beacon Hill a začal si pro sebe zařizovat nový život. Učil se investovat na burze a během následujících let znásobil svoje jmění mnohokrát. Považovali ho za nějakého evropského šlechtice a brzy se stal velice vyhledávaným členem bostonské společnosti. On, nelegitimní syn uprchlé nevolnice, se teď přátelil s odnožemi nejlepších rodin východního pobřeží. Ale popularita vedla ke zvědavosti a zanedlouho lidé začali strkat nos do jeho záležitostí a zajímat se o jeho minulost. Nastal čas, aby se znovu přestěhoval.

Do Anglie připlul ve svých sedmdesáti letech. Žádné zaměstnání si hledat nemusel. Byl milionář. Měl všechno, co si muž mohl přát - bohatství, mládí (podle vzhledu byl velice mladý), postavení. O jeho jizvě se všeobecně soudilo, že ji utržil v souboji, a jen mu přidala na tajemnosti. Mohl teď snadno uspokojit každý svůj vrtoch. Stýkal se s nejosvícenějšími velikány Evropy, stal se patronem umění, vyhledával nejrůznější rozptýlení. Jakkoliv se však snažil, stále nenacházel sám sebe. Byl stínem bez hmoty, stvořením, které nemělo existovat, a přitom existovalo, požehnaným - nebo prokletým - věčným mláďm. Proč nestárí? Proč nikdy neonemocněl? Po čase nebyl jediný, kdo se nad takovými věcmi vážně zamýšlel, a jak do Londýna přijížděli lidé, které znal v Americe, řeči se zase začaly šířit. Jenomže tentokrát se rozhodl, že neuteče. Utíkání už měl plné zuby. Ať si spekulanti spekulují, ať klevetníci klevetí, ať se zvědavci diví. Už se o ně nebude starat.

Stal se tajemnou, neslavně proslulou postavou. Byl dost bohatý a mocný, aby si mohl dělat, co se mu zlíbí. O to, co si myslí ostatní, se nestaral. Lékaři se dožadovali, aby ho mohli prohlédnout, aby na něm mohli udělat testy a odhalit tak tajemství jeho mládí. Všechny je odmítl. Úředníci, kteří se začali zajímat o jeho minulost, byli brzy umlčeni svými uplacenými nadřízenými. Brzy se naučil, že každý člověk má svou cenu, někteří vyšší než jiní, ale žádný tak vysokou, aby si ji nemohl dovolit bez mrknutí zaplatit. Ženy k němu byly neodolatelně přitahovány, fascinovány temperamentem muže, který se zdál být stále v nejlepších letech. Věnoval se všem, ale nikdy žádnou neměl. Nechtěl riskovat, že na svět přivede dítě, jehož otcem by byl muž zrozený z nadpřirozeného svazku, a proto zůstával panicem. Netoužil svou kletbu předat dál. Dokud nepotkal Sofii Falco, žen se stranil.

Sofia se jednoho dne objevila v Londýně jako žena obestřená intrikami a tajemstvím, podle všech bohatá hraběnka ze Středozeří. Nikdo o ní nevěděl nic bližšího. Byla jako živé stříbro: temperamentní, šarmantní, úchvatně krásná a atraktivní cizím, divokým způsobem, jako nějaká kočkovitá šelma. Překypovala animálním půvabem a silou. Fascinovala ho. Skoro to vypadalo, jako by patřili ke stejnému druhu, oba odhodlaní žít výhradně podle vlastních zásad bez ohledu na to, co si myslí nebo říkají druzí. Drakov jí nedokázal odolat. Ještě nikdy se neseťkal se ženou tak silnou a nezávislou, která by ho tak mocně přitahovala.

Jak postupně pronikala jeho bariérou, začínala o něm tušit pravdu, tu pravdu, kterou neznal ani on sám. Zprvu ho považovala za člena temporálního podzemí, vojáka, jenž dezertoval z armády budoucnosti. Myslela si, že by ho mohla využít. Když se nakonec dozvěděla pravdu, protože ji před ní nedokázal dál ukrývat, smála se. Drakov nikdy nezapomene, jak se tenkrát smála. Bylo to jako nějaký divoký vtip, ponuré pochopení groteskního žertu, který on stále nechápal, ale současně i hořkost, a dokonce i smutek.

Pokaždé, když si představoval, že se setká s Mosesem Forresterem, že před ním jeho otec bude ležet bezmocný jako nedávno Rudolf Rassendyll, slyšel znovu její smích. Ve skutečnosti jej slyšel jen jedenkrát, protože se smála zřídka, a nikdy takto, ale nikdy nezapomene na svíravý strach, který se ho přitom zmocnil. V tom smíchu bylo pochopení. Cítil v něm odraz sama sebe, patetického vrtochu osudu, smutného vtipu bez pointy, který měl jen spojit události a sám o sobě neměl žádný význam.

Toužil uskutečnit svoje představy, setkat se se svým otcem, uvidět jeho obličej, slyšet jeho hlas a požadovat po něm účet z jeho činů. Podívej se na mne, chtěl mu říct. Já existuji! Myslím, dýchám, cítím! Pomyslel jsi na mne alespoň jednou, když jsi v křečích rozkoše vypouštěl svoje otrávené sémě? Napadlo tě někdy, co se stane s dívkou, která se ti odevzdala, které jsi šeptal slova lásky, které jsi slíbil, že se pro ni vrátíš, přestože jsi musel vědět, že to není možné? Tobě nestačilo ji využít. Nestačilo ti ji zneuctít.

Musel jsi jí dát naději, která se nikdy nemohla splnit. Kde jsi byl, když mě rodila v polorozpadlé chatrči uprostřed smrtící ruské zimy? Kde jsi byl, když byla znásilňována? Ztraceně, kde jsi byl, když umírala? Pod tím vším byla jediná ústřední otázka obsahující všechny ostatní, otázka, o níž věděl, že ji nikdy přímo nevysloví. Kde jsi byl, když jsem tě potřeboval?

"Je to snad to, podle čeho se měří život člověka?" zeptal se sám sebe nahlas uprostřed vlhkých zdí, kde ho mohli slyšet jen pavouci a prach. "Není jeho život úplný, dokud někoho nepotřebuje? Proto se smála, protože věděla, že my oba, my, kteří jsme se snažili žít, jako kdybychom nikdy nikoho nepotřebovali, tě skutečně potřebujeme?"

Sokol to nevyslovila. Všiml si, že si znovu nasadila jeho prsten. Který z nás ho potřebuje víc, napadlo jej.

Který z nás ho více nenávidí? Začalo to ve zřícenině nuzné stodoly a je jen příhodné, že to teď končí ve zřícenině dávno opuštěného šlechtického hradu.

Došel do velké ústřední síně a náhle se cítil podivně dezorientovaný jako člověk, který procitne k vědomí z hlubokého snění. Stál v klenutém průchodu, jenž vedl do prostorné místnosti, sálu obestřeného šerem a prachem. Zvětšil kužel světla ze své baterky.

Strop se mu klenul vysoko nad hlavou. Kamenné držáky pro pochodně, které už léta nikdo nezapálil, tu byly vytesané do podob nestvůrných hlav. Široké kamenné schodiště se pozvolna zvedalo do patra a pavouci vyplnili sloupoví, jež ho podepíralo, svými sítěmi.

Kdysi na zdech visely nádherné tapiserie. Kdysi tu stály dlouhé dubové stoly sténající pod tíhou středověkých hostin. Kdysi se pod těmi stoly povalovali vlkodavi a chytali sousta, která jim házeli hodující. Kdysi se v obrovském krbu pálily celé stromy a stíny jejich plamenů tančily po stěnách. Nyní to tu bylo prosáklé atmosférou rozkladu. Krb už dávno vychladl, podlahu brázdily rýhy prasklin a jedinými hodovníky byli pavouci, krysy a ještěrky, tvorové, kteří si ho nevšímali. Zdálo se, že přijali jeho přítomnost, jako kdyby sem patřil: tvor, který zůstal, když už všichni ostatní odešli, stín uplynulého času, zhmotnělý sen, možná jeden z nemrtvých, jako ten upíří hrabě, jenž žil jen pro svůj hlad a nikdy jej nedokázal ukojit.

Drakov se zády opřel o stěnu a pomalu se svezl do sedu. Žil už v nuzných chatrčích, ve starých kajutách na kolébajících se lodích, v domech i v přepychových sídlech, ale nikde se necítil patřičněji, než když se ocitl v tomto mauzoleu starého hradu. Nenáviděl to tady, ale patřil sem. Už se ta pomalu cítil jako doma. Zhasl svítlnu a seděl tam ve tmě; cítil váhu, která na něm spočívala. Bylo to skoro, jako kdyby spal, jenomže neměl zavřené oči.

A nic se mu nezdálo.

Když se Rupert Hentzau vrhl na svého protivníka, jeho obličej za šermířskou maskou zářil čirým potěšením. Jeho výpady byly elegantně parírovány a střídány bleskovými ripostami a odpoutáními. Znovu a znovu zvonila ocel o ocel, staccato střídalo skřipání kovu o kov, jak se oba snažili vyrazit šavli svému protivníkovi z ruky, čepele s řinčením narážely do sebe, sek, kryt, riposta - a Rupert uhrál touche. S vítězoslavným výkřikem si strhl masku. Vzápětí se odmaskoval i jeho protivník a předvedl kaskádu dlouhých světlých vlasů.

"Cha!" zvolal Rupert a jeho světle modré oči zářily vzrušením. Černé vlasy měl rozčuchané a částečně mu zakrývaly jeho chlapecký obličej. Jeho dokonalé bílé zuby zářily v širokém úsměvu. "Nebesa, šermuješ opravdu skvěle! Kéž bych mohl zkřížit meč s tvým otcem. Musel to být čertův chlapík. Vyučil tě dobře, Sofie."

Sokol se usmála. Její otec byl drobný, vědecky založený muž chabé tělesné konstituce. Nepoznal by šavli od končře. Jeho polem bylo genetické inženýrství. Šermovat ji učila žena, specialistka na boj chladnými zbraněmi Temporálního sboru. Napadlo ji, jak by se s tím Hentzau asi vyrovnal.

Stál tam, těžce oddychoval po jejich dlouhém cvičení a hleděl na ni s nepokrytou touhou. Pak odhodil šavli a sevřel ji v objetí, drtil jí rty svými ústy. Sofia mu zajela prsty do vlasů a polibek mu oplátila, přičemž se o něho vášnivě otřela tělem; pak se od něho odtáhla.

"Ale no tak, Ruperte," zavrněla smyslně. "Michael se může objevit každou chvíli."

"Čert vem Michaela!" Pokusil se ji políbit znovu, ale tentokrát mu položila ruce na prsa a energicky ho odstrčila.

"Ovládej se," řekla.

Uraženě se zamračil. "Já bych to udělal jinak. Nevím, proč máme čas. Všechno, co potřebujeme, máme tady a teď."

"Život je víc než jen tady a teď," odpověděla Sokol. "Možná že to jednou pochopíš sám." Její vážný pohled trochu změkkl. "Možná až budeš starší."

"Starší! Jako Michael, chceš říct?"

"Michael není o mnoho starší než ty. V jistém ohledu je ale mnohem dospělejší."

"K čertu s Michaelem! Nechápu, na co ho potřebujeme. Nevím, proč otálíme. Měli bychom celou tu věc skoncovat a hotovo!"

"Kolikrát ti to ještě budu muset opakovat?" řekla unaveně. "Michaela budeme potřebovat, kdyby náš

plán selhal. Ten chlápek Rassendyll má odvalu a Michaela potřebujeme, aby ta hru hrál s ním."

"To bych ještě pochopil," odpověděl Hentzau, "ale stejně mi to připadá zbytečně složité. Moje trpělivost se chýlí ke konci."

"Tvoje netrpělivost by tě mohla zabít, má lásko," řekla. "Musíš se naučit čekat."

"Nu, do dnešní noci čekat vydržím," odpověděl.

"Co bude dnes v noci?" zeptal se Michael.

Stál v otevřených dveřích. Sokol na něj ostře pohlédla; uvažovala, jestli všechno slyšel. Pokud ano, nedal to nijak najevo. Hentzau se tvářil, jako že je mu to jedno.

"Mluvili jsme o dnešní večeři," řekla a zamířila k němu. Lehce ho políbila na rty. "Rupert se už nemůže dočkat, až vyrazí na Zendu, aby zkontroloval našeho zajatce. Řekla jsem mu, že musí počkat do noci. Budu se cítit mnohem bezpečněji, když mne tady bude hlídat, zatímco budete na večeři. Naši nepřátelé by se mohli o něco pokusit. Mohli by mě chtít unést a pak vás přinutit, abyste propustil krále."

"Proč si ale myslíte, že zůstanete tady?" zeptal se Michael.

"Vy mne posíláte pryč?"

"Nic takového nedělám. Půjdete na večeři se mnou." Podíval se na její šermířský úbor. "Vlastně byste se měla jít připravit." Zamračil se. "Nechápu, proč se cvičíte v šermu. Možná to má smysl pro dívku, jejíž otec si přál syna, ale pro ženu to nemá žádný význam. Je to nevhodné."

"Jde jí to zatraceně dobře," poznamenal Hentzau s úšklebkem. "Měl bys ji vyzkoušet, Michaeli."

"Nebud' směšný. Nyní jděte, má drahá, a připravte se."

"Je moudré brát ji s sebou na večeři?" zeptal se Hentzau. "Na Flavii to moc dobrý dojem neudělá. Teď by ses měl spíš snažit si budoucí královnu co nejvíce naklonit." V očích se mu škodolibě zablesklo. "Pro muže ve tvém postavení by mohly být dvě ženy přítěží."

"Nech si svoje drzosti, Ruperte," zavrčel Michael. "Až přijde čas, vezmu si Flavii, jak je mou povinností. Co si myslí, nebo nemyslí mne nezajímá ani v nejmenším."

"A co vy, hraběnko?" Hentzau se podíval na Sofii, ale mluvil dál k Michaelovi. "Vy k tomu nemáte co dodat?"

"Flavia mu může zahřívát trůn," řekla žena s úsměvem. "Já budu ta, která mu zahřívá postel."

"Vidíš, Ruperte?" zasmál se Michael. "Sofia a já si rozumíme."

Hentzau tiše vyprskl. "Muž, který si myslí, že rozumí své ženě, by si měl dávat velký pozor."

Michael se zamračil. "To by stačilo! Nebudu ti tolerovat žádné skryté urážky vůči Sofii!"

"Cože?" opáčil Hentzau nevinně. "Já že jsem urazil hraběnku? Chraň bůh! Nic takového jsem rozhodně neměl v úmyslu."

"Nechtě toho oba," prohlásila Sofia. "Roztržky v našich řadách poslouží jen Saptovi a von Tarlenheimovi. Musíme být trpěliví, čas je na naší straně. Můžeme si dovolit čekat, zatímco pozice falešného krále je den ode dne nebezpečnější. Touhle dobou už jsou zoufalí a zoufalý člověk je zranitelný člověk."

"Vidíš, Ruperte, jak neustále klade mé zájmy na první místo?" zeptal se Michael.

"Naše zájmy," opravila ho. "Je v našem zájmu, aby ses stal králem. Není to tak, Ruperte?"

Hentzau se usmál a lehce přikývl.

"V tom případě se raději půjdu připravit," řekla. "Ruperte, děkuji, že jste se o mne staral. Víím, že se vám nikdy nevyrovnám, ale rozptýlilo mě to. Pomohlo mi to zapomenout na některé starosti."

"Bylo mi ctí, hraběnko," řekl Hentzau.

Nechali ho ve cvičebním sálu. "Musím se ještě postarat o několik věcí," řekl Michael. "Uvidíme se, až budete oblečená. Přál bych si, abyste byla dnes večer skutečně úchvatná, má drahá."

"Vaše přání je mým rozkazem. Veličenstvo," dodala významně.

Když byla sama v ložnici, zavřela dveře a zastrčila závoru, pak se svalila na postel s lahví whisky. Zhluboka se napila. Pomáhalo jí to smýt z úst odpornou chuť. Hentzau byl jako mileneček příjemným zpestřením, ale už jí začínal nudit. Unavovala ji jeho mladická citlivost, jeho chvastounství, arogance a domýšlivost. Byl skvělý šermíř, ale když se spolu bili, hodně v jejích očích klesl. Musela se plně soustředit, aby šermovala ještě hůř než on. Zajímalo by ji, jak by dlouho vydržel, kdyby do toho šla naplno. Mohl by to být velmi zajímavý zápas. Byla si jistá, že by ho porazila, i kdyby se snažil sebevíc. Původně si pohrávala s myšlenkou, že ho použije i v budoucnu, ale už dávno to zavrhla. Byl příliš

egocentrický, příliš nepředvídatelný a příliš dětinský ve svém přesvědčení o vlastní jedinečnosti. Kdyby Michael vešel dovnitř jen o okamžik dříve, nepochybovala o tom, že by to Hentzau přivítal jako vhodnou záminku jej zabít. Starosti si jednoduše nepřipouštěl. Žil ze dne na den a nikdy neuvažoval o následcích. Na druhé straně Michael byl jeho přesným opakem: přemýšlivý, plánovačný, rozený intrikán. Ovšem jeho náladovost a vlastnické postoje byly směšné. Držet ty dva na uzdě a nedovolit jim, aby se porvali, bylo zaměstnání na plný úvazek. Naštěstí na oba platila stejná taktika. Byli muži a s muži se dalo tak snadno manipulovat. Stačilo se spolehnout na jejich hormony. Bylo to snadné, ale otravné a časově náročné. A teď po ní Michael ještě chtěl, aby s ním šla na večeři do paláce, kde by se s ní mohl chlubit. Znechuceně se zašklebila. Její první impulz byl poslat ho s tím k šípku. Michaelovi by se to samozřejmě nelíbilo, ale to by zvládla. Pak si ale řekla, proč ne?

Proč se té večeře nezúčastnit? Delaney z toho vyskočí z kůže. Bude tam sedět, jemu na očích, a on s tím nebude moci vůbec nic udělat. Tím toho parchanta demoralizuje. Možná se dokonce nějak prozradí. Bylo jisté, že plánovali nějakou akci, možná už na dnešní noc. Třeba jí něco v jeho chování nebo výrazu obličej napoví, oč jde.

Rupertovi, Michaelovi a Nikolajovi doporučovala trpělivost, ale sama už začínala být silně nervózní. Děla si starosti s ostatními, s Priestem a Crossovou. Neměla ani tušení, kde teď jsou a co dělají. Určitě ale nezaháleli. A možná se k nim už připojil Moses. To by je jen vzpružilo a povzbudilo. Velitel přišel bojovat po boku svých vojáků. Uvažovala, co se mu asi honí hlavou.

Určitě myslí na svého syna. Jeho syn, Správce času. Jeho syn ho vášnivě nenávidí. Jeho syn se ho chystá zabít. Pomyslí přitom na ni a na to, jak proti němu Nikolaje popudila? Vzpomene si na noci, které trávili spolu, v plusovém času i v poli, na lásku, kterou sdíleli a na to, co mu nabídla?

Znovu se napila whisky. To bylo v jiném životě. Část její osobnosti, velice důležitá část, byla potlačena, aby se vyhnula odhalení. V té části svého života si neuvědomovala svou skutečnou povahu, ale pak si na ni vzpomněla. Vzpomněla si, jaká je ve skutečnosti i na všechno, co se jí přihodilo jako Elaine Cantrellové. Whisky jí pomáhala utlumit vzpomínky, ale úplně zapomenout nedokázala.

Elaine Cantrellová v sobě měla skryté zoufalství, pocit jakési naléhavosti, možná vyvolaný vědomím, že část její osobnosti byla násilně potlačena. Snažila se uniknout. Ovládaly ji silné impulzy, nutkání, kterým tehdy nerozuměla, ale teď už věděla, že to byl naprogramovaný imperativ, jemuž se marně snažila odolat. Aby mohla Elaine Cantrellová splnit svou roli, musela se stát osobou, která si ošklivila vše, co tvořilo její skutečný život. Útěchu našla v náručí Mosese Forrestera a nějaký čas věřila, že v něm nalezne i vysvobození. Vysvobození před něčím, co docela nechápala. Jedné noci mu nabídla manželství - nový život, nový začátek. Odešli by ze služby a usadili se. Jako civilisté by mohli vést poklidný život. Už žádná nejistota. Žádné další cestování v čase. Žádný tlak, žádný pocit hrozící katastrofy. Mohli mít trvalý domov, který by byl jen jejich. Mohli mít děti. Syna, Mosesi. Mohli jsme mít syna.

Odmítl ji.

Nabídla mu, co by jiný muž přijal za jakýchkoliv podmínek, a on ji odmítl. A jako by její ponížení nebylo dost velké, to, co mu nabídla, přijal od nějaké hloupé vesničanky. Dítě, které mu porodila Vanna Drakovová, mohlo být její. Odhodila láhev a hlasitě proklela Lachmana Singha. Odvedl svou práci až příliš dobře. Elaine Cantrellová byla mrtvá, ale část z ní stále ještě žila. No, brzy se jí zbaví. Se smrtí Nikolaje Drakova přijde úleva.

Přilákala sem Forrestera, aby ho zničila, ale ne tak, jak si myslel. Nepokusí se ho zabít sama. Tu práci přenechá Nikolajovi. Jestli Drakov zabije svého otce, ona na oplátku zabije jeho a pak budou účty vyrovnány. A jestli Forrester přežije, bude její pomsta ještě skvělejší. Nechá ho žít s vědomím, že zabil vlastního syna. Zemře tak či tak. Správci času budou také pomstěni, a navíc dojde k obrovskému rozštěpu časového proudu. Jako by se kdysi ve dvacátém století Japonci nikdy nevzdali, kdyby nezažili hrůzu nespoutané atomové energie, bude teď vojenská mašinérie vystavena důsledkům svého bláznovství. Do dějin se zapíše jako žena, která sama zastavila časoválky. A tentokrát historii nikdo nezmění.

ji těšilo, že vidí Fritze von Tarlenheima. Finn je nechal v salóncu o samotě a šel vyhledat princeznu. Flavia už byla oblečená ve večerních šatech a připravená na slavnostní večeři, aby na ni král nemusel čekat. Vysekla mu decentní pukrle doprovázené šustěním organtýnu.

"Ale no tak, to přece není třeba," řekl Finn, uchopil její ruku a pozvedl si ji ke rtům. "V soukromí se přece nemusíme uchylovat k takovým formalitám."

"Jak si přejete, Rudolfe," řekla. "Mohu vám nabídnout trochu vína?"

"Ne, myslím, že ne, děkuji."

Dívka pozvedla obočí. "Ani vaše oblíbené portské?"

"Myslím, že v poslední době jsem své oblíbené holdoval příliš," odpověděl Finn. "Když má princ zálibu v dobrém víně, je to jedna věc, ale král by se měl, myslím, chovat střízlivěji."

Překvapeně na něj pohlédla. "Co vás přimělo k takovému názoru?"

Protokol vyžadoval, aby se posadil dříve, než mohla usednout ona. Navzdory tomu, že ji právě vyzval, aby se chovala neformálně, Finn věděl, že určitou hranici by nikdy nepřekročila. Posadil se na pohovku.

"Abych byl upřímný, ani nevím," odpověděl a zatvářil se zmateně. "Najednou jsem měl pocit, že je všechno nějaké divné."

"Jak divné?" zeptala se, když usedla vedle něho a natočila se tak, aby mu viděla do obličeje. Přestože seděli blízko sebe, stále mezi nimi byla určitá vzdálenost, která je oddělovala. Finn věděl, že nesmí věci příliš uspěchat, ale kvůli Elphbergovi by měl alespoň začít.

"Kéž bych to dovedl vysvětlit," povzdechl si. "Vlastně ani nevím, kdy přesně to začalo. Možná, když jsme společně jeli z katedrály do paláce. Možná později, když jsem byl sám ve svých komnatách. Navenek se nezměnilo vůbec nic, ale najednou mi všechno připadá úplně jiné. Cítím podivné rozpaky. Stál jsem před zrcadlem, na sobě jsem pořád ještě měl uniformu, ve které jsem byl korunován, a říkal jsem si: 'Tak, to jsi ty, Jeho Veličenstvo král Rudolf V.' Jenomže jsem se jako král vůbec necítil. Cítil jsem se spíš jako malý chlapec, který se oblékl do tátových šatů. Šaty vypadaly skvěle, ale stejně jsem se v nich necítil dospělý. Neseseděly mi. Byly pro mne příliš velké, přestože mi je krejčí ušil na míru." Cítil, jak lacině to zní.

"Začal jsem si připadat hloupě," pokračoval, když si všiml, že Flavia poslouchá s rostoucím zájmem.

"Cítil jsem se, víte - no dobře, asi nevíte, ale cítil jsem se jako po ránu, ještě ochromený pitím. Probudíte se a úplně všechno je špatně. Pořádně nevidíte, hlava vás přišerně bolí a připadá vám, že vám v břiše hoří oheň. Cítíte se zkrátka strašně a první myšlenka, která vás v tom stavu napadne, je: 'Co jsem, k čertu, dělal včera v noci? Co mě to posedlo? Musel jsem se úplně zbláznit. Už nikdy, nikdy se pití ani nedotknou, ani rty si nesmočím.' Jenomže to samozřejmě dlouho nevydrží. Pocit zmizí a člověk se zase napije a všechno se opakuje. Je to nekonečný kruh, jako když si štěně honí vlastní ocas. Jediný rozdíl je v tom, že štěně ta hra nakonec unaví a má dost rozumu, aby vědělo, kdy s ní přestat."

Podíval se na ni a uviděl, že se jí v koutcích úst objevil zárodek úsměvu.

"Dává vůbec něco z toho, co jsem řekl, smysl?"

Olízla si rty a přikývla. "Myslím, že ano. Ale nejsem si jista, zda tak docela chápu, kam tím míříte."

"Po pravdě řečeno, já taky ne," odpověděl Finn a zašklebil se. Delaney, ty zatracený parchante, řekl si, vždyť ty tady ohlupuješ naivní dívku, která už se smířila s tím, že se nevdá z lásky. Snažíš se jí zamotat hlavu ve jméno jiného muže, protože to vyhovuje tvým cílům.

"Byl to hodně zvláštní pocit a doufal jsem, že brzy zase zmizí. 'Jsi unavený, Rudolfe!' řekl jsem si.

, Vyčerpaný ze všech těch nesmyslů toho směšného průvodu městem a věčného klekání, zatímco ten idiot v mitře - " princezna se zamračila, ale Finn se držel své role " - na tebe stříkal svěcenou vodu a něco přitom latinsky mumlal. Na bankem jsi hodně pil a málo jedl. Nejsi prostě ve své kůži! A to byla odpověď. Nebyl jsem ve své kůži! Jenže ten pocit se nevytratil. Jenom rostl a prohluboval se, takže mě z toho rozbolela hlava. Nebyl jsem nemocný, neměl jsem horečku, ale cítil jsem se jako stařena. Věděl jsem, že si o tom musím s někým promluvit a pokusit se popsat mu svoje pocity - jenomže s kým? Se Saptem? Ten nemá na takové nesmysly dost trpělivosti. S von Tarlenheimem? Co ten ví? Vždyť je to ještě chlapec. S kancléřem? Ten by jen stiskl rty a odběhl by hledat ve svých lejtrech nějaký precedens."

Flavia se zasmála. "Takže jste přišel za mnou?"

Finn pokrčil rameny. "Přiznám se, že sám nevím proč. Proč bych vás měl zatěžovat takovými nesmysly? Ale najednou mě napadlo, že bych vám to měl říct, a připadalo mi to jako ta nejrozumnější věc, co jsem kdy udělal." Zamračil se. "Možná jsem nemocný."

"Mně nemocný nepřipadáte," odpověděla. "Možná jste byl nemocný a začínáte se uzdravovat."

"Uzdravovat? Z čeho?"

"Možná z potíží dospívání?"

"Nebud'te směšná," zabručel Finn. Není třeba to přehánět. Trocha 'starého' Rudolfa neuškodí. "Co vy můžete vědět o potížích dospívání? Vždyť jste pořád ještě dítě."

"Myslíte?" opáčila. "Kdy jste se na mne naposledy pořádně podíval?"

Finn ji napůl pobaveně přelétl pohledem od hlavy k patě a pak najednou zvažněl. "Když o tom tak přemýšlím, možná jsem se v hodnocení trochu unáhlil." Ušklíbl se. "Žádná matrona nejste, ale dítě už také ne. Králové se občas žení s malými děvčátky, ale zdá se, že tento král si vezme dospělou ženu."

Chvilí se mu dívala do očí a pak se odvrátila. "Přemýšlela jsem, jestli se o tom zmíníte," řekla.

"Podle všeho o tom přemýšlí půlka království," odpověděl Finn zachmuřeně. "Po pravdě řečeno, nerad bych už říkal nějaké konkrétní datum."

"Chápu," řekla Flavia a sklopila zrak.

"Ne, Flavie, myslím, že nechápete. Oba se známe celý svůj život, ale mám pocit, že kdybychom teď uzavřeli manželství, vzali bychom si každý cizince."

Prudce vzhlédla.

"Chci říct, co o mně doopravdy víte? Znáte některé moje činy, ale co víte o tom, co si myslím? A když už je o tom řeč, co já vím o vás? Královské sňatky jsou zřídka svazky z lásky, to samozřejmě vím, ale proč by mělo být králi a královně odepřeno to, co může mít každý nuzák - jistoto, že si bere někoho, komu na něm záleží?"

"Záleží?" zopakovala Flavia nejistě.

"No, ve vašem případě to možná neplatí," řekl Finn a odvrátil pohled. "Jistě, já vím, že vám na mně záleží jako na svém králi, ale nedělám si falešné naděje, že vám imponuji jako muž. Nemáte k tomu žádný důvod. Ani mně na vás nezáleželo jako na ženě. Jak by mi mohlo záležet na někom, koho jsem se nikdy neobtěžoval blíže poznat?"

Flavia se na něj upřeně zadívala. "Rudolfe... mám to chápat, jako že -" ve tvářích se jí objevil nach. "Že se mi chcete dvořit?"

Finn se zatvářil zahanbeně. Ani to nemusel příliš předstírat. "Je to směšné, že?"

Zavrtěla hlavou, což zaznamenal koutkem oka, ale dělal, jako by to neviděl.

"Už jsme zasnoubeni a celé království ví, že se vezmeme, a já si za vámi přijdu jako koktající nápadník. Asi jsem vám měl přinést květiny."

"Květiny? Vy?"

"Proč ne? Proč bych vám nemohl dát květiny, když chci? Je to tak pošetilé? Jsem vám k smíchu?"

"Ne. Ne, připadá mi to..." pokrčila rameny, jako by ji nenapadala správná slova. "Já nevím. Nezvyklé, řekla bych. Nějak si vás nedovedu představit, jak mi nesete květiny. Rudolfe, co je to s vámi? Co jste si to usmyslel?"

Finn rozčileně vstal. "Zatraceně, já nevím," řekl. "Cítím se jako naprostý trouba."

"Nemluvíte jako trouba," odpověděla. "Ale bůh ví, že nemluvíte ani jako vy sám."

Finn to na okamžik pochopil doslovně a dostal strach, že jeho mimikry selhalo, pak si ale uvědomil, jak to myslí. Vstala také, takže teď stála po jeho boku; položila mu ruku na loket a jemně ho otočila, aby mu viděla do tváře.

"Co to má být?" zeptala se. "Nějaký žert? Tropíte si ze mne šašky, jako jsme to dělávali, když jsme byli malé děti? Nebo si teď, když jste králem, chcete náš sňatek rozmyslet? Tak je to? Nabízíte mi, že se mi budete dvořit, abyste získal čas..." Konec věty se rozplynul do ztracena a princezna se zamračila.

"Copak?" zeptal se Finn.

Poodstoupila od něj a pak k němu znovu přistoupila. "Vy jste vyrostl?"

Ach jemine, pomyslel si Finn. Tak tohle jí musíš vymluvit a hned!

"Vyrostl? O čem to mluvíte? Jak bych mohl vyrůst? Snažím se s vámi mluvit vážně a vy tady žertujete o

mé výšce? Jestli vás moje řeči unavují, klidně mi to řekněte! Nepokoušejte se odbíhat od tématu!"

Stiskla mu paži nad loktem, kde na ní lehce spočívala rukou. "A paže máte také silnější," řekla. "Když jsme spolu naposledy tančili na plesu, nebyl jste tak silný. Začal jste cvičit?"

"Samozřejmě že cvičím," odsekl Finn, který měl náhle pocit, že se mu to vymyká z rukou. "Jsem teď král. Musím být silný. Mám zodpovědnost."

Pomaloučku od něj couvala, vrtěla hlavou a zmateně na něho hleděla. "Nemohu uvěřit, že jste to vy, Rudolfe," řekla. "Začínám věřit, že jste se skutečně změnil!"

"Jsem stejný muž, jako jsem býval vždycky," řekl Finn. "Jen jsem začal o věcech přemýšlet, to je vše."

"Už to samo o sobě je dost velká změna," odpověděla. Pak se zarděla. "Odpusťte, nechtěla jsem vás urazit."

"Vypadá to, že budu mít královnu s pěkně ostrým jazykem," povzdechl si Finn. "No, muž může dopadnout hůř. Tak tedy, souhlasíte, nebo ne?"

Zmateně na něj pohlédla. "Jestli souhlasím? S čím?"

"Že spolu budeme trávit více času. Že vám přinesu květiny, když budu mít chuť. Že se budeme projíždět kočárem městskými ulicemi. Že se budeme procházet po venkově nebo něco takového; já nevím, co lidé dělají, když se dvoří."

Vytřeštila na něj oči. "To co jste říkal, předpokládám. Jak to mám vědět? Zatím se mi ještě nikdo nedvořil."

"Tak to budeme skvělý pár," řekl Finn. "Ale já vím co. Zavoláme Fritze a Helgu. Zeptáme se jich, co dělají oni."

"Opovažte se!" zvolala.

"Tak bouřlivá reakce! Tak teď už doopravdy chci vědět, co spolu dělají."

Princezna se zarděla. "Uvedl byste je oba do rozpaků. Nechte je na pokoji, prosím. Budeme spolu trávit více času. Můžete mi nosit květiny. Budeme spolu jezdit v kočáře a procházet se. To všechno zní docela přijatelně. Udělám, co mi nařídíte."

"Tak a teď jste to všechno pokazila," řekl Finn.

"Omlouvám se. To jsem nechtěla. Můžete se mi dvořit, jestli chcete. Budu ráda." Náhle se zamračila.

"Tohle jsem měla říct?"

"Asi se s tím budu muset spokojit," povzdechl si Finn. "Tak. Začneme hned? Prokázala byste mi tu čest a dovolila byste mi, abych vás odvedl na večeři?"

"Ale já jsem myslela, že už je to zařízeno," řekla. "Víte, už jsem se převlékla a -"

"Zatraceně, Flavie, dovolíte, nebo ne?"

"Aha. Už chápu. Odpusťte. Ano, samozřejmě. Bude mi opravdu potěšením nechat se od vás doprovodit na večeři, Rudolfe."

Finn jí nabídl rámě. Zavěsila se do něj. Když vešli do obývacího pokoje, Fritz a Helga seděli velice blízko u sebe. Jakmile je spatřili, okamžitě vyskočili.

"Ale no tak, Fritz, na takové věci bude spousta času později," řekl Finn. "Teď nás čekají u večeře."

Sápl opatrně přešel kamennou zeď a přitom se neustále skláněl, aby nevytvářel siluetu. Tíše seskočil do trávy dole a obličej se mu stáhl bolestí, která mu při dopadu projela zády. Už jsem na to příliš starý, pomyslel si. Měl bych být v domově pro staré vojáky, sedět v rákosovém křesle s dýmkou mezi zuby, sklenicí teplého mléka po ruce a vlněnou příkrývkou přes kolena. Místo toho tady přelézám zdi jako sedmdesátiletý don Juan. Čert aby toho Rassendylla vzal.

Stejně ho ten člověk ale překvapil. Kdo by tomu věřil, že se pod jeho dandyovským vzhledem skrývá skutečný voják? S jakou lehkostí zvládá tuhle neobvyklou situaci, skoro jako kdyby byl skutečný král! Musí se ho zeptat, jaké hodnosti dosáhl v anglické armádě, u kterého pluku sloužil a ve kterých byl akcích. Pokud šlo o plánování strategie, byl ten chlap všechno, jen ne diletant. Věděl co a jak. Kdyby jen byl Rudolf více jako on! Z Rassendylla by byl zatraceně lepší král než z něj.

Rychle takové myšlenky zahnal. Už jen pomyslet na to byla zrada. Skrčený přeběhl tmou přes trávník a přitom se ustavičně rozhlížel kolem sebe. Rassendyll očekával podrobné hlášení. Překvapovalo ho, že po něm nechtěl nakreslit mapu. Možná by to měl udělat. Je to zvláštní, pomyslel si, jak na mě působí.

Nemůže mu být víc než polovina mého věku. Přitom se zdá, že on je ostřílený veterán. Má vlastnosti

rozeného vůdce. Opravdového důstojníka. Takového, který vede své muže příkladem i charismatem. Něco takového se člověk může naučit, ale určitě ne tak mladý člověk. Zdálo se, že Rassendyll to má vrozené. Jak mu anglická armáda mohla dovolit, aby z ní odešel? Měl by před sebou skvělou kariéru. Možná měl nějaký disciplinární problém. To je ta potíž s muži, jako je on. Jsou z nich skvělí důstojníci, pokud se na začátku své kariéry dostanou přes některé nadřizené. Muži s takovými přirozenými schopnostmi se neradi podřizují autoritám. Vyptávat se ho na to ale raději nebude. Takové věci by raději měly zůstat nevysloveny.

Rychle přeběhl široký trávník a zamířil k pavilónu, který stál na konci zahrady poblíž sochy nymfy. Byl to malý, ozdobný altánek, na obou stranách otevřený, postavený uprostřed dláždění tvořícího soustředné kruhy. Sapt si okamžitě všiml, že stojí na otevřeném prostranství a poblíž není žádné křoví, do kterého by se mohl někdo skrýt. Na druhé straně byla taková tma, že by si nikdo nevšiml jednoho nebo několika mužů, kteří by se k němu tiše připlížili - zvláště kdyby šli z některé ze zakrytých stran. Vůbec se mu to nelíbilo. Vlastně se mu na té záležitosti nelíbilo vůbec nic, ale Rassendyll byl neústupný, čert aby ho vzal. Svým způsobem ho Sapt chápal. Pokud by se to zařídilo obezřetně, setkání by mohlo nepřítele zmást, nasadit mu do hlavy myšlenku, že jsou dost zoufalí, aby udělali cokoli. Všechno teď záleželo na Rassendyllovi. Jestli má pravdu, možná to není past, i když to na ni rozhodně vypadalo. Něco tady jednoduše nebylo v pořádku. Byla ta očividnost součástí Michaelovy lstivosti? Doufal, že si falešného krále koupí? Nebo ten dopis poslal přímo on? Rassendyll měl pravdu, když řekl, že existuje jen jediná možnost, jak to zjistit nade vši pochybnost. Ale stejně to byla riskantní záležitost.

Sapt se začal poohlížet po vhodných únikových cestách pro případ, že by se něco přece jen pokazilo. Nevypadalo to slibně. Do vzdálenosti třiceti až čtyřiceti yardů byl na všechny strany otevřený terén. Běžící muž by tu byl snadným cílem, ale tma, která by v tom případě posloužila zabijákovi, by stejně pomohla i Rassendyllovi. Nebezpečí mu tady ale hrozilo rozhodně. Otázka stála, jak je minimalizovat. Jestli si myslí, že bude poslušně čekat za zahradní zdí, pomyslel si Sapt, bude se divit. Někde tady musí být vhodné místo, odkud bych mohl vše pozorovat a v případě nutnosti i střílet. Začal se rozhlížet po okolí a přitom se snažil pohybovat tak skrytě, jak jen to šlo. Bylo krátce po osmé, ale pořád by ho ještě někdo mohl spatřit. Taková tma ještě nebyla. Podle instrukcí prohlédl místo, kudy bude Rassendyll vcházet do zahrady. Pak začal obcházet kolem vnitřní zdi zahrady a odhadoval možnou palebnou linii směrem k pavilónu. Našel několik míst, kde mohl čekat a všechno pozorovat, ale při plné tmě to bylo trochu daleko. Potřeboval by se dostat o hodně blíž. Jenže bez toho, aby se ocitl v otevřeném terénu, to bylo nemožné. Ohlédl se směrem k Michaelovu domu.

Jestli se jednalo o léčku, budou určitě čekat, že někdo bude Rassendylla krýt ze stanoviště mezi zahradní zdí a pavilónem. Ale mezi pavilónem a Michaelovým domem? Sapt opatrně zamířil k západnímu křídlu budovy, odkud se dalo vstoupit francouzským oknem do dlážděného patia otevřeného do zahrady. Na konci patia byly schody, od kterých vedla cestička k pavilónu. U paty schodiště byly dva velké kamenné květináče ve tvaru uren, po jednom na každé straně. Kdyby se za jeden z nich skrčil, zády ke zdi domu, nikdo by ho neviděl - jediné člověk, který by právě scházel po schodech a podíval se přímo jeho směrem. Vyzkoušel to, aby zjistil, jaký by měl výhled. Docela to šlo. Ne že by to bylo ideální, ale byl teď blíž pavilónu, než by se mohl dostat z opačné strany. Skrčil se, vytáhl pistoli a povzdechl si. Kdyby Rassendyll začal utíkat ke zdi zahrady, kdokoliv, kdo by byl v pavilónu, by jej mohl zastřelit. Už teď sotva rozeznával obrysy altánu a později to bude ještě horší. Zaměřil pohled na vchod do pavilónu, namířil na něj a opřel si loket o vršek kamenné urny. Znovu si povzdechl. Ano. To by šlo. Aniž by rukou pohnul, sáhl si levačkou do kapsy a vytáhl dvě dlouhé sirky, kterými si obvykle zapaloval dýmku. Zapáchl je do hlíny uvnitř květináče po obou stranách svého zápěstí a teprve pak ruku stáhl. Sirky mu poslouží jako střílna. Opatrně položil ruku s pistolí mezi ně, aby to vyzkoušel. Ano, to půjde. I když ve tmě dobře neuvidí, dokáže zasáhnout člověka, který bude stát ve vchodu do pavilónu.

Nad sebou na patiu uslyšel kroky. Strnul, pak rychle stáhl ruku s pistolí. Opatrně vzhlédl, aby se podíval, kdo tam je, ale zeď mu zakrývala výhled. Což bylo dobře, protože současně zakrývala jeho.

"Říkala jsem ti, abys sem nechodil!" Sapt se zamračil. To byl Sofiin hlas; šeptala tak, že ji sotva slyšel.

"Už mě nebaví přijímat od tebe rozkazy," odpověděl jiný hlas. Byl to mužský hlas, znělý a velice hluboký.

"Unavuje mě pořád jenom čekat."

"Ty blázne!" zasyčela. "Chceš všechno pokazit?"

"Já vím dobře, co chci. Chci, aby už bylo po všem. Chci ho zabít. A pokud jde o tvé ostatní pletichy, nezajímají mne. Ted' už na nich nezáleží."

Sapt ten hlas nepoznával. Pomaloučku se začal zvedat, aby se podíval, komu patří.

"Myslela jsem, že jsi řekl, že se na tebe mohu spolehnout," řekla Sofia. "Takhle ty držíš slovo?"

Muž si opovržlivě odfrkl. "Já nedržím slovo? A co ty?"

"O čem to mluvíš?"

Sapt povylezl natolik, že viděl hraběnku Sofii od pasu nahoru. Muže, se kterým mluvila, však stále nezahlédl. Pomalu se začal plížít po schodech.

"Co jsi udělala s druhým plátem?"

Sapt se zamračil. Plát? Proč by mluvili o nějakých plátech, když se dohadují o vraždě?

"Schovala jsem ho."

"Kam?" zeptal se. "Proč jsi mi to neřekla?"

"Protože -"

"Sofie? Sofie!"

"Michael!" zvolala. "Zmiz. Rychle. Vysvětlím ti to později."

"Vysvětlíš mi to hned."

"Sofie, přijdeme pozdě!" zavolal Michael.

"Zmiz, řekla jsem."

Sapt popolezl o další dva schody. Francouzské okno se otevřelo a Michael vyšel do patia. Začíná to být zajímavé, pomyslel si Sapt.

"Sofie! Co tady, k čertu, děláte?"

"Chtěla jsem se nadýchat čerstvého vzduchu, zatímco jsem na vás čekala, Michaeli. Jste už připravený?"

"Jsem připravený už hodinu! Čekal jsem na vás!"

Copak je Michael slepý? Sapt se odvážil popolezt ještě o jeden schod, takže se ted' krčil jen několik yardů od nich. Viděl celé patio. Viděl Sofii i Michaela. Ale nikoho jiného.

"Tak tedy pojd'me," řekla Sofie. "Můžeme si dovolit přijít pozdě."

"Proč žádná žena nedokáže přijít včas?" postěžoval si Michael. "Tak pojd'te, kočár už čeká."

Vrátili se do domu. Sapt se s pistolí v ruce vyplazil po schodech nahoru. Byl v patiu sám. Jak je to možné? Muž, který předtím mluvil s hraběnkou, mohl odejít jen dvěma směry. Buď to francouzským oknem do domu, kde ale byl Michael, nebo po schodech, přímo kolem něj. Kolem Michaela zjevně neprošel a docela určitě nesešel po schodech, aniž bych ho zahlédl, pomyslel si Sapt. Takže pokud nepřeskočil zídku patia...

Mohl by ji přeskočit jen na jediném místě, tam, kde stál. Kdyby odešel na druhou stranu, Michael by ho musel vidět a on také. Sapt se podíval přes zídku do zahrady. Uviděl jezírko, na jehož hladině plavaly lekníny. Bylo příliš široké, aby jej člověk přeskočil, a kdyby do něho šlápl, Sapt by musel slyšet šplouchnutí. A v patiu samotném nebylo nic, za co by se mohl člověk ukrýt.

"Co se tady, k čertu, děje?" zašeptal Sapt hlasitě. "Jak může člověk jednoduše zmizet?"

9

Poté, co je komoří ohlásil, vešli do hlavní hodovní síně a zjistili, že už všichni stojí na svých místech. Finnovi to připadalo jako scéna z nějakého historického filmu: všechny ty medaile, epolety a šerpy, kníry, licousy a bradky, živůtky, stužky, límečky a kameje, náhrdelníky, prsteny a náramky, pompéznost, honosnost a okázalá nádhera. Napadlo ho, co by se asi stalo, kdyby si objednal hamburger. A pivo. K tomu hranolky s ďábelskou omáčkou. Kralování se všeobecně přeceňuje, pomyslel si. Má to sice jisté výhody, ale být středem nekonečných ceremonii a formalit člověka časem unaví. Tohle byla například 'státní večeře', jak mu vysvětlil Sapt, a jejím účelem nebylo nic jiného než poskytnout pánům a paním Ruritánie, ministrům a vysokým důstojníkům, vyslancům, všelijakým funkcionářům a jiným papalášům pocit důležitosti a výsadu sdílet stůl s Jeho Veličenstvem. Finn se neubráníl srovnáním s britskými monarchy dvacátého století. Královská rodina na předvádění. Ve skutečnosti nic nedělali, jen byli královskou rodinou. Žili životem výstavních exponátů a dostávali za to horentní plat, jen aby se jejich

'poddaní' mohli hrát na výsluní triviální a zbytečné slávy jejich existence. Zatímco ekonomie státu, který kdysi býval vedoucí silou světa, upadala po stále strmější spirále, oni žili v přepychových rezidencích (ne v rezidenci; přirozeně museli mít letní sídlo, pozemky na venkově a stáje a psince pro lovy), utratili jen za ošacení víc, než by průměrná rodina potřebovala na živobytí na několik let a každá jejich aféra okamžitě rozbouřila skrze tisk a ostatní média hladinu veřejného mínění. Lidé, kteří občas sami neměli co do úst, si je udržovali jako výstavní kanárky v klecích, aby nad nimi mohli žasnout. Spravování státu mezitím přešlo plně do rukou politiků, ne sice tak okázalých a kulturních, ale zato mnohem pracovitějších. S Rudolfem to bezpochyby bylo stejné. Tohle by se mu určitě líbilo, pomyslel si Finn. Co to bylo za lidi, že v takzvaných rovnostářských společnostech sice vášnivě popírali samotnou koncepci tříd, ale zároveň ji na kulturní úrovni vytvářeli?

Když došli ke stolu a zaujali svá místa, Fritz a Helga zamířili k opačnému konci, ale Finn chytil Helgu za rukáv a naznačil jí, aby se posadila vedle něho, kde byly po jeho pravici dvě prázdná místa.

"Ach, ne, sire," odpověděla Helga uzarděle. "Jistě vám to jen vyklouzlo z mysli, ale tohle je přece místo vévody ze Strelsau."

"Vážně?" opáčil Finn. "A kde je?"

Fritz si odkašlal. "Zdá se, že ještě nepřišel, sire. Bezpochyby se někde zdržel."

"V tom případě se bude muset posadit jinam," odpověděl Finn a všichni kolem zalapali po dechu.

"Nemám v úmyslu odlučovat princeznu od jejích přítelkyň a společníků. Co kdyby uprostřed jídla začala vážnout konverzace? Všichni přece víte, jak nudný společník dokážu být. Flavia by si neměla s kým povídat. Tady Strakencz, bůh ho zachovej, je napůl hluchý, takže by na něj musela křičet. To by bylo pro oba velice nepohodlné. Ne, tak by to nešlo. Posad'te se sem a vy, Fritz, vedle ní. Trvám na tom."

"Jak si přejete. Vaše Veličenstvo," řekla Helga ve tváři celá rudá, jak se styděla být středem pozornosti. Von Tarlenheim musel potlačovat úsměv, když usedal vedle ní. Někteří z jejich spolustolovníků se tvářili pobouřeně, ale nikdo si nedovolil promluvit nahlas.

"Tak, a je to vyřešeno," prohlásil Finn.

Čty sluhů začaly nosit stříbrné tácy s talíři jídla. Finn byl přirozeně obsloužen první. Počkal, až všichni ostatní u stolu dostali také. Nyní se na něho vyčkávavě dívali. Finn pohlédl na Flavii.

"Proč na mě tak zírají?" zeptal se jí tiše.

"Myslím, že čekají na vás, Veličenstvo," odpověděla.

"Aha." Finn se rozhlédl. "Zdá se, že dnes mezi námi není žádný duchovní."

Stolovníci si vyměnili zmatené pohledy.

"Nu, v tom případě, maršále Strakenczi, možná byste mohl modlitbu odříkat vy." řekl Finn.

Odpovědí mu byla pozvednutá obočí všude kolem stolu.

"Prosím, Veličenstvo?" zeptal se Strakencz a naklonil se k němu.

"Modlitbu, Strakenczi."

"Kolíbku? Jakou kolíbku."

"Modlitbu."

"Co to?"

"MODLITBU! MODLITBU! Ale, k čertu s tím! Skloňte všichni hlavy."

Všichni kolem stolu se trochu šokované sklonili a pokukovali po něm koutky očí.

"Děkujeme ti, bože, za štědré dary, které z tvé ruky požívati budeme," řekl Finn. Pokřičoval se a ostatní ho po krátkém zaváhání napodobili. Von Tarlenheim se kousal do rtu a ze všech sil se snažil, aby se mu netřásla ramena.

"Nu?" řekl Finn. "Na co ještě, k čertu, čekáte? Jezte!"

Ozval se tlumený cinkot příborů a talířů.

"Konverzujte!" řekl Finn,

Z von Tarlenheimova hrdla unikl zvláštní zvuk. Stolovníci spolu začali rozmlouvat a pokradmu přitom pokukovali po Finnovi, jestli to schvaluje. V té chvíli dovnitř vešel Michael se svou partnerkou. Veškerá konverzace rázem utichla. Flavia pohlédla na 'hraběnku Sofii' a pevně sevřela rty.

"Vaše Veličenstvo," řekl Michael s přehnanou oficiálností a díval se přitom na Finna úkosem. "Prosím, přijměte mou omluvu za to, že jsem se zdržel. Víím, že je to neodpustitelné. Dovolte, abych vám

představil hraběnkou Sofii, která k nám přijela z Florencie."

Finn vstal. Ozvalo se spěšné šoupání židlí a všichni ostatní vstali také. Jejich pohledy se střetly.

"Vaše Veličenstvo," řekla Sokol jen s lehkou ironií v hlase. Pak vysekla pukrle a hluboce se uklonila, ale její oči ho přitom neustále provrtávaly.

Zelektrizovala místnost svou pouhou přítomností a z výrazů ve tvářích Flavie a Helgy bylo zřejmé, že to, co Sapt říkal o její proslulosti, nebylo nedorozumění. Flavia se tvářila nervózně, ale Helga vypadala značně pobouřeně. Finn měl co dělat, aby se ovládal. Tentokrát ne, pomyslel si. Tentokrát mne nedostaneš. Já tu hru dokážu hrát taky, čubko.

"Hraběnko," řekl Finn a lehce se uklonil. "Velice mě těší, že se s vámi konečně setkávám osobně. Tolik jsem toho o vás slyšel."

Ticho v hodovní síni by se dalo krájet. Michael si všiml, že jeho místo po králově pravici je obsazeno. Strnule zůstal stát za von Tarlenheimovou židlí a odkašlal si.

"Posad'te se, všichni, posad'te se," řekl Finn. "Ach, Michaeli, jelikož jsem nevěděl, jestli přijdete, udělal jsem malou změnu v zasedacím pořádku. Tam někde by pro vás mělo být místo." Ukázal na druhou stranu stolu. Michael na něj užasle vytřeštil oči.

"Pojd'te, Michaeli," řekla Sokol a zavěsila se do něho. Michael se nehýbal. Stál tam, propaloval očima Firma a pomalu rudl v obličeji, zatímco Finn ho naprosto ignoroval a věnoval se jídlu. Nakonec se přece jen nechal odvést ke konci stolu.

"To nebylo moudré, Rudolfě," řekla Flavia tiše. "Pokořil jste ho přede všemi. Tu urážku vám nikdy neodpustí."

"Dobře mu tak, když sem přivedl ji," zašeptala Helga zapáleně.

"Vaše Veličenstvo," řekla Sokol hlasitě, aby přehlušila ostatní konverzaci. "Michael mi řekl, že brzy bude královská svatba."

Okamžitě zavládlo ticho.

"Opravdu?" opáčil Finn a zadíval se jí do očí. "Měl jsem dojem, že je to obecně známo. Překvapuje mne, že vy to nevíte, hraběnko. Pochopil jsem, že za ten krátký čas, co jste u nás, jste už stačila pozoruhodně dobře proniknout do ruritánských záležitostí."

Několik lidí zalapalo po dechu. Michael ztuhl a z obličeje se mu vytratila barva.

"Jenom jsem chtěla vědět, zda už bylo stanoveno datum královské svatby," řekla Sokol a lehce se usmála. "Má návštěva tady brzy skončí a velice nerada bych o ni přišla."

"Tak vy nás už brzy opustíte?" zeptal se Finn. "To je škoda. Strelsauští mladí muži budou zdrceni." Michael třískl nožem o stůl.

"O nic více než já, kdybych si musela nechat ujít vaši svatbu, Veličenstvo," odvětila Sokol klidně. "Dojde k ní brzy?"

"Doufám, že ano," odpověděl Finn, "ale připadá mi, že by bylo poněkud troufalé stanovit určité datum, když jsme spolu Flavia a já v poslední době strávili tak málo času. Státní záležitosti sice nesnesou odkladu, ale záležitosti srdce jsou také důležité, nemyslíte? Rozhodl jsem se vyhradit si jistý čas, který strávíme spolu. Víím, že ho nebude dost, abych se své nastávající mohl dvořit tak, jak si zaslouží. Čas je drahocenný, že ano?"

"Samozřejmě, Veličenstvo. Proč ho marnit?"

Hlavy stolovníků se otáčely jako diváci na tenisovém utkání.

"Já si času skutečně vážím," řekl Finn. "Zamýšlím ho využít co nejlépe. Muž a žena, dokonce i král a královna, musí strávit nějakou dobu společně. Být spolu. Co je manželství bez dvoření?"

"A co je dvoření bez manželství?" opáčila.

Flavia zatínala ruce v pěst, až jí zbělely klouby.

"Dvoření bez manželství?" řekl Finn. "Milostná aféra, řekl bych. Nebo se pletu, hraběnko? Avantýra, tak tomu říkáte, není-liž pravda."

"Co to?" zeptal se maršál Strakencz trochu hlasitěji, než zamýšlel. Měl potíže se sledováním konverzace a nakláněl se k ministrovi financí, který mu jednotlivé úseky hovoru opakoval přímo do ucha.

"Avantýra, Strakenczi," řekl Finn.

"Pardon, Veličenstvo?"

"HRABĚNKA SOFIA A JÁ PROBÍRÁME AVANTÝRY!"

"Co je s jejími avantýrami?" zeptal se Strakencz.

Michael odstrčil židli tak prudce, až spadla. Obličej měl bledý jako křída a rty se mu chvěly zlostí.

"Jste v pořádku, Michaeli?" zeptal se Finn starostlivě. "Připadáte mi nějaký bledý. Jste snad nemocný?"

"Pokud mne Vaše Veličenstvo omluví," řekl Michael příškrčeným hlasem, "najednou se mi udělalo nevolno."

"Samozřejmě že vás omluvím, bratře," odpověděl Finn a vstal. Všichni ostatní ho okamžitě napodobili.

"Pošlu pro královského lékaře, aby se na vás podíval."

"To nebude třeba, Veličenstvo" opáčil Michael, vyplivuje jednotlivá slova. "Jsem si naprosto jistý, že se brzy budu cítit mnohem lépe."

"To doufám" přikývl Finn. "Hraběnkou, byla byste tak laskavá a dohlédla na něj? Můj bratr měl vždycky příliš choulostivý žaludek. Každá maličkost ho dokáže rozčítit."

"Pojďte, Sofie," řekl Michael. Zuřivě na něj pohlédla, ale nemohla nic udělat. Když ho doprovázela ven z hodovní síně, podívala se na Finna a skoro neznatelně kývla. Jakmile byli venku, vztekla se na Michaela obořila.

"Ty hlupáku," řekla. "Choval ses tam jako malé děcko! To byla ta nejubožejší ukázka -"

Michael ji udeřil do obličeje.

"Byl jsem hluchý k pomluvám," řekl, "a za to jsem se dočkal ponížení! Ten parchant mne zesměšnil před celým dvorem! Za to mi zaplatí. Ale pokud jde o tebe, ty děvko, moje tolerance má své meze. Nevím, jakou morálku vyznávají tam, odkud přicházíš, ale od této chvíle se budeš chovat jako opravdová dáma. Budeš mluvit, jen když je to vhodné, budeš se oblékat slušně, budeš se držet dobrých způsobů a nebudeš nikam chodit bez vhodné garde. A jestli tě ještě jednou přistihnu o samotě s jiným mužem, nechám tě zbičovat jako obyčejnou couru!"

Otočil se na patě a zamířil ke kočáru. Sokol tam nastoupila za ním s pomocí olivrejovaného kočího, který byl svědkem Michaelova výlevu. Pak počkala, až se kočár rozjede.

Sluha, který otevřel dveře kočáru, když dorazili domů, zavrával a zděšeně vykřikl při pohledu na její krví potřísněné šaty. Řekla mu, aby sehnal Hentzaua, a on rychle odběhl. Rupert se objevil v mžiku.

Když ji uviděl, vytřeštil oči.

"Sofie! Co se to -"

"Zmlkni a pomoz mi s ním," řekla.

Hentzau se podíval do kočáru. Zhluboka se nadechl. "Dobrý bože!" zvolal.

Michael ležel v bezvědomí na sedadle a v ústech měl nacpaný kapesník. Obličej měl pokrytý krví. Jedno oko měl napuchlé. Rty měl ošklivě rozbité, nos zlomený a několik zubů vyražených. Hentzau se podíval na Sofii.

"Co se stalo? Jsi v pořádku? Jak se -" Vzal ji za obě ruce a přitom si všiml otlučených kotníků jejích prstů. Vzhlédl k ní s nevěřicným výrazem ve tváři.

Vytrhla se mu. "Odnes ho dovnitř," řekla, pak se otočila na patě a vešla do domu.

Forrester podal Lucasovi noktovizor. "Tvrz," řekl. "Použijte maximální zvětšení. Zaměřte se na tu malou vížku, která trčí z bašty asi na jedenácti hodinách."

Lucas si přiložil noktovizor k očím. "Nic nevidím," řekl. "Kam se mám dívat?"

"Na cimbuří," odpověděl Forrester.

"Pořád nic nevidím... počkat."

"Co je tam?" zeptala se André.

Lucas jí podal noktovizor. "Není to snadné zahlédnout."

Skoro to není vidět. Nainstalovali si tam laserový sledovací systém. Pokrývá celou budovu."

"Já vůbec nic nevidím."

"Dívej se dál. Čekej, až zahlédneš pohyb."

"Mám to." Zabuřela. "Takže vznášedla odpadají." Odložila noktovizor. "Co bude dál?"

"Noční koupání," řekl Forrester.

"Zatraceně," zaklel Lucas.

"Ale no tak, vždyť není takové chladno," řekla André a namířila noktovizor na příkop.

"To není to, co mi dělá starosti," řekl Lucas. "Nejspíš jsem se příliš dlouho točil kolem Finna. Vypadá to, že jsem se nakazil jeho paranoiou."

"Jak to myslíte?" zeptal se Forrester.

"Jestli se zajistili proti útoku ze vzduchu, určitě podnikli nějaká bezpečnostní opatření, i pokud jde o příkop. Co když ho zamořili nějakými ošklivými mikroorganismy?"

André se zachvěla. "Bože. Proč si to myslíš?"

"Obyčejná standardní zbabělost," řekl Lucas.

"No dobře, tak příkop nepřeploveme," řekl Forrester. "Přemostíme ho."

"Nyocelové lano?" zeptala se André a Forrester přikývl.

"Je úplněk," poznamenal Lucas. "Skvělá noc na siluety."

Forrester se na něj vztekle zamračil. "To se nás snažíte povzbudit, nebo o co vám vlastně jde?"

"Dělám jen svou práci, plukovníku. Jestli chcete dávat rozkazy, prosím."

"V žádném případě, synu. Nikdy bych si nenechal ujít příležitost sledovat svého výkonného důstojníka při práci v poli. Téhle akci velíte vy. Vy děláte rozhodnutí. Můžete zkusit ručkovat a nechat se přitom zastřelit, nebo to vezměte kraulem a riskujte, že vám upadnou koule - jak je libo."

"Tomu říkám výběr."

"Tak vymyslete něco lepšího."

"Už na tom pracuju."

"Kolik je hodin?" zeptala se náhle André.

Forrester se podíval na hodinky. "Dvacet jedna třicet," řekl.

"Začínám si dělat starosti o Finna," řekla.

"Ten se o sebe umí postarat," ujistil ji Lucas.

"Ani neví, že je plukovník s námi," namítla André. "Nemá rád, když o něčem neví."

"Kdybych měl příležitost mu to říct, udělal bych to," opáčil Lucas. "Ale Finn má pravdu. Největší šance budeme mít, když ho necháme hrát jeho hru a soustředíme se na Správce času. Bude mít dost starostí s Černým Michaelem a jeho žoldnéři, tak proč by se měl starat ještě o Sokola?"

"Marníme čas," řekl Forrester. "Přiště, vymyslel jste nějaký funkční plán, nebo chcete dumat o eventualitě, že rozptýlili mikroorganismy i do vzduchu?"

"K čertu s tím," řekl Lucas. "Risknu to a přeplavu příkop."

"Posluž si," řekla André. "Kdyby to bylo na mně, použila bych ten člun."

"Jaký člun?" zvolali oba muži najednou.

"Ten malý, co je tamhle vytažený na břehu," odpověděla André.

"Dej mi to," řekl Lucas, vzal si od ní noktovizor a zamířil ho na místo, kam ukazovala. "Člun," řekl a zašklebil se. "Kdo se, k čertu, projíždí po příkopu?"

"Děti?" nadhodila. "Krysaři? Lovci mikroorganismů?"

"Dobře, dobře," mávl Lucas rukou. Podíval se na Forrestera. "Vy jste ten člun viděl?"

Forrester pokrčil rameny.

"Taky jste ho neviděl, že ne?" naléhal Lucas.

"Nic si z toho nedělejte, Přiště," řekl Forrester. "Možná se s vámi v polovině cesty potopí."

Posbírali svoje věci a vydali se na cestu dolů ke břehu příkopu na západní straně zámku. Člun, který André zahlédla, byl přivázaný k nízkému keři a pod jeho lavičkou ležela složená dvě vesla. Byl to starý dřevěný maňásek, příliš malý, než aby v něm plul více než jeden dospělý člověk. Velikost vesel potvrdila Andrein dohad, že ho používají děti, pravděpodobně zámeckého personálu. Uvnitř byla malá rybářská síťka a lískový prut s provázkem, na jehož konci byl starý rezavý háček.

"Hračka," povzdychl si Přiště. Na dně byla louže vody. "Je akorát dost velký pro jednoho z nás."

"Já půjdu," řekla André. "Jsem z vás nejlehčí. Dejte mi dálkové ovládání."

Forrester jí ho podal. "Budeme vás krýt ze břehu," řekl. "Neriskujte. Nemůžeme si dovolit ztratit dálkové ovládání."

Dívka se zašklebila. "Děkuji vám, že se staráte, pane."

Forrester se zadíval k nebi. Měsíc právě zakryly temné mraky. "Teď," řekl. "Vyrazte."

André skočila do člunu, ponořila vesla do vody a zabrala. Plula pomalu a opatrně, dávala si pozor, aby

příliš necákala, a snažila se co nejlépe využít setrvačnost člunu. Mířila přímo k protějším břehu, využívajíc tmy, kterou jí poskytovala zatažená obloha. Netrvalo to dlouho a přirazila k mechům obrostlé kamenné zdi hradu.

Jedno veslo uložila do člunu a druhým se začala odstrkovat od zdi, takže se s člunem přesouvala podél břehu příkopu. Pomalu a nehlučně se blížila k hradnímu průčelí.

Zanedlouho se před ní objevil zadní trakt zámku, který bíle zářil v měsíčním světle jako nějaký duch. Padací most byl zvednutý. Mezi ní a mostem vyčnívala nad vodou poslední přístavba hradu, dnes jeho jediná obývaná část. V několika oknech nad sebou viděla světlo. Dotkla se krku a aktivovala tak hrdelní mikrofon, ale pak si to rozmyslela a zase ho vypnula. Možná skenovali frekvence a nemělo smysl je na sebe upozorňovat. Příliš pravděpodobné to sice nebylo, ale na riskování teď nebyla vhodná doba. Zatímco se dál posouvala vpřed, nespouštěla z očí osvětlená okna nad sebou, takže málem přehlédla temný stín ve vodě, který se před ní náhle vynořil.

Skoro do něj vrazila. Zpočátku nepoznala, co to je, ale pak zjistila, že je to dlouhá roura asi metr dvacet široká. Velice opatrně k ní přirazila.

Roura byla sice trochu rezavá, ale zdálo se, že byla instalována docela nedávno. Jeden konec mizel ve vodě, a když jej ohmatala veslem, zjistila, že pod hladinou pokračuje ještě dvě nebo tři stopy. Druhý končil v malém okně ve zdi přímo nad ní, zhruba na úrovni temene její hlavy. Roura okno úplně zakrývala, ale netěsnila, a když se jí André jala blíže zkoumat, uviděla, že kolem jejích okrajů prosvítá světlo.

Opatrně se postavila ve člunu a jednou rukou se přitom přidržovala železné roury. Zevnitř uslyšela hlasy, ale co říkají, nerozuměla. Vytáhla laser a opatrně jím vyřízla do boku roury malý otvor, zchladila ho vodou a pak k němu přiložila ucho.

"- byste více jíst. Veličenstvo. Ani jste se jídla nedotkl."

"Nemám hlad, Detcharde. Řekněte mému bratrovi, ať to neprodlužuje a zabije mě. Tady umírám po kouskách."

"Vévoda si nepřeje vaši smrt, Vaše Veličenstvo," odpověděl Detchard. "Alespoň zatím ne. A až ta chvíle přijde, tohle bude vaše soukromá cesta do nebe."

O chvíli později André uslyšela zaskřípání kovových pantů a pak zaklepání na nitro roury. Zvuk byl tak hlasitý, že mimovolně ucukla. Když zase přiložila ucho k díře, část Detchardova proslovu jí unikla.

"- spočínate na dně příkopu, Vaše Veličenstvo. Váš hrob a vaše úniková cesta, pokud budou tak hloupí a pokusí se vás vysvobodit. Ale nemějte strach. Nenecháme vás utonout. Slyšel jsem, že utonutí je nanejvýš nepříjemná smrt. Než vás spustíme rourou, nejprve vás zabijeme. Nepřejeme si, abyste zbytečně trpěl."

"To je od vás velice laskavé," řekl král tiše.

"Je mi to skutečně líto," pokračoval Detchard. "Osobně proti vám vůbec nic nemám. Nepřipadáte mi jako špatný chlapík. Snažím se s vámi zacházet tak dobře, jak to Michael dovolí. Dávám vám své slovo, že až ta chvíle přijde, vaše smrt bude tak rychlá a bezbolestná, jak jen to půjde."

"To je od vás skutečně milé," řekl král. "Kdy myslíte, že k tomu dojde? Čekání už mě začíná unavovat."

"Myslím, že brzy," ujistil ho Detchard. "Být na vašem místě, příliš bych nad tím nehloubal. Musíte si odpočinout."

"Proč?" zeptal se Rudolf.

"Ano, chápu, jak to myslíte. Dobrou noc, Vaše Veličenstvo."

Uslyšela zvuk otevíraných a zavíraných těžkých dveří a světlo ve štěrbině kolem roury pohaslo. O chvíli později uslyšela, jak král tiše vzlyká.

Parchant, pomyslela si. Ať už byl zajatcem, nebo ne, takhle se k tomu muži chovat neměl. Proč ho mučit vysvětlováním, jak se zbaví jeho mrtvoly? Posadila se do člunu. Z Michaelova úhlu pohledu, to musela připustit, to byl prostý a efektivní plán. Kdyby se někdo pokusil dobýt hrad, zabili by krále, tělo by zatížili a hodili do roury. To by pak kleslo na dno příkopu, kde by v hloubce nějakých šesti metrů vody utonulo v bahně. Pokud by to bylo třeba, mohli by rourou vyklouznout sami a odplavat do bezpečí. Jinak by rouru prostě uvolnili, aby klesla na dno, zavřeli by okénko mříží, a kdo by poznal, že tady věznili krále? Začala si rouru prohlížet, aby zjistila, jak je připevněná k oknu. Nedokázala to zjistit. Pokusila se do ní

opatrně strčit, pak znovu, silněji. Ani se nehnula. Musela být nějak připevněna zevnitř. Prořezat se dovnitř laserem by bylo snadné. O případné mříže v okně by se mohla postarat stejně. Dychtivě si olízla rty. Pomyslení na ubožáka vzlykajícího v temnotě ji nutilo, aby to zkusila ihned, ale rozhodla se pokušení odolat. Teď nebyl ten správný čas a ona nebyla tím, kdo to musí udělat. Kromě toho dostat krále z hradu byl až poslední z jejich problémů. Ale Finn se alespoň dozví, kde Rudolfa drží.

Pozorně se rozhlédla kolem, aby si zapamatovala každou podrobnost. Hned za rourou byl úsek vyčnívající kamenné zdi. Za ní pokračoval příkop a padací most. Asi pět až šest metrů nad ní bylo osvětlené okno. Pohlédla ještě výše. Zeď byla rovná a hladká po celé výšce bašty, až skoro u vrcholku z ní vyčnívala vížka. Ne, nebyla to vížka, spíš nějaký balkon ve tvaru věžičky, ale zepředu i ze stran otevřený. Pak uviděla, že tam někdo stojí a dívá se dolů na ni, a zalapala po dechu.

Uslyšela zvuk podobný tichému zakašlání a v příštím okamžiku ji něco příšerně udeřilo do ramene. Srazilo ji to na kolena a skoro i z loďky. Pustila veslo. Přitiskla si ruku k rameni a zjistila, že jí mokuje krví. Také ucítila tupý konec nyocelové šipky, jejíž hrot jí pronikl kůži a zaryl se jí do kosti. Bylo k ní připevněné lanko.

André vykřikla, jak ji nepřekonatelná síla vyzvedla do vzduchu, a pak uslyšela svištění navíjeného lanka. Vytahovali ji nahoru jako rybu na udici. Příkop pod ní se rychle zmenšoval a v příštím okamžiku ji silná ruka uchopila za krk a vytáhla na balkon. André ztratila vědomí.

Forrester Lucasem tvrdě zatřásl. "Uklidněte se! Lucasi, zatraceně, uklidněte se!"

"Nemůžu tomu uvěřit! Já tomu prostě nemůžu uvěřit! Dostali ji a já jsem tu jen stál a díval jsem se!"

"Já jsem tu byl také, víte? Nedalo se nic dělat. Nemohli jsme ani vystřelit. Šla nahoru tak rychle, že kdybychom se pokusili přepálit lanko, mohli bychom zasáhnout ji."

Lucas zaskřípal zuby. "Ježíši! Oni ji prostě harpunovali! Co když je mrtvá? Co když jí ta zatracená šipka přetřela nějakou důležitou tepnu?"

"Tak je mrtvá," řekl Forrester. "Přestaňte se z toho obviňovat. Nedalo se nic dělat."

Lucas zaťal pěsti. "Musela protnout paprsek nebo něco takového. Byl jsem blázen, že jsem na to nemyslel. Zatraceně! Co teď budeme dělat?"

"Budeme čekat. Jestli ještě není mrtvá, je v jejich zájmu, aby ji udrželi naživu. Potřebují ji vyslechnout. A pak ji budou chtít živou pro případ, že se ji pokusíme vysvobodit. Pokud budeme mít štěstí, pustila dálkové ovládání dřív, než se ho zmocnili."

"A když štěstí mít nebudeme, určitě budou dost chytří, aby ji okamžitě prohledali, a my při nejbližší příležitosti odčasujeme rovnou do pasti."

"Budeme to muset risknout," odpověděl Forrester. "Za to jsme, koneckonců, placeni."

Lucas zavrtěl hlavou, jak se ze všech sil snažil uklidnit. "Ne."

"Jak to myslíte, ne?" zeptal se Forrester. "Zatraceně, Lucasi -"

"Přebíráte velení této úpravy?" zeptal se Lucas klidně.

Forrester se na něj upřeně zadíval. "Ne, majore. Je to vaše hra. Vy tady velíte."

"Správně. V tom případě se rozdělíme. Pokud by to byla past, alespoň nás nedostanou oba. Jeden z nás se vrátí pomocí dálkového ovládání. Ten druhý se tam dostane tím těžším, klasickým způsobem."

"Jste si jist, že je to těžší způsob?"

"Chcete si vybrat?" opáčil Lucas.

Forrester stiskl rty. "Bojujeme tu proti mému synovi," řekl ponuře. "Jestli tu hrozí nějaké riziko, já budu ten, kdo ho podstoupí. Odčasuju se. K čertu, technicky jsem stejně dezertér. Když přežiju, postaví mne ihned po návratu před vojenský soud. Nemá smysl, aby riskoval i můj zástupce."

"Mosesi -"

"Co je?"

Lucas vzal Forrestera za předloktí a pevně mu je stiskl. "Čistě mezi námi chlapy," řekl. "Nepřipouštějte si výčitky svědomí. Přesně tohle ona chce."

"Já vím," řekl Forrester.

"Jednou jste už zaváhal a umřel člověk," řekl Lucas.

"Čert vás vem!"

"Drakov si vybral sám," pokračoval Lucas. "Myslíte, že by mu to Vanna schválila?"

"Brzděte, majore," zabručel Forrester. "Já dobře vím, co musím udělat."

"Nemyslel bych si, že jste sentimentální typ," pokračoval Lucas nemilosrdně, "ale ukázal jste mi stránku své osobnosti, kterou jsem dříve neznal. Věděl jste, co máte udělat, když vás tenkrát našla záchranná skupina, a neudělal jste to. Kdyby vaší malé přítelkyni udělali potrat, nikdo z nás by teď nebyl v téhle šlamastyce."

Forrester popadl Lucase jednou rukou za košili a napřáhl pěst. Pak zaváhal.

"Už chápete, jak to myslím?" řekl Lucas. "Do toho, Mosesi. Udeřte mě. Myslíte, že to pomůže?"

Forrester ho pustil a odvrátil se; ze všech sil se snažil ovládnout. Nakonec napjatě klidným hlasem řekl: "Vím, co se snažíte udělat, Prieste. Dokonce to mohu i ocenit. Ale stejně, až tohle skončí, roztrhám vás na kusy."

"Té myšlenky se držte," odpověděl Lucas.

Forrester k němu otočil prázdný, bezvýrazný obličej. "Na to se spolehněte, majore."

10.

"Něco takového jsem ještě neviděl," řekl Hentzau Bersoninovi. "Říkám ti, Karle, byl ztlučení do bezvědomí!"

Šlachovitý žoldněř se zatvářil pochybovačně. "A to mi chceš namluvit, že to udělala hraběnka?"

"Udělala to, o tom se nedá pochybovat," odpověděl Hentzau. "Jdi a podívej se sám, jestli mi nevěříš."

Podívej se na její ruce. Klouby má otlučené od jeho zubů. Michael zřejmě udělal obrovskou chybu, když ji uhodil. Vzala si z něj svou libru masa, to tedy ano. Celý vnitřek kočáru je postříkaný krví."

"No vážně, Ruperte," řekl Bersonin, a usmíval se jako někdo, kdo ví, že ho tahají za nohu. "Snad si nemyslíš, že ti uvěřím, že by pouhá žena -"

"Pouhá žena, která umí se šavlí zacházet mnohem lépe než většina mužů, se kterými jsem se kdy setkal," skočil mu do řeči Hentzau. "Říkám ti, je to bestie! Bože, je naprosto skvělá!"

"Musel ses zbláznit."

"Tak zbláznit? No, uvidíme, kdo je blázen. Uvidíme, kdo si teď bude pískat, jestli Michael nebo Sofia. Co bys řekl menší sáztice?"

"Řekl bych -"

Náhle zmlkl, když do síně vešla Sokol. Převlékla se z večerní róby do jezdeckých šatů, kterým chybělo jen sako. Měla bílou krajkovou košili a černou koženou vestu, černé jezdecké kalhoty a vysoké černé boty. Jak šla, natahovala si rukavice. Svě dlouhé světlé vlasy měla stažené do uzlu a byla odličená.

"Kde je Albert Lauengram?" zeptala se Bersonina mrazivě.

"Tak moment, hraběnko," odpověděl Bersonin pobouřeně. "Nejprve bych vám chtěl položit několik otázek -"

"Otázky tady budu klást já, Karle, a ty budeš odpovídat. Takže, kde je Lauengram?"

"Myslím, že si dovoluujete příliš, madame," řekl Bersonin káravě. Hentzau tu mezihru sledoval s lehkým úsměvem na tváři. "Od vás rozkazy nepřijímám."

"A já zase od tebe nepřijmu žádnou urážku, Karle. Takže se tě zeptám naposled. Kde je Lauengram?" Bersonin se podíval na Hentzaua a ušklíbl se. "Sloužím Michaelu Elphbergovi," řekl. "Ne jeho konkubíně."

V očích se jí zablesklo. "Opravdu? V tom případě mi nejsi o moc užitečnější než Michael. Tvůj meč, Ruperte."

Hentzau se podíval na Bersonina, pak vytáhl šavli a hodil jí ji. Sokol ji chytila za jílec.

"Nemůžeš říct, že bych tě nevaroval," poznamenal Hentzau.

"To si děláte legraci?" zeptal se Bersonin.

"Tas, Karle," řekla Sokol suše.

"Proti ženě? To neudělám. To je směšné."

"Tak dobře." Než Bersonin stačil zareagovat, její šavle zasvištěla vzduchem a rozťala mu obličej od levého ucha až k čelisti.

Bersonin vykřikl, zavrával pozpátku o několik kroků a rukama se chytil za obličej. Mezi prsty mu prosákla krev. Vztekla na ni vytřeštil oči. Pak si utřel zkrvavené dlaně do kalhot a tasil šavli. "Ať je tedy

po vašem. Michael nemichael, za tohle mi zaplatíte."

Hentzau si otočil židli a posadil se na ni obkročmo s rukama založenýma na opěradle. Díval se, jak se Bersonin vrhl na hraběnku. Ta bez zjevné námahy parírovala, neuvěřitelně rychle se odpoutala a špičkou šavle mu rozsekla druhou tvář.

Bersonin zavyl vztekem a znovu na ni zaútočil, odhodlán rozsekat ji na kusy. Ke svému úžasu však vzápětí zjistil, že je zase v defenzivě. Síní znělo hlasité zvonění oceli, jak jej tlačila zpátky a nedopřávala mu prostor k útoku. Bersonin zády narazil do stolu, fingoval útok, ale místo toho se kotoulem převalil přes stůl, který se tak ocitl mezi nimi. Nyní měl díky delším pažím výhodu. Než ji však mohl využít. Sokol stůl lehce přeskočila. Její soupeř se na ni vrhl, dokud byla ve vzduchu, ale dokázala jeho výpad parírovat, ještě než dopadla nohama na zem, odrazila jeho čepel a znovu zaútočila.

Tento okamžik si Lauengram vybral k tomu, aby vešel do místnosti. Jedl v kuchyni a přitom laškoval s jednou z Michaelových mladých služek. Když uslyšel zvuk boje, přišel se podívat, co se děje. Při pohledu na Bersonina šermujícího s hraběnkou ztuhl úžasem.

"Co se to tady proboha -"

"Sedni si a dívej se, Alberte," řekl Hentzau a přistrčil mu druhou židli. "Možná to ještě bude zajímavé." Lauengram však židli ignoroval a zůstal stát s očima vytržštěnými, fascinovaný nezvyklým divadlem. Vyhlášený šermíř Bersonin se bil se ženou a podle všeho těžce prohrával.

Bersonina se začala zmocňovat panika. Proti své soupeřce nedokázal vůbec nic. Její čepel byla všude, sekala ho do ramene, bodala do předloktí a odrážela každičkový jeho pokus o výpad. Zasáhla ho už alespoň půltucetkrát a jemu se nepovedl ani jediný touche. Ke svému zděšení pochopil, že si s ním ve skutečnosti hraje, s ním, který v soubojích zabil více než tucet mužů a nyní byl naprosto bezmocný. Uhnul před její bleskovou šavlí stejně jako před lesknoucíma se, divokýma očima, které se na něj upíraly s ďábelským vztekem, otočil se a začal utíkat. Když vyběhl na asi desátý schod, opět se otočil a odhodil meč.

"Dost! Vzdávám se! Už v tom netoužím dál pokračovat!"

"No, já ano," odpověděla Sokol. Rychle přehmátla na jílci šavle a hodila ji jako oštěp. Šavle se zabodla Bersoninovi do prsou, projela mu masem a vyhrézla mu mezi lopatkami. Bersonin na ni nevěřicně pohlédl. Pomalu se oběma rukama dotkl čepele, jako by se chtěl ujistit, že je skutečná, pak se převážil a svalil se na podlahu.

"Dobrotivý bože na nebesích!" zašeptal Lauengram užasle.

Hentzau vstal a začal tleskat. "Bravo! Bravo! Nádherné představení! Když jsi šermovala se mnou, Sofie, musela ses hodně držet zpátky! Při našem cvičení ti to nikdy tak dobře nešlo!"

Hraběnka se otočila a podívala se na ně. "Chce ještě někdo zpochybňovat mou autoritu?"

Lauengram pomalu zavrtěl hlavou, neschopný odtrhnout od ní oči. V životě neviděl ženu, která by se bila jako ona. On sám by nedokázal porazit ani Bersonina, se kterým se vypořádala jako mistr šermu s čerstvým učněm.

"Ne," řekl nakonec.

"A já jsem bez výhrady tvůj!" zvolal Hentzau a oslnivě se na ni usmál. "Dobré nebe, Sofie, my dva bychom byli skvělá dvojka! S tím bláznem Michaelem ses zahazovala. Spolu dokážeme -"

"Zmlkni, Ruperte," okřikla ho. "Uklid'te někdo ten nepořádek. Odjíždíme na Zendu. Chci, abyste vy dva naložili Michaela do kočáru a vyrazili okamžitě. Oznamte ostatním třem, že přebírám velení. Kdyby proti tomu měli nějaké námitky, můžete jim říct, co se stalo Bersoninovi. A můžete jim vyřídit, že se jejich žold od této chvíle zdvojnásobuje."

"Plán se tedy mění?" zeptal se Lauengram váhavě.

"Instrukce vám dám, až se znovu setkáme na hradě," řekla Sokol. "Teď už jděte."

Otočila se a klidně odešla do své ložnice v horním patře.

"Já snad sním," vydechl Lauengram. "To není žena. Je to Satan s kozama."

"Možná, ale s jakýma kozama!" zasmál se Hentzau.

"Co teď budeme dělat?" zeptal se Lauengram.

"Dělat? Samozřejmě to, co nám Satan řekne," odpověděl Hentzau a zašklebil se. "Copak jsi ji neslyšel? Zdvojnásobuje nám žold. A teď vezmi Michaela a odvez Jeho rádoby Veličenstvo na Zendu. Já přijedu

později."

"Řekla, abychom ho tam odvezli oba," namítl Lauengram.

Hentzau na něj mrkl. "Musím tady ještě něco dodělat."

Přistoupil k Bersoninově mrtvole, vytáhl z ní šavli a prohlédl si ji, jestli není poškozená.

"Věřím, že kdyby doopravdy byla Satan, tebe by to nezastrašilo," řekl Lauengram. "Budu si muset promluvit s ostatními. Na tomhle jsme se nedomluvili."

"Udělej, co uznáš za vhodné," odpověděl Hentzau. "Pokud jde o mě, já si jdu svou vlastní cestou."

"Jako vždycky. Ale tentokrát by ses mohl dostat do pořádné louže," řekl mu Lauengram. "Žena, jako je ona, není vhodná družka pro žádného chlapa."

"Možná, jenomže já nejsem jen tak obyčejný chlap," zasmál se Hentzau. Ledabylo Lauengramovi zasalutoval a vyrazil po schodech nahoru za hraběnkou.

Šel za ní s jednou velice konkrétní věcí, ale myšlenky mu přitom vířily hlavou. Najednou se všechno změnilo. Rovnováha sil se přesunula a začaly se nabízet nové příležitosti. Musí je velice pečlivě zvážít.

Vyběhl schody po dvou a pak zamířil chodbou k Sofiiným komnatám. Když k nim došel, zastavil se a zkusil kliku. Nebylo zamčeno. Hentzau se usmál a otevřel.

Nebyla tam. Několikrát zavolal její jméno, ale nikdo mu neodpověděl. Zamračil se a prošel všechny pokoje; byly prázdné. Kde ta ženská, k čertu, vězí? Systematicky prohledal každou místnost v patře. Nikde po ní nebylo ani památky. Venku slyšel hrčení kočáru, a když vyhlédl z okna, viděl, jak vyjíždí na ulici s Albertem na kozlíku. Odjela snad v kočáře? To také ne: nařídila přece oběma, aby odjeli, a určitě by se zajímala, kde je. Musí být pořád někde v domě. Prohledal každý pokoj v sídle a vyděšené sluchy ignoroval, až ho napadlo zeptat se jich na ni, ale nikdo ji neviděl. Hraběnka prostě a jednoduše zmizela. Hentzau se posadil v jídelně a nařídil jedné ze služek, aby mu donesla víno. Zapálil si cigaretu. Z domu musela vést chodba, o které nevěděl. Ale kam ta ženská šla? Dobře věděl, že musí pečlivě prozkoumat všechny aspekty změněné situace a rozhodnout, co nejvíce prospěje Rupertu Hentzauovi. Teď bude muset změnit svoje plány na dnešní noc.

Na druhou stranu, pomyslel si, možná ne. Člověk by neměl vylučovat žádnou možnost.

Když z paláce vyjel královský kočár, bylo už pozdě a ulice byly skoro prázdné.

"To je od vás velice laskavé, že mě doprovázíte domů," řekla Flavia. "Přece víte, že to nebylo nutné."

"To bych byl pěkný hostitel," odpověděl Finn, "kdybych vás nechal jednoduše dovézt domů jako nějaký balík."

Flavia potlačila úsměv. "Nebylo by to poprvé," řekla.

"Choval jsem se k vám strašně, že?" povzdechl si Finn. "Nevím, co to se mnou bylo. Slibuji vám, že teď vám všechno vynahradím."

Podívala se na něj a usmála se. Finn se cítil jako ničema. Ze všeho nejhorší bylo, že ji měl skutečně rád. Svě city nikdy nedokázal moc dobře tajit a ona je cítila, o což vlastně šlo. Až na to, že teď toho kvůli ní už začínal litovat.

"Ubohý Michael," řekl, aby změnila téma. "Nezůstal ani na desert."

Flavia potřásla hlavou. "Řekla bych, že jste to přehnal, Rudolfe. Když se na vás dnes večer díval, z očí mu koukala vražda."

"Tak tohle to bylo? A já myslel, že je mu špatně od žaludku!"

"Můžete si dělat legraci," řekla, "ale zatímco vám dříve jen záviděl, nyní má více než jeden důvod vás skutečně nenávidět. Udělal jste z něj hlupáka před celým dvorem. Snažně vás prosím, dávejte si na něj pozor, Rudolfe. Bojím se, že se nezastaví před ničím."

"Děláte si zbytečné starosti," řekl Finn. "Je to jen obyčejná rivalita mezi bratry, nic jiného."

"Tomu přece sám nevěříte."

"No, možná ne," připustil Finn. "Ale může si za to sám. Neměl dovolit, aby mě ta žena tak dráždila. Zvlášť ve vaší přítomnosti."

"Nemyslím, že jsem se kdy v životě setkala s tak nestoudnou ženou," otrásla se Flavia. "Hodně jsem toho o hraběnce slyšela. Klebetám se člověk neubrání, ale poté, co jsem ji dnes večer viděla, si myslím, že v jejím případě jsou pravdivé. Ta žena by mohla být schopna všeho."

"Nepochybně," odpověděl Finn a v duchu si pomyslel, že princezna si nejspíš ani neuvědomuje, jak

bystrý má úsudek.

"Na druhé straně je velice půvabná, že," dodala Flavia, aniž se na něj podívala.

"Asi ano," řekl Finn. "Pro toho, kdo má rád tenhle typ."

"Mají muži..." zaváhala. "Připadají mužům podobné ženy přitažlivé?"

"Mnohým určitě ano."

"A vám?"

"To je velice impertinentní otázka."

"Odpusťte. Nechtěla jsem -"

"Pro boha živého, jen jsem žertoval," řekl Finn.

"Aha. Chápu."

"Odpovím vám na vaši otázku a nebudu vám nic předstírat. Takže, ano."

"Alespoň jste upřímný."

"Ještě jsem nedomluvil. Když muži připadá žena fyzicky přitažlivá, je to jedna věc. A nečervenejte se -vy jste mi položila tu otázku."

"To ano."

"Druhá věc je, když ji nevnímá jen svými smysly a zajímá se, co v ní - nebo třeba v něm - vězí. V některých případech - a bojím se, že do této kategorie jsem dlouho spadal i já - nenajde nic. V jiných je to na hony vzdáleno vnějšimu vzhledu. A v případě hraběnky Sofie mám silný dojem, že to, co vězí v ní, se podobá klubku svíjejících se zmijí."

Flavia se znovu otřásla. "Bože, Rudolfe, co to říkáte! Netušila jsem, že je vaše představivost tak strašidelná."

"To s člověkem dělá přemíra pití," řekl Finn suše.

"A jak byste popsál, co se skrývá ve mně?" zeptala se s lehkým úsměvem.

"Kdybych vám odpověděl, dopustil bych se impertinence já," řekl Finn.

"Velice diplomatický způsob, jak se vyhnout odpovědi," řekla a zahihňala se.

"Diplomacie je často pouhý nástroj, kterým si člověk vypomáhá, aby nevypadal jako hlupák," řekl Finn.

"Z vás se doopravdy stává státník!"

"To jsou ty hodiny strávené se Saptem," zasmál se Finn. "Jakmile mu člověk začne skutečně naslouchat, zjistí, že je opravdová studnice moudrosti."

"Nestačím se divit, jak velice jste se změnil," řekla. "Jste teď úplně jiný muž." Našpulila rty, naklonila hlavu na stranu a dodala žertovně: "Začínám mít podezření, že vůbec nejste Rudolf, ale jeho dvojník. Řekněte mi pravdu, co jste udělal se skutečným králem?"

"Pravdu? Je uvězněný v podzemních kobkách Zendy. Všechno to zosnoval Michael."

Kočár zastavil před princezniným sídlem.

"To byl špatný vtíp," řekla. "Podle toho, jak vás dnes večer Michael probodával očima, bych skoro uvěřila, že by byl něčeho takového schopen. Nezapomínejte, Rudolfe, že ještě nemáte dědice. Kdyby se s vámi cokoliv stalo, trůn by připadl Michaelovi."

"Takže se o mě bojíte?" zeptal se Finn.

Z upřímnosti jejího výrazu se mu sevřelo srdce. "Tolik jste se změnil, Rudolfe, skoro přes noc, jako byste ani nebyl... jako kdybyste skutečně byl někdo jiný. Mám pocit, že se s vámi setkávám poprvé. Hovoříte o tom, jak se lidé jeví navenek a co mají v sobě. Navenek vypadáte jako ten Rudolf, kterého jsem znala dřív, ale uvnitř ve vás cítím cizince, kterého jsem zahlédla jen malý kousek, a přesto na mě působí tak, že se bojím a raduji zároveň. Je mi, jako bych se s vámi právě seznámila. Záleží mi na tom, co s vámi bude, nejen jako s králem, ale i jako s mužem. Odpusťte, ale nevěřila jsem, že se něco takového někdy stane. Prosím vás, abyste na sebe dával pozor. Michael a jeho hrdlořezové odjeli a já mám zlou předtuchu. Opatrujte se, prosím."

Naklonila se k němu, lehce ho políbila na rty a pak rychle vystoupila z kočáru. Finn za ní dlouho hleděl, než kočímu přikázal, aby ho zavezl zpátky do paláce.

Sapt a von Tarlenheim tam na něj už čekali. Oba muži byli oblečení v tmavých šatech, aby lépe splynuli s nocí. Von Tarlenheim se ho pokusil ještě jednou - neúspěšně - zradit od záhadné schůzky a pak se smířil s nevyhnutelným. Finn se rychle převlékl do šatů podobných jejich a společně vyšli tajnou chodbou z

paláce. Venku Sapt vtiskl Finnovi do dlaně revolver.

"Neváhejte ho použít, když budete mít pocit, že je to nutné," řekl mu. "Mějte na paměti, že když ztratíme vás, ztratíme všechno."

Finn od něj vzal revolver s úsměvem. "Děkuji, že se o mne tak staráte," řekl lakonicky.

"Nebud'te blázen," odsekl Sapt. "Zatraceně dobře víte, jak to myslím. V prvé řadě myslíme na trůn - to je naše povinnost - ale také bych velice nerad přišel o přítele."

Na koních vyrazili k Michaelovu domu a zastavili se před zdí, která ohrazovala jeho pozemek.

"Dál už se mnou nemůžete," řekl Finn. "Jestli všechno půjde dobře, brzy se vrátím a pak odjedeme na Zendu."

"A jestli ne?" zeptal se von Tarlenheim nervózně.

"Slibuji vám, že si budu dávat pozor. Ale pro všechny případy, máte svoje hodinky?"

"Samozřejmě."

"Když se nevrátím za půl hodiny, můžete počítat s nejhörším," řekl Finn. "Pak budete muset krále osvobodit vy."

"Tak či tak," prohlásil Sapt, "dnešek rozhodne. Hodně štěstí."

Finn sesedl, přešel ulici a podle instrukcí z dopisu zamířil k bráně. Cítil se velice osamělý. Přestože to znamenalo jisté riziko, pokusil se vysílačkou spojit s Lucasem a André. Z místa, kde se teď nacházel, byl jejich úkryt v dosahu, ale nikdo mu neodpověděl. Finn mlčky přikývl.

V pořádku, postupovali na vlastní pěst, jak předpokládal.

V prvé řadě se museli vypořádat se Správcí času. Nelíbilo se mu, že s nimi není ve spojení, ale možná to tak bylo dobře. On měl ve společné misi méně důležitý úkol. Ten jejich byl mnohem obtížnější. V tuto chvíli byli nejspíš u hradu a hledali, jak se dostat dovnitř. Možná že už něčeho dosáhli. Při troše štěstí se jim podaří splnit svou část úkolu, než se tam on se Saptem a von Tarlenheimem dostane. Pak by mu mohli v případě potřeby pomoci. Když ne... rozhodl se, že na tuhle možnost prozatím nebude myslet.

V zahradě bylo ticho a tma; jediné zvuky vydávali cvrčci v trávě. Finn se držel u zdi, cestičkám se pečlivě vyhýbal a pomalu postupoval, dokud před sebou neuvídel pavilón. Sapt ho dopředu seznámil s terénem. Pokud by ho tady chtěl Michael chytit do pasti, nemohl si vybrat lepší místo. Na druhé straně, i když tím, že je to past, si byl jistý, nemusel to být Michael, kdo ji nastražil. Šel do toho v naději, že se tu setká se Sokolem. Už ji viděl dvakrát a v obou případech nemohl nic dělat. Potřetí, sliboval si v duchu, to bude naposledy.

Spustil se na kolena, pak se přitiskl břichem k zemi a zůstal ležet. Od Saptu bylo prozíravé, že jej vybavil revolverem, ale on dával přednost nehluknému laseru. Vytáhl ho a připravil si ho k výstřelu. Potom se začal pomalu plazit přes otevřené prostranství, které ho oddělovalo od altánku; blížil se k němu ze strany, kde by případnému pozorovateli znesnadňovalo výhled ozdobné mřížování. Samozřejmě za předpokladu, že na něj čeká uvnitř. Pokud ne, on tam také nevstoupí. Pavilón byl příliš snadný cíl, zvlášt' pro někoho vybaveného noktovizorem.

Jak se plazil vpřed, zahlédl uvnitř světýlko zapálené cigarety. Zamračil se. Tak nedbalí přece být nemohli, pokud nechtěli, aby je viděl a dodali mu falešný pocit jistoty. Na okamžik byl v pokušení vystřelit, ale to by odhalilo jeho pozici případnému pozorovateli. Připlížil se blíž. Cítil, že se začíná potit. Pak nakrátko zaplálo světlo sirky a on uviděl, že tím neznámým je Hentzau, který se ledabyly opírá o vstup do pavilónu a kouří. Byl teď u něj tak blízko, že kdyby zašeptal, Hentzau by ho uslyšel. Tíse na něho zavolal jménem. Hentzau sebou trhl a zadíval se do temnoty. "Hej? Jsi to ty, herče? Ukaž se."

"Abys mě mohl snadněji zastřelit?" zeptal se Finn a okamžitě se přesunul.

Hentzau se zachechtal. "Nemáte se čeho bát, Vaše Veličenstvo," řekl ironicky. "Chci si s tebou jen promluvit. Nikdo jiný tady není. Všichni odjeli na Zendu. Kromě sluhů v domě jsem tady úplně sám." Finn zaváhal.

"Poslyš, předpokládám, že jsi nepřišel neozbrojený," řekl Hentzau. "Můžeš mě snadno zastřelit. No tak, člověče, kde jsi?"

Finn se kousl do rtu. K čertu, pomyslel si, jestli máš padnout do pasti, nedá se nic dělat. Vstal, stále připravený okamžitě se zase vrhnout na zem.

"Á, tady jsi," řekl Hentzau. "To není příliš královské, takhle se tu plížít."

"To ty jsi mi poslal ten dopis?" zeptal se Finn, který mezitím schoval laser a revolver od Saptu držel tak, aby ho Hentzau viděl. Ten na něj pohlédl bez zájmu.

"Přece bys mě nezastřelil," řekl. Pak rozpráhl ruce. "Vidíš, nejsem ozbrojený. Nemám ani meč. Nechal jsem ho v domě. Přece by anglický gentleman nezastřelil neozbrojeného muže?"

"Moc na to nespolehej," zabručel Finn. "Je to pro mě příliš velké pokušení."

"Opravdu? No, jestli mu dokážeš alespoň chvíli odolat, měl bych pro tebe návrh. Vévoda ti nabízí milion korun a bezpečný přechod přes hranice. Co na to říkáš?"

"Tohle pro mě žádné pokušení nepředstavuje," odpověděl Finn.

"Takže odmítáš?"

"Samozřejmě."

Hentzau se zašklebil. "Říkal jsem Michaelovi, že to nepřijmeš. Vysvětlil jsem mu, že mu nebudeš věřit. Cigaretu?"

"Ne, děkuji."

"Jak chceš. Jen se snažím být přátelský."

"Zbytečně."

"Chová snad ke mně Vaše Veličenstvo nějaký osobní důvod k nenávisti?" zeptal se Hentzau posměšně.

"Za to mi nestojíš," odpověděl Finn. "Jak se má král?"

"Žije," řekl Hentzau. "Alespoň prozatím. Poslyš, tohle byla nabídka od vévody a teď ti dám jednu za sebe. Napadněte hrdinně hrad. Nech Saptu a von Tarlenheimu vést útok. Domluvme se spolu na čase."

"Proč mě to nenapadlo samotného?" opáčil Finn suše.

"No tak, teď mluvím vážně. Sapt a von Tarlenheim padnou. Michael také padne. O to se postarám. Král si půjde zaplavat na dno příkopu a zůstanou pouze dva muži: já, Rupert Hentzau, a ty, král Ruritánie. Přemýšlej o tom, herce. Mohl bys svou roli hrát dál. Nestálo by to za to? Ty bys získal trůn a krásnou princeznu a já, řekněme, malé vyjádření vděčnosti Vašeho Veličenstva. Spokojil bych se s tímto domem a zámkem."

"Obdivuji tvou oddanost Michaelovi," řekl Finn.

"Oddanost je vskutku obdivuhodná vlastnost," přikývl Hentzau. "U psů. Pokud je to v mém zájmu, co záleží na tom, na čí jsem straně? Považ, jaká je to pro tebe příležitost, Rassendylle. Kdy se ti naskytne podobná?"

"Jak do toho všeho zapadá hraběnka?" zeptal se Finn.

"Aha, samozřejmě sis domyslel, že je v tom s námi. Fascinující žena, ta hraběnka Sofia, není-liž pravda. Ty příběhy, které se o ní povídají..."

"Vyprávěj mi nějaké," navrhl Finn.

"Opravdu? Znamená to, že o mé nabídce uvažuješ?"

"Řekněme, že ji okamžitě nezavrhnuji," odpověděl Finn, který byl přesvědčen, že Hentzau nyní jedná na vlastní pěst. Byl to dobrodruh, vždy připravený chopit příležitost za pačesy. "Co bude s ní, když přijmu tvou nabídku?"

"Bojím se, že nic dobrého," řekl Hentzau. "Škoda. Svým způsobem to bude hrozná ztráta, ale nejsem takový blázen, abych si myslel, že ji dokážu zvládnout. Tu ženskou nezvládne žádný muž. Ta ví, jak se udržet v sedle. Ubohý Michael byl tak nemoudrý, že ji za něco, co mu dnes večer řekla, vlepil facku a ona ho zřídila tak, že by ho nepoznala vlastní matka."

Finn pozvedl obočí. "Tomu věřím."

"Opravdu? Bersonin neuvěřil, chudák. Před chvílí ho zabila. Nyní míní převzít celou záležitost do vlastních rukou a jsem si jist, že se jí to povede. Na můj vkus je příliš nepředvídatelná. Je to žena, ale mluví a bojuje jako muž. Ne, hradní příkop pro ni bude nejlepší. A společně se postaráme, aby se tam ocitli i ostatní. Zbudeme jenom my a jen my dva se budeme dělit o kořist. Tak co si o tom myslíš?"

"Myslím, že s tímhle přístupem to dotáhneš daleko," odpověděl Finn. "Dům a zámek, říkáš? Nic víc nechceš?"

Hentzau se usmál. "K zámku by měl přirozeně patřit titul, řekněme vévody? Za prokázané služby."

"Jak bychom vysvětlili Michaelovu smrt? Jaký důvod uvedeme pro napadení Zendy? Mám pocit, že tvůj plán má trhliny, na které jsi nemyslel," řekl Finn.

"Každý velký podnik s sebou nese jistou míru rizika," opáčil Hentzau. "Něco si budeme muset vymyslet. Když odstraníme všechny účastníky, kdo by proti nám svědčil?"

"Musím přiznat, že jsi mě zaujal," řekl Finn. "Kolik lidí je v hradě?"

"Dnes v noci tam bude Michael, i když ten není příliš ve své kůži, Sofia, Lauengram, Krafstein, de Gautet, Detchard a já. Až spolu skončíme, pojedou rovnou tam. V zámku je služebnictvo, ale to není do Michaelových plánů zasvěceno a v boji se s ním stejně nedá počítat."

"Poměr sil není zrovna v náš prospěch," poznamenal Finn.

"To mi starosti nedělá," řekl Hentzau. "Z mé strany nic čekat nebudou a v tom je zase moje výhoda."

"Ale stejně," řekl Finn, "raději bych měl větší jistotu. Okolnosti se mohou změnit a ty bys mohl zjistit, že ti z Michaela kyne větší prospěch než ze mě."

"Budeš to muset riskovat," pokrčil Hentzau rameny. "Nemám v úmyslu tě urážet tím, že bych po tobě žádal, abys mi důvěřoval, ale určitě si dokážeš spočítat sám, co je pro mě výhodnější."

"Stejně bych tam byl raději s tebou, abych tě mohl povzbuzovat," řekl Finn. "Předpokládejme, že bys mě nějak dostal do hradu. Pak budu moci dát Saptovi a von Tarlenheimovi znamení, aby zaútočili. Zařídíme, aby byl v předem stanoveném okamžiku spuštěn padací most. Jakmile propukne zmatek, udeříme a oni se ocitnou v kleštích."

Hentzau zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál. "Můj bože, líbí se mi, jak uvažuješ! Poslyš, my dva jsme ulití z jednoho kadlubu. Zdá se, že si rozumíme dokonale."

"A ani jeden z nás nesází na přílišnou důvěru," odpověděl Finn s úsměvem.

"To vidím," řekl Hentzau. "Po celou dobu jsi na mě mířil pistolí. Ale máme společné zájmy. Já dostanu nejvíc, když tě pomůžu udržet na trůnu, a ty taky získáš mnohem víc, než ti slíbili za to, že jsi na čas nahradil Rudolfa. Budeš mi muset věřit, že tě dostanu do Zendy, aniž bych tě prozradil ostatním, a já se zase budu muset spolehnout, že na mě nezapomeneš, až se doopravdy staneš králem. Řekl bych, že jakmile tě propašuju do hradu, bude moje riziko větší. Ale přijímám ho. Získáš přece celé království, tak proč bys mi měl upřít mou malou odměnu?"

Finn schoval pistolí. "Rozhodl jsem se tvou nabídku přijmout."

Hentzau napráhl ruku. "Možná mi nebudeš věřit, ale tušil jsem to. Navrhuji, abychom jednali co nejdříve."

"Dnes."

"Dnes?"

"Proč ne?"

"Jistě, proč ne? Co řekneš Saptovi a von Tarlenheimovi?"

"Něco si vymyslím," odpověděl Finn. "Mohl bych říct, že ve vašich řadách vypukl rozkol, že jste se ty a Michael pohádali o Sofii a aby ses mu pomstil - a také za odměnu - ses rozhodl ho zradit."

"To je skoro pravda," řekl Hentzau. "Líbí se mi to. Tomu uvěří. Máš smysl pro intriky, příteli. Bude z tebe zatraceně dobrý král."

"Už neplýtvějme časem," řekl Finn. "Jak mě dostaneš do hradu?"

"Počkej, něco vymyslím... Mám to! Poslouchej dobře, tohle budeš muset udělat..."

Sapt se krčil za vázou, revolver připravený mezi palebnými značkami, které si připravil odpoledne. Ať už se Rassendyll setkal s kýmkoliv, hovořil s ním dlouho. Kéž by slyšel, o čem je řeč. Zrovna když si začal myslet, že to už déle nevydrží, uviděl, jak z pavilónu vyšla temná postava a zamířila ke zdi zahrady. Byl to Rassendyll. Sapt se připravil ke střelbě. Napůl očekával, že ticho noci roztrhne zadunění výstřelu, ale místo toho uslyšel veselé hvízdání, které se k němu přibližovalo, a v příštím okamžiku kolem něj prošel Rupert Hentzau a zmizel uvnitř domu.

Sapt měl co dělat, aby odolal pokušení vpálit do něj kulku, a teď, když šance k tomu pominula, se v duchu proklínal, že ji promarnil. Po ničem netoužil víc než zabít toho mladého nafoukaného vyděrače, ale zastřelit někoho ze zálohy nebyl jeho způsob. Hentzau mu k tomu nedal žádnou záminku. To samo o sobě ho mátl. Byl skálopevně přesvědčen, že to celé je past. O čem se tam domlouvali? K jaké dohodě ti dva muži mohli dojít?

Sotva Hentzau zašel do domu, Sapt spěchal za Rassendyllem, ale přitom si dával pozor, aby se k němu příliš nepřiblížil, ze strachu, že by ho jeho přítel mohl považovat za pronásledovatele a vystřelit po něm. Než se dostal ze zahrady na ulici, Rassendyll se už připojil k von Tarlenheimovi.

"Sapte, zatraceně!" zaklel Finn zuřivě. "Měl jste zůstat tady!"

"Odpusťte, že jsem neuposlechl vašich rozkazů, Veličenstvo," odpověděl Sapt. "Skoro mám pocit, že se občas považujete za skutečného krále. Šlo mi o vaši bezpečnost, ale zdá se, že mi to máte za zlé.

Popovídal jste si s mladým Hentzauem hezky?"

"S Hentzauem!" zvolal Fritz.

"Nezabil jste ho, že ne?" zeptal se Fritz.

"Ne, i když toho lituji. Nedokázal jsem se přinutit zastřelit ho z úkrytu jako nějaký pouliční lupič. Ať se propadnu, jestli jsem to ale neměl udělat!"

"Dobře, že jste to neudělal," řekl Finn. "Zabil byste člověka, který nám zřejmě pomůže osvobodit krále. Hentzau převlékl kabát a teď chce pro změnu za odměnu zradit Michaela."

"Přece mu nevěříte?" zhrozil se Fritz.

"Ne, ale myslím, že se mohu spolehnout na jeho hamižnost a vysoké ambice," odpověděl Finn a v krátkosti je seznámil s obsahem jejich domluvy. Když to Sapt uslyšel, sprostě zaklel.

"Ten chlap je skrz naskrz zkažený!" zvolal. "Nikdy bych si nepomyslel, že mohl klesnout tak hluboko!"

"A on věřil, že nás zradíte?" zeptal se Fritz.

"Samořejmě," přisvědčil Finn. "S tímhle typem jsem se už setkal. Přizpůsobují svůj etický kodex tomu, co je pro ně nejvýhodnější. Jakmile porozumíte motivaci takových lidí, jednání s nimi je snadné, i když poněkud nebezpečné. Skutečnost, že jsem nereagoval pobouřením, když mi svůj návrh přednesl, ho přesvědčila, že o něm vážně uvažují. Pak už to bylo docela snadné. Kdyby byl na mém místě, přijal by podobný plán bez váhání. Myslel si, že pro vás pracuju proto, že jste mi slíbili odměnu."

"Takže soudí lidi podle sebe," řekl Sapt a přikývl. "Jak příhodné, že právě to bude příčinou jeho pádu. Okamžitě shromáždím své muže a řeknu jim, že dnes v noci osvobodíme zajatce na Zendě."

"Já pojedu rovnou do hradu," řekl Finn.

"A já pojedu s vámi," prohlásil von Tarlenheim. "Dva budou na cestě bezpečnější než jeden."

"Tak dobře," řekl Finn. "Spěchejte, Sapte. Nyní záleží všechno na vás."

"Vaše část je neméně významná," odpověděl plukovník. "Pamatujte si, že nejdůležitější je za každou cenu ochránit krále."

"Jestli se Rudolfovi něco stane," řekl Finn, "pak jen přes mou mrtvolu."

Sapt napřáhl ruku. "Vy jste ten nejalantnější gentleman, s jakým jsem se kdy setkal, Rassendylle. Bůh vás provázej."

Nasedl na koně a tryskem vyrazil ulicemi.

"Bůh nám pomáhej," řekl von Tarlenheim. "Všechno to teď záleží na žoldněři, falešném králi, hrstce přestárých vojáků a mladém šlechtici, který si strachy divže nenadělá do kalhot. Ač to přiznávám velice nerad, bojím se."

"Za to se není třeba stydět," řekl Finn.

"Ale vy se nebojíte, že ne?"

"Já? Fritzi, chlapče, mám co dělat, abych se strachy nerozsypal. Kdybyste jen tušil."

"Máte... máte někoho, kdo vás miluje?" zeptal se Fritz rozpačitě.

"Ne," odpověděl Finn. "Nikoho, komu bych nějak zvlášť chyběl."

"Tak to je špatné," řekl Fritz.

Finn ho poplácal po rameni. "Raději už jed'me."

Nasedli na koně a cvalem zmizeli do noci.

11

André se probrala v malém, studeném pokoji. Byla přivázaná k palandě, ruce podél boků a nohy natažené. Instinktivně zkontrolovala pouta a zjistila, že jí sice nepřerušují krevní oběh, ale jinak se prakticky nemůže ani hnout. Uzly, kterými ji spoutali, byly námořnické a dokonale bezpečné. Když zvedla hlavu, aby se rozhlédla kolem sebe, uviděla ho. Byl vysoký, svalnatý a oblečený v černém overalu, který byl standardní polní uniformou jednotek Temporálního sboru. Měl husté černé kudrnaté vlasy a příjemný obličej takřka byronovských rysů, až na to, že byl spíš imponující než vyložené hezký; celkový dojem ještě zesilovala dlouhá jizva ve tváři. Jeho jiskrné zelené oči ji klidně pozorovaly nepříjemně

přímým pohledem.

"Desátníku Crossová," řekl hlubokým, medovým hlasem, "vaše pozice sice není příliš pohodlná, ale víc jsem pro vás za daných okolností nemohl udělat. Také jsem vám v rámci svých schopností ošetřil rameno a dal jsem vám něco proti bolesti."

"Proč ta péče?" zeptala se.

"Protože ať už si o mně myslíte cokoliv," odpověděl, "nejsem barbar."

Ušklíbala se. "Řekněme, že o tom by se dalo diskutovat. Kde to jsem? Kde je zbytek vašich lidí?"

Usmál se. "Tu vysílačku se snažíte bradou zapnout zbytečně. Odstranil jsem ji. Pokud jde o to, kde jste, nacházíte se ve věži hradu Zenda a kromě mne je tady pouze Sokol. Ta je v tuto chvíli nejspíš ve Strelsau s Michaelem Elphbergem, ale brzy se sem vrátí."

"Víc vás tady není?"

"Víc nás nezůstalo," odpověděl s lehkou hořkostí v hlase. "Ovšem k tomu, co se chystáme udělat, je náš počet naprosto dostatečný."

"V tom případě musíte být Drakov," řekla André.

"On vám o mně řekl?"

"Myslíte váš otec?" Znovu se ušklíbala. "Ano, řekl."

Drakov chvíli seděl mlčky. Pak se zeptal: "Jak o mně mluvil?"

"Co byste myslel? Jak může otec smýšlet o synovi, který se stal teroristou?"

"Takže mě nenávidí. Dobře."

"Klidně si tomu věřte, když chcete. Předpokládám, že nějaké takové ospravedlnění pro to, co děláte, potřebujete."

Drakov se slabě usmál. "O vás bych mohl říct totéž, desátníku Crossová. Viděl jsem váš spis. Bývala jste žoldněř z dvanáctého století, že? Jak se tomu tehdy říkalo, 'vojáci štěstěny'? Tak trochu eufemismus, že? Máte pocit, že jste se teď, když žijete ve dvacátém sedmém století, změnila? Nebo prostě jen sloužíte jinému pánovi?"

"Jsem voják," odpověděla. "Zabijím jen v rámci svých povinností. Nevraždím nevinné lidi."

"Aha. A předpokládám, že o tom, kdo je nevinný a kdo ne, rozhodují vaši chlebedárci."

"Nechtě toho. Jestli mě máte v úmyslu zabít, udělejte to. Nepokoušejte se mě užvanit k smrti. Teď vážně nemám náladu probírat filozofické aspekty války, děkuji pěkně. A s vámi už vůbec ne."

"To vám tak jdu na nervy?" zeptal se Drakov. "Jen se snažím pochopit vaše pohnutky. Jste první voják časoválek, se kterým mám příležitost si promluvit. Jelikož jsem sám syn takového vojáka, jsem přirozeně zvědavý. Kromě toho vás nemíním zabít. Tu čest si osobuje Sokol. Já toužím jen po smrti Mosese Forrestera."

"Proč?"

"Pokud vám to neřekl, myslím, že si to dokážete domyslet sama."

"Napovězte mi."

Znovu se usmál. "Jestli se pokoušíte hrát o čas, ušetřte si námahu. Vím dobře, že se vaši přátelé v této chvíli snaží proniknout do hradu. To mi starosti nedělá." Zvedl malý hranatý přístroj. "Víte, měli jsme čas se na vás připravit." Otočil přístroj tak, aby viděla na miniaturní obrazovku. "Major Priest v tuto chvíli šplhá po zdi hradu. Až k okennímu parapetu se s žádnými těžkostmi nesetká. Bude zajímavé sledovat, jak daleko se dostane odtamtud. Chcete jeho postup sledovat se mnou?"

"Vy parchante," zašeptala André.

Strnul. "Ano, to jsem. Až na to, že vím, kdo je můj otec. A on se dnes v noci konečně dozví, kdo je jeho syn."

Lucas začal šlapat vodu, pak zamířil a vystřelil nyocelovou šipku do vyčnívajícího okraje paty věže vysoko nad sebou. Uslyšel slabé cinknutí, jak se šipka zaryla do kamene, a pak se pověsil plnou vahou na lanko, aby ho vyzkoušel. Drželo spolehlivě.

Jednou rukou pevně sevřel madlo, zatímco druhou stiskl tlačítko navijáku. Vzápětí vyletěl z vody a začal rychle stoupat vzhůru. Během několika sekund byl pod parapetem. Vypnul naviják, takže přestal stoupat, a oběma nohama se zapřel o stěnu věže. Pak se odrazil dozadu a trochu do strany, přičemž se lehce zhoupl. Setrvačnost ho přenesla přes okraj parapetu až na vrchol hradeb.

V příštím okamžiku sebou plácl na břicho a přihrčil se. Velice obezřetně se začal plazit k druhé straně parapetu, k otevřenému lomenému průchodu, kterým se vcházelo do věže. Od něj vedlo kamenné schodiště nahoru i dolů. Lucas zamířil směrem dolů a zjistil, že mu úzká chodba vůbec neumožňuje se krýt. Polkl, zhluboka se nadechl a pomalu začal sestupovat. Laser přitom držel v ruce před sebou. Forrester se díval ze břehu příkopu, jak se Lucas přehoupl přes okraj parapetu a zmizel uvnitř hradu. Dohodli se, že dostane dvacet minut náskok. Když půjde všechno dobře, tou dobou už by se měl alespoň dostat dovnitř. Pokud všechno půjde dobře. Jenže Forrester mu náskok dát nemínil. Sehnul se a vytáhl skříňku s chronoplátem. Vytáhl z ní hraniční okruh a začal ho skládat.

V podstatě si byl jistý, že přičasuje rovnou do pasti. Nijak zvlášť se tím netrápil. Vlastně s tím počítal. Nemyslel, že by ho zabili okamžitě; cítil, že jeho smrt nebyla jediným cílem jejich pomsty. Nakonec přijde, ale předcházet jí bude trest. Trest za chyby jak skutečné, tak domnělé. Z Nikolajova hlediska jsou skutečné, pomyslel si. Ne, byl si jist, že po všech těch letech s ním jeho syn bude chtít nejdříve mluvit. A to mu poskytne čas. Čas, ve kterém dá věci do pořádku jednou provždy. Čas, ve kterém spustí malý vynález, který si připevnil na prsa pod košili. Nebyl velký a skoro necítil, že ho tam má. Malá krabička umístěná pod jeho hrudní kostí obsahovala TD-131, látku, která byla ve dvacátém sedmém století zakázaná a tudíž už se dávno nevyráběla. Naposled byla se strašlivými účinky použita v Poslední válce Středního východu na konci 21. století. Byl to totálně difuzní nervový plyn. Jeho účinky byly smrtící a okamžité. Rychle a efektivně vyřeší jeho problémy. Usmál se při vzpomínce, jak se ho Lucas pokoušel navnadit, psychicky zpracovat a přesměrovat jeho vztek. Bylo to dojemné, školácké gesto.

"Nemusíš si dělat starosti, Lucasi," řekl tiše. "Tentokrát nezaváhám."

Zvuk kopyt cválajícího koně jej přiměl se otočit. Do dvora před zámek vjížděl plnou rychlostí kočár. Už se začali scházet. Klíčový okamžik se blížil. Bod zvratu osudového faktoru. Smyčka hraničního okruhu se rozzářila a on vstoupil dovnitř. Sáhł do kapsy a vytáhl z ní malou, emailovou krabičku.

"Odpusť mi, Vanno," řekl.

Okruh zaplál a zmizel.

Věděla, že Nikolaj víc než cokoliv jiného nenávidí krysy. Nenáviděl ty hlodavce už od svého dětství na Sibíři a tady na zámku si často všimla, jak se při pohledu na ně štílivě odtahuje. Ve spodních patrech jich bylo mnoho, ale tady, v dávno opuštěných vězeňských kobkách nejstarší části hradu, jich žily tisíce. Jak sestupovala po slizkých schodech do nejnižšího patra podzemí, jejich pištění se slévalo v ohlušující rámus. Vzduch zapáchal jejich tělesným pachem a zkaženou vodou. Náladový Rus se plížil jako duch vlhkými chodbami hradu a utápěl se ve smutku a temném zoufalství, ale sem nikdy nezavítal.

Když procházela zatuchlou chodbou, brodila se až po kotníky v zapáchající vodě a pomocí laseru si udržovala krysy od těla. Bylo to jako jít kanalizační stokou. Ten puch byl příšerný. Šlápla na něco měkkého, co sebou ve vodě mrsklo a zmizelo. Potlačila zachvění hnusem a obrnila se proti nevolnosti. Něco na ni spadlo ze stropu a přeběhlo jí to po vlasech. Zuřivě se začala ohánět rukama a shodila to, aniž se na to podívala. Vůbec nestála o to vědět, co to bylo.

Chodba se ke konci zúžila tak, že se jí jen stěží dokázala protáhnout, a přecházela ve schodiště. Sokol po něm stoupala pomalu, protože bylo pokryté tlustou vrstvou slizu. Na třetím schodu se konečně přestala brodit ve vodě a po dalších šesti se dostala na malé odpočívadlo, kde zahrula vpravo. Krysy před ní prchaly jako hnědá chlupatá vlna a vztekle pištěly. Ty nejagresivnější zabíjela. Bylo jich tolik, že se nedokázala vyhnout tomu, aby nešlapala po jejich tělech. Některá se ještě hýbala.

Na konci tohoto druhého schodiště začínala další chodba. Pomocí šavle odstranila pavučiny, které od její poslední návštěvy tady snad ještě zhoustly. Cestou míjela silné dřevěné dveře visící na rezavých pantech; jejich zamřížovaná okýnka pokrývala patina rzi. Za těmito malými, ale solidně stavěnými dveřmi ležely vybělené kosti dávno zapomenutých vězňů jako připomínky prastarých zločinů a trestů. V jedné cele visela zahrnědlá kostra z okovů upevněných vysoko na stěně, hlavu zahanbeně svěšenou, zubatá ústa otevřená ve věčném výkřiku. Na konci chodby jedny dveře vpadly dovnitř, zbavené podpory pantů, jež podlehly dlouholetému působení koroze a rozpadly se v prach.

Cela byla malá jako lodní kóje. Sokol se musela při vstupu do ní sehnout a překročit ležící dveře. Krysy tak velké, že jejich ocasy vypadaly jako svíjející se hadi, na ni zlobně poulily oči. Když jich několik

zabila, ostatní se rozprchly - všechny až na jednu, která se krčila u malé skříňky ležící na zemi a vrčela na ni. Sokol schovala laser, tasila šavli a sekla jí po hlodavci. Krysa hbitě uskočila, mrskla sebou a zmizela v díře ve zdi.

Sokol si dřepla, postavila svítilnu na zem a otevřela skříňku. Na podlaze cely sestavila hraniční okruh a na chronoplátu nastavila čas a cíl, přičemž souřadnice přenosu převzala z jeho paměti. Pak zkontrolovala dálkové ovládání chronoplátu a strčila si ho do kapsy. Kdyby jí teď něco nevyšlo, druhý chronoplát měl předprogramované souřadnice pro únik. Drakov nevěděl, kde je. Byla docela ráda, že jí už brzy přestane být užitečný. Ovládat ho bylo stále těžší. Když ne dnes v noci, pomyslela si, tak brzy. Velice brzy. Cítila to. Nevěděla, co to je, jestli jen silná intuice nebo zda dokáže vnímat síly, které se sbíraly. Každopádně měla silný pocit, že se brzy něco přihodí a nervy jí jen hrály očekáváním. Vytáhla z kapsy druhé dálkové ovládání, to, které patřilo k chronoplátu ve věži. Když přičasovala do hradu, Drakov tam nebyl. Patrně se procházel někde v jeho chodbách, pomyslela si. Z toho chlapa se pomalu stává uzlíček emocí. Ještě že měl dost rozumu na to, aby s sebou vzal sledovací zařízení.

Za sebou uslyšela zašeleštění, a když se otočila, uviděla, že se k ní z koutů cely začínají sbíhat krysy. Vstala tak prudce, že se hlavou skoro udeřila do nízkého stropu a ohnala se po nich mečem. Jedna z krys se odvážíla blíž a zahryzla se jí do palce u nohy. Sokol ji odkopla a současně stiskla tlačítko dálkového ovládání. První, co uviděla, když se zhmotnila ve věži, byla André Crossová připoutaná na palandě. Drakov seděl na druhé palandě a díval se na obrazovku sledovacího monitoru.

Sokol se široce usmála. "Tak," řekla. "Konečně to začíná."

Drakov na ni chladně pohlédl. "Slídila v malém člunu kolem královy cely."

"Dobrá práce, Niku," pochválila ho. "Už se objevili ostatní?"

"Přiest zrovna vylezl nahoru a vnikl do jižní věže. Forrestera ani Delaneyho jsem neviděl."

"V tom případě se chystají zaútočit na dvou frontách," řekla. "Delaney se pokusí osvobodit krále, zatímco ostatní se soustředí na nás. Přesně jak jsem čekala. Znamenité. Znamenité."

Podívala se na André.

"André Crossová," řekla pomalu. "Na setkání s tebou jsem čekala dlouho."

André na ni mlčky hleděla.

"S tebou a s tvými přáteli mám nevyřízený účet," pokračovala Sokol. "Ale to bude muset ještě chvíli počkat. Je tady ještě jedna maličkost, kterou musím zařídit, než se ti budu moci věnovat. Vráťím se brzy, Niku."

"Kam jdeš?" zeptal se. Překvapilo ho, že odchází teď, když se zásahová jednotka konečně pustila do akce.

"Máme spoustu času," odpověděla. "Odpočívej. Jen zabiju krále a hned se vrátím."

"Tak ještě jednou," řekl Finn von Tarlenheimovi. "Jakmile spustíme padací most, dáte Saptovi znamení a pak se připojíte k útoku."

"Můžete se na mě spolehnout," řekl Fritz.

"Ještě jednu věc si zapamatujte," řekl Finn. "Hentzau se bude snažit vás a Saptu zabít. V žádném případě nesmíte jet v čele útoku, protože v tom případě vás oba zastřelí."

"Přesvědčit o tom Saptu nebude snadné," povzdechl si von Tarlenheim. "Víte, jaký on je."

"Řekněte mu, že když je v sázce život krále, musí hrdinství stranou," řekl Finn. "Není hlupák, pochopí to."

"Rassendylle," řekl Fritz slavnostně a položil Finnovi ruku na rameno. "Bůh vás provázej."

Finn se usmál. "Vás také, Fritzi."

Slezl do příkopu. Voda byla chladná, ale ne nepříjemně studená. Finn začal pomalu plavat prsa a přitom si dával pozor, aby nešplouchal. Plaval přímo k osvětlené části hradu hned vedle silné mostní mříže. V prvním patře hradu, nějakých pět nebo šest metrů nad hladinou vody, svítila v několika oknech nové přístavby světla. Nedávno tu byly provedeny úpravy, většinou související s instalací skleněných oken otevíraných směrem ven. Finn zamířil k jednomu z nich, k třetímu od rohu hradu. Když se dostal blíž, uviděl, že se otevřelo, přesně jak se domluvil s Rupertem Hentzauem, a vypadl z něj provaz. Finn se ho chopil a začal šplhat nahoru. Zastavil se těsně pod oknem a zaposlouchal se. Když nic neslyšel, vytáhl se o kousek výš a nahlédl dovnitř.

Byla to velká a přepychově zařízená místnost, přeměněná na ložnici. Kamennou podlahu pokrýval tlustý

koberec, který nechával kolem stěn jen asi třicet centimetrů místa. Na stěnách viselo několik portrétů kníratých a vousatých mužů. Osvětlení zajišťovalo několik petrolejových lamp, větší počet závěsných lamp na minerální olej a svícnů. V místnosti byl i velký kamenný krb, vedle kterého stál uhlák. Nad krbovou římsou visely dva zkřížené meče a pod nimi středověký štít s erbem Elphbergů. Po stranách krbu byla dvě křesla s rudým sametovým polstrováním a kousek stranou pohovka ve stejném stylu. Přimo proti němu stál překrásný příborník se spoustou porcelánu a několika láhvemi něčeho, co bylo bezpochyby portské.

Vedle lahví stály sklenice a sifonová láhev. Byl tam také mramorový umývací stolek se džbány a umyvadlem a na protější straně místnosti stála velká postel s nebesy, na které ležel Rupert Hentzau. Byl oblečený a s očima upřenýma do stropu kouřil cigaretu. Kromě něj nebyl v místnosti nikdo.

"Hentzaue!" zašeptal Finn.

Hentzau se na posteli posadil a podíval se k oknu. "Aha, to jsi ty, herče. Zaplavaval sis hezky?"

"Nech si ty kecy a pomoz mi," zasyčel Finn.

Hentzau přistoupil k oknu a díval se, jak Finn visí na provaze. Pak se ušklíbl, udělal palcem a ukazováčkem 'pistoli' mířící na Finnovu hlavu.

"Pif-paf," řekl. "Vidíš, jak snadno bych mohl ukončit naše spojení? Možná mi teď budeš věřit trochu víc."

"Věřím, že mi pomůžeš nahoru," odsekl Finn.

Hentzau se natáhl, vzal ho za ruku a vtáhl ho do místnosti. Pak odvázal provaz a nechal ho spadnout do příkopu.

"Teče z tebe na koberec," řekl. "Pokud za sebou nechceš zanechávat stopu jako vodník, raději se převlékni. Moje šaty by ti asi byly malé, ale myslím, že by sis mohl vzít Michaelovy boty a kalhoty a možná některou z mých volnějších košil. Víš, tohle je Michaelův pokoj. Rozhodl jsem se, že mu bude líp v mém starém. Je sice trochu menší, ale nemyslím, že si bude stěžovat. Zamkl jsem ho tam."

Zatímco si Finn převlékal kalhoty, obouval si vysoké černé boty a oblékal volnou bílou košili, kterou mu Hentzau dal, Rupert ho stručně zasněžil do situace.

"Král je ve vězení přímo pod námi," řekl. "První cela od schodů. Před ní je strážnice, ve které teď hlídá Detchard s Krafsteinem. Dostaneš se tam tak, že vyjdeš tady těmi dveřmi, zahneš doleva a projdeš chodbou až k hlavní hale tohoto poschodí. Odtamtud vede několik průchodů. Ten největší, s klenutým portálem, vede do hlavní části hradu. Ty ale půjdeš tím vlevo od něj. Dostaneš se ke schodišti a po něm sejdeš až do nejvyššího patra sklepů. Kdysi tam byly byty služebnictva, ale nyní je zařídili pro významnějšího obyvatele. Vězeňské kobky jsou pod hlavní částí hradu, ale ty tě nemusí zajímat. Nelíbilo by se ti tam; doslova se to tam hemží krysami. Až budeš přecházet chodbu, dávej si pozor. Pokusím se ti vyčistit cestu, ale je to tam otevřené prostranství, takže se musíš pohybovat rychle. Pokud by tě někdo zahlédl, pokus se zařít, aby neztropil poplach, ale úplně nejlepší by bylo, kdyby ses tomu vyhnul. Takže jakmile se dostaneš ke schodům, sejdi o jedno patro a tam bude odpočívadlo. Z něj se schody stáčí ostře doleva. Na konci je otevřený vchod do strážnice. Jestli ti můžu radit, tak na odpočívadle chvíli počkej a poslouchej. Když se ti bude zdát, že je vzduch čistý, seběhni dolů. Pořádně se rozhlédni, než vejdeš do chodby. Jestli bude Detchard nebo Krafstein někde poblíž středu místnosti, uvidí tě. Musíš si najít nějaký úkryt. Mezi schodištěm a strážnicí je krátká chodbička. Není delší než šest nebo sedm stop a nejsou na ní žádné dveře. Když se ale přitiskneš ke zdi hned za roh, budeš ve stínu a možná unikneš jejich pozornosti. Jakmile se dostaneš až tam, tvým hlavním problémem bude, že se Krafstein nebo Detchard mohou z nějakého důvodu rozhodnout jít nahoru. V tom případě tě uvidí. To by znamenalo, že přinejmenším u jednoho z nich přijdeš o výhodu momentu překvapení.

Tady máš pistoli. Zastřel nejdříve Detcharda. Nevím, jestli má u sebe pistoli, ale rozhodně má nůž a je ďábelsky rychlý. Zabodne ho do tebe, než stačíš mrknout. Doporučuji ti, abys ho neminul. Pokud jde o Krafsteina, ten je ozbrojený vždycky, ale není ani zdaleka tak rychlý jako Detchard. Na druhé straně dobře střílí. Zvládneš to, herče?"

"Hlavně se postarej, abys ty zvládl svou část plánu," odpověděl Finn. "Jestli nebude padací most spuštěn, schovám si jednu kulku pro tebe."

"Jestli nebude padací most spuštěn," opáčil Hentzau s úšklebkem, "schovej si kulku raději pro sebe."

Bude to totiž znamenat, že jsem zemřel při pokusu to udělat a pak ti vřele doporučuji, aby ses raději zabil sám, než padl do rukou hraběnce. S tak krvežíznivou děvkou ses určitě ještě nesetkal. Jednou se mě vyptávala na mučicí nástroje, které jsou tam dole. Věřím, že se nemůže dočkat, až je na někom vyzkouší."

"Budu si to pamatovat," slíbil Finn.

"Jsou tví lidé připraveni?"

"V tuto chvíli by už měli být," odpověděl Finn. "Spuštění padacího mostu budou považovat za signál k útoku."

"Dobře. Jakmile dorazíš ke schodům, budu počítat do dvaceti a spustím most. Bojím se, že to bude poněkud hlučná záležitost, tak buď raději připravený."

"Co ostatní?"

"Ty přenech mně. Jen zlikviduj Krafsteina a Detcharda co nejrychleji, pak jdi do královny cely a postarej se o něj. Na okně cely, kde je zavřený, je odsouvací mříž. Za ní je roura. Strč královo tělo do roury a zatíž ho - všechno potřebné tam najdeš připravené. Jakmile král sklouzne do příkopu, uvolni rouru a hod' ji za ním. Pak, Vaše Veličenstvo, spěchejte za mnou, abych vás mohl ochránit před svými přáteli."

"Skvěle," řekl Finn a přikývl. "Kdy začneme?"

Hentzau došel ke dveřím, otevřel je, vyhlédl ven a kývl na Finna. "Teď," řekl.

Albert Lauengram tiše vyšel po schodech nahoru, krátce pohlédl dolů do haly a potom rychle přeběhl ke dveřím Hentzauova bývalého pokoje. Zastavil se, na okamžik se zaposlouchal, pak otočil klíčem v zámku a otevřel dveře.

Michael Elphberg seděl na posteli s hlavou v dlaních. Když Lauengram vstoupil dovnitř, prudce vzhlédl. Obličej měl oteklý a pokrytý modřinami. Nos měl ohnutý v nepřírozeném úhlu a chybělo mu několik zubů. Oba rty měl rozbité.

"Tak," řekl, "poslali tě, abys mě dorazil, co?"

Lauengram si přitiskl prst ke rtům. "Tiše, Vaše lordstvo," zašeptal. "Všichni se k vám neobrátili zády."

"Jak to myslíš?" zeptal se Michael a narovnal se; v očích, které upíral na Lauengrama, se mu objevily plamínky naděje.

"Sice nám slíbila, že nám zdvojnásobí žold," odpověděl Lauengram, "ale my se s ní nechceme zahazovat. Čestnější - a jsem si jist, že i výnosnější - je stát věrně po boku svého krále... Vaše Veličenstvo."

Michael vstal. "Kdo všechno?"

"Detchard, Krafstein, de Gautet a já," odpověděl Lauengram.

"A Hentzau?"

"Neptali jsme se ho," odpověděl Lauengram. "Připadá mi, že je příliš zahleděný do hraběnky a příliš dychtivý shrábnout zdvojnásobenou odměnu. Kromě toho si jistě vzpomínáte, že to byl on, kdo vás tady zamkl."

"Ano. Pamatuji si to velice dobře," zavrčel Michael. "Můžeš říct ostatním, že od této chvíle budou dostávat trojnásobný žold, a jakmile usednu na trůn, čekají je i další odměny. Pokud jde o Hentzaua, dnešní noc nepřezijí."

"Na tom jsme se už všichni shodli," přikývl Lauengram. "A hraběnka -"

"Ta ďáblice patří mně," zvolal Michael vášnivě. "Dej mi svou pistoli."

"Raději si ji ponechám," odpověděl Lauengram. "Kdybychom narazili na Hentzaua -"

"Tak ho zastřelím jako psa!"

"Neurazte se, můj pane, ale moje ruka je přesnější."

"Čeho se pak bojíte? Máte přece svůj meč."

"Ano, ale proti Hentzauovi jej netasím. S pistolí se ho nebojím, ale když jde o chladnou ocel, nejsem pro něj soupeřem."

"Chceš odporovat svému králi?" zeptal se Michael a napřáhl ruku.

Lauengram mu váhavě podal pistoli.

"Kde je Hentzau teď?" zeptal se Michael.

"Ve vaší komnatě, přímo pod námi," odpověděl Lauengram.

"A ostatní?"

"Krafstein a Detchard jsou s králem. De Gautet hlídá Hentzaua v hlavní hale. A pokud jde o hraběnku, ještě se neobjevila."

"V tom případě ji čeká malé překvapení, až sem přijede," řekl Michael. Vypjal prsa, narovnal se a vyšel za Lauengramem na chodbu.

Lucas se pomalu kradl ze schodů a přál si, aby si mohl dovolit použít svítilnu. Pohyboval se v prakticky úplně tmě a chloupky vzadu na krku se mu ježily zlými předtuchami. Držel se u stěny a řídil se hmatem, našlapoval velice opatrně. Už se mu zdálo, že musí být na chodbě, když schody pod jeho nohama náhle skončily. Zavrával a málem spadl do zející temnoty před sebou. Když popadl dech, o jeden schod couvl a z pouzdra na opasku vytáhl malou baterku. Celý úsek schodiště před ním chyběl. Pomalu vydechl. Tolik k riziku použití svítilny. Rozhlédl se, aby se podíval, kam jinam by se odsud mohl dostat. Nikam. Jestli schodiště o kus níž pokračovalo, muselo to být až za zaoblením věže. Vypadalo to, že mu zbývá jen jediná možnost.

Baterku si připevnil k opasku a do schodu, na kterém stál, vstřelil šipku. Pak k ní připnul nyocelové lanko. Dřepł si na okraj schodu, spustil se dolů a opatrně klesal do tmy pod sebou. Neurazil ještě ani deset metrů, když zaslechl velice tiché zadrnčení. Okamžitě pustil madlo a skočil. Padal ještě další tři nebo čtyři metry a pak přistál na kamenné podlaze. Podíval se nahoru.

Prostor nad ním protínaly dva laserové paprsky. Rychle se odkutálel a dva další paprsky se zabodly do místa, kde před okamžikem stál. Ihned se vrhl stranou, ale zdálo se, že z palebné linie se už dostal.

Nacházel se v dlouhé chodbě, která se táhla do tmy.

Teď už je mi jasné, proč to bylo tak snadné, pomyslel si. Přenosný obranný systém. Byl jako krysa v labyrintu. To, že teď věděl, co může dál čekat, mu příliš nepomáhalo. Nepochybně pro něho budou mít připravená i jiná překvapení. Otázka byla, jak se jim může vyhnout?

Jít dál bez světla teď bylo větší riziko než použít baterku. Rozsvítil ji a posvítil si před sebe. Stál v dlouhé, rovné chodbě, která kopírovala směr parapetu nahoře. Po nějakých dvaceti metrech končila zdi. Boční chodba vedla z toho místa vpravo, ale jestli tam byly schody nebo pokračovala rovně, nevěděl. Vrátit se cestou, kterou sem přišel, nepřicházelo v úvahu. Tam by zase musel čelit laserovým paprskům. Posvítil si na stěny a na strop, ale nenašel nic zajímavého. Vypnul baterku a přiložil si k očím noktovizor. Žádné infračervené paprsky. Což ovšem neznamenalo, že je chodba bezpečná. Některé systémy, jako třeba ten, který používal Derringer, měly biosenzory.

"No tak, Lucasi," řekl nahlas. "Tady zůstat nemůžeš. Bud' hodná krysa a utíkej si pro sýr."

Vykročil vpřed, těsně u zdi, uši napjaté na sebetišší zvuk. Slyšel však jen vlastní dech. Připadal mu neuvěřitelně hlasitý. Nyní byl asi ve čtvrtině délky chodby. Zatím to bylo dobré. Potřeboval se jen dostat na druhou stranu hradu a tímhle tempem mu to bude trvat zhruba do odpoledne příštího dne. Nikdy to nedokáže.

Podíval se na hodinky. Forrester už brzy zasáhne. Lucas se zhluboka nadechl, kousl se do rtu a rozběhl se ke konci chodby. Připadalo mu to jako nejdelší sprint jeho života. Když dorazil ke zdi, prakticky se o ni rozplácl. Přitiskl se tváří k chladnému kameni a zalpal po dechu. Kolena měl jako z gumy.

Něco mu proćislo vlasy na temeni hlavy. Něco jiného mu hned na několika místech najednou trhlo za kořili. Okamžitě se svalil na zem a uslyšel tiché zašelestění, jako by někdo na stěnu nad ním hodil hrst štěrku. Rozsvítil baterku a na podlaze uviděl tucty stříbrných šipek, které se odrazily od zdi. Pak uslyšel další zasvištění a plácl sebou o zem, jako by s ní chtěl splynout. Tucet smrtících kovových včelek mu proletělo nad hlavou a zabubnovalo o stěnu. Lucas pokropil chodbu vpravo sprškou laserových paprsků a pak zůstal ležet bez hnutí. Po chvíli se opatrně zvedl na všechny čtyři a začal se sunout chodbou, připravený okamžitě zase padnout na břicho.

Zařízení stálo na trojnožce zhruba ve výšce jeho kolen. Převrhl ho, ale stejně mu běhal mráz po zádech při pomyslení, jak na něho ta věc střílí jednu smrtící šipku za druhou.

"Ježíši," zašeptal. "Oni si vážně nedělají legraci."

Pak si všiml malého bezpečnostního monitoru připevněného k jedné z noh stativu. Znechuceně ho nakopl. Tolik k momentu překvapení, pomyslel si. Zdálo se, že jeho situace je beznadějná. Věděli přesně, kde se právě nachází, a mohli sledovat jeho další postup. Takových jednotek mnoho nepotřebovali. Stačilo několik chytrých pastí strategicky rozmístěných na přístupových cestách k jejich

základně ve věži. Pravděpodobnost, že se vyhne všem, byla mizivá. Naproti tomu oni se mohli pohybovat po hradě podle potřeby, stačilo, aby dezaktivovali bezpečnostní systém. On takový luxus neměl. Musel to udělat tím těžším způsobem.

Nyní byl v horním poschodí hradu. Původně jím plánoval projít, dostat se do přízemí a přejít přes vnitřní nádvoří ke staré tvrzi. Nyní už věděl, že ho čekají. Nemyslel sice, že by něco nastražili i na otevřený dvůr, ale to ani nebylo třeba. I kdyby se dostal tak daleko, je po utajení. Jestli ho nedopadne Michael a jeho muži, Správcům času neunikne určitě.

Musí uvažovat jako oni. Musí se pokusit předvídat, kam by mohli umístit jakou nástrahu. Bylo logické, že směrem k tvrzi jich bude přibývat. Samozřejmě, nejlepší by bylo tam nechodit, jenomže on musel.

Musí existovat nějaký způsob, pomyslel si. Shora na ně zaútočit nemohl, jejich obranné systémy by ho zaměřily dřív, než by se k tvrzi vůbec přiblížil. Zdá se, že se k nim nedostane ani zevnitř. Dříve, nebo později by padl do některé z pastí. Co tedy zbývalo?

Mohl se pokusit dostat se zpátky do nové části hradu. Pokud by se mu podařilo vyhnout se Michaelovi a jeho žoldněrům, možná že by se na nádvoří dostal přes ústřední část hradu, ale pak by stejně musel operovat na otevřeném prostranství, až by zlézal věž tvrze. Navíc bylo zřejmé, že právě na to místo se jejich obranný systém zaměří.

Napadala ho jen jediná možnost. Zdálo se logické, že když se Správci času pohybují uvnitř hradu, nějak obranný systém vypínají. Monitor, který našel na stativu šipkometu, svědčil o tom, že jsou všechna zařízení napojena na ústřední řídicí jednotku. Nemusí být příliš velká. Pokud by se Forresterovi nějak podařilo ji zničit, měl by ještě šanci. V opačném případě je jen otázkou času, kdy ho opustí štěstí.

Nyní už nemělo význam trvat na komunikačním tichu. Stejně už věděli, že tu je. Zapnul vysílačku.

"Plukovníku," řekl. Okamžik počkal. "Mosesi, zatraceně, jsem v pořádném maléru! Mosesi!"

Nikdo neodpovídal.

12

"Žádné prudké pohyby, otče," řekl Drakov. "Ruce drž co nejdále od těla a ani se nehni."

Forrester uviděl André, která před ním ležela připoutaná k palandě. Byla svázaná tak, že se nemohla ani hnout, a košili měla roztrženou na rameni, kde jí Drakov ošetřil ránu po šípce. Byla bledá a bezvládná.

Když jej uviděla, pevně stiskla rty a pomalu zavrtěla hlavou ze strany na stranu.

"Teď se velice pomalu otoč," řekl Drakov.

Forrester poslechl. Když uviděl, jak moc se Drakov podobá své matce, zasáhlo ho to jako šok. Měl stejné lesklé, kudrnaté černé vlasy a stejná široká ústa. Měl stejné vysoké lícni kosti a patricijský nos, stejnou snědou pleť, dokonce se i pohyboval stejně jako ona - hrdě, neuspěchaně a sebevědomě. Ale oči, které se na něj nehnutě upíraly, měl po otci. Forrester viděl, že je má stejně zářivě zelené jako on, hluboké a žhnoucí. Všiml si dlouhé jizvy na tváři svého syna a vzpomněl si na Sokolův dopis, na její detailní popis toho, jak k ní přišel. Náhle se pod ním podlomila kolena a na prsou ucítil zvláštní tíhu.

Podíval se na Drakova, který stál u zdi a mlčky na něj hleděl; laserem mu přitom mířil na břicho. Můj syn, pomyslel si Forrester. Bůh mi pomoz. A bůh pomoz jemu.

"Použij jen špičky prstů na levé ruce," řekl Drakov. "Vezmi do nich svou zbraň a odhod' ji na podlahu.

Pak si stejným způsobem odepni opasek."

Forrester udělal, co mu bylo řečeno. Snažil se na to připravit, ale nepomáhalo to. Bylo mu, jako by byl nemocný. Nemohl dýchat.

"Ruce měj pořád roztažené," řekl Drakov. "Nemám v úmyslu riskovat a prohledávat tě. Jestli máš někde ukrytou jinou zbraň, počítej s tím, že když uděláš sebemenší podezřelý pohyb, amputuju ti ruku. Budeš se pohybovat, jenom když ti řeknu a jak ti řeknu. Je to jasné?"

Forrester přikývl, doufaje, že na něm nejsou jeho emoce vidět.

"Teď pomalu couvej dozadu až tam k té zdi," řekl Drakov a ukázal mu hlavou.

Když ho poslechl, Drakov opatrně vykročil vpřed a posbíral věci, které Forrester odhodil, přičemž ani na okamžik nespustil oči ze svého zajatce. Forrester stál bez hnutí, zády se opíral o studenou kamennou zeď, ruce rozpřažené, jako by ho chtěl obejmout. Ironie jeho pozice mu neunikla.

"Co teď, synu?" zeptal se.

"Synu," zopakoval Drakov hořce. "Jak snadno to řekneš."

"Tobě také nečinilo potíže říkat mi 'otče'."

"Co ty o tom víš?" opáčil Drakov s klidnou intenzitou. "Po celé ty roky jsem o tom hodně přemýšlel, ale přesto pro mě není lehké říkat ti tak. O tomto okamžiku jsem však dlouho snil. Sokol se za chvíli vrátí. Bude to skutečně zajímavé setkání. Pověz mi, jak se cítíš, teď, když se se svým synem konečně setkáváš tváří v tvář?"

"Je mi smutno," řekl Forrester. "A lituji tě."

"Lituj sám sebe," odsekl Drakov. "Jsem takový, jakého jsi mě udělal."

"Já jsem se za tebe nerozhodoval," namítl Forrester. "Jsem zodpovědný za tvé narození, ale ne za to, co se z tebe stalo. Všechny zásluhy mi nepřičítej. Ani vinu. Myslíš, že by se tvé matce líbilo, co děláš?"

Drakov ztuhl. "Proč by tě to mělo zajímat? Nic pro tebe neznamenala."

"V tom se velice mýlíš. Znamenala pro mě hodně. Víc, než si nejspíš dovedeš představit."

"Opravdu?" řekl Drakov tiše. "Proto jsi ji opustil?"

"Neměl jsem na vybranou," odpověděl Forrester a snažil se mluvit tiše. "S sebou jsem ji vzít nemohl a nemohl jsem ani zůstat s ní, přestože bych chtěl. Snažil jsem se jí to vysvětlit. Myslel jsem, že to pochopila. Jestli si myslíš, že mě nebolelo, že ji ztrácím, že nevím, co s ní bude... a s tebou -"

"Ušetř mě svých výlevů," okřikl ho Drakov opovržlivě. "Zneuctil jsi ji a pak jsi ji opustil, když tě nejvíc potřebovala. I potom tě milovala. Milovala tě až do smrti. Když se teď na tebe dívám, nevidím nic z člověka, o kterém hovořila. Vidím jen politováníhodného starce, který se snaží ospravedlnit svoje činy. Nezasloužil sis její lásku."

"Já se nesnažím ospravedlnit, Nikolaji," odpověděl Forrester, kterého synova slova těžce zraňovala. "Jen ti říkám pravdu. Nečekám, že to něco změní. Chápu, proč mě nenávidíš. Neviním tě za to. Co ale nechápu, je, co z tebe ta nenávist udělala."

"Nezáleží mi ani na tvém pochopení, ani abys moje činy schvaloval," odsekl Drakov ostře. "Jde mi jen o spravedlnost."

"Tohle není spravedlnost, Drakove," ozvala se André. "Nemyslím, že si uvědomuješ, co je tady v sázce. Sokol tě zneužila. Způsobíte víc než obyčejnou temporální poruchu. Ohrožujete přímo časový proud. Nemusíš to dělat."

Kdybys nás vyslechl, kdybys nás nechal, abychom ti pomohli -"

"Chcete mi pomoci?" zeptal se Drakov, aniž spustil oči z Forrestera. "Jak mi chcete 'pomoci'?"

Převýchova, o tom tady mluvíte? To mi chcete navrhnout? Pomoci mi 'přizpůsobit se'? Ne, nemyslím, že o to stojím, desátíniku Crossová. Byl jsem v dvacátém sedmém století a poznal jsem jeho zvrhlost z prvních ruky. Nemíním si nechat vymýt mozek a stát se šťastným, spokojeným občánkem vaší skvělé technokracie."

"Není to žádné vymývání mozků," řekla André. "Já jsem tím prošla. Je to spíše jako terapie než cokoliv jiného. Jistě, v některých případech se osobnost mění, ale jen u psychotiků. Myslím, že ty psychotik nejsi, Drakove. Myslím, že jenom máš trauma. Pomohli bychom ti se s ním vypořádat. Pochopil bys, proč se všechno stalo tak, jak se to stalo."

"Už to pomyšlení mi připadá obscénní," odpověděl.

"A terorismus není obscénní?" opáčil Forrester.

"To, že mě nazveš teroristou, ti dává oprávnění moralizovat, ale jinak to nic neznamená. Terorismus z pohledu jednoho je boj za svobodu z pohledu jiného. Dějiny, jak už vím, píší vítězové, ne poražení. Pokud se k tomu vyjadřují poražení, jsou to většinou jen výmluvy, proč prohráli, kterými se staví do co nejpráznivějšího světla. Naneštěstí dějiny nehovoří o tom, že pokud existuje nějaká obscénnost v násilí - a já nepopírám, že je - mnohem obscénnější je skutečnost, že násilí je to jediné, čemu lidé rozumí. Obzvláště vaši lidé. Mensinger se snažil rozumně vysvětlit, ne? Čeho tím dosáhl? Podle mne jediné, co může mít nějaký účinek, je vyhlásit válce válku. Jestliže to bude historicky významné, budou mne dějiny soudit. Vy jste ale v hodně špatné pozici pro vynášení soudů a moralizování. Vy se násilím živíte."

"Mosesi!" ozval se z plukovníkovy vysílačky Lucasův hlas. "Mosesi, zatraceně, jsem v pořádném maléru!"

Forrester nemohl odpovědět. Drakov jej neustále pozoroval a on se neodvažoval pokusit aktivovat svůj

hrdelní mikrofon.

"Mosesi, nevím, jestli mě slyšíš, ale jestli ne, řekl bych, že na tom nezáleží. Do staré části hradu instalovali obranný systém. Určitě ho musí odněkud ovládat, pravděpodobně z nějaké ústřední jednotky. Pokud se ti ji nepodaří vypnout, nikdy se do tvrze nedostanu. Slyšíš mě, Mosesi? Plukovníku?"

"Zůstaň na příjmu, Lucasi."

"Finne? Kde jsi?"

"Uvnitř hradu. S Hentzauem"

"S Hentzauem? Co, k čertu -"

"Co se děje, herče?" zavolal Hentzau tiše, když viděl, že se Finn v chodbě za ním zastavil. "Pospěš si!"

"Už jdu," odpověděl Finn. "Jen musím popadnout dech." Ztišil hlas v šepot. "Teď nemůžu mluvit, Lucasi. Hrad bude napaden. Zůstaň na příjmu. Pokusím se obranný systém vyřadit."

"Tak poběž už, Rassendylle, zatraceně!" zavolal Hentzau. "Přestaň zdržovat!"

A je to, pomyslel si Forrester. Všechny dílky skládačky zapadly do sebe a klíčový moment v posloupnosti času konečně nastal. Ale kde je Sokol?

"Pokud bude chtít seržant Delaney deaktivovat bezpečnostní systém," řekl Drakov klidně, "bude předtím muset deaktivovat mne."

Pozvedl ruku s ovladačem a Forrester si okamžitě uvědomil, že vzal André vysílačku a teď jí má v uchu. Slyšel každé slovo.

Když Hentzau vešel do hlavní haly, de Gautet vystoupil ze svého úkrytu za gobelínem a zamířil na jeho záda pistoli.

"Zůstaň, kde jsi, Ruperte!"

Hentzau se zastavil a pak se pomalu otočil. "Helemese," řekl nevzrušeně. "Copak to tady máme? Rozpory ve vlastních řadách?"

"Někteří chlapi nepřevlékají kabát tak snadno jako ty," odpověděl de Gautet. "Rozhodli jsme se, že našim zájmům lépe poslouží spojenectví s vévodou než s tou tvou bláznivou hraběnkou."

"Chápu," přikývl Hentzau. "Takže jestli mě chceš zastřelit, raději to udělej rychle. Zezadu se k tobě blíží jeden můj přítel."

De Gautet se zasmál. "No vážně, Ruperte, přece nečekáš -"

Finn se na něj vrhl. Pokusil se mu sebrat pistoli, ale minul a halou zazněl výstřel. Zatímco se spolu rvali, Hentzau tasil šavli.

"Utíkej, herče! Postarej se o krále! Toho zbabělce přenech mně!"

Finn odstrčil de Gauteta a muž spadl na zem. Pak se rozběhl halou; věděl, že výstřel zburcoval ostatní.

Když se krátce ohlédl přes rameno, ke svému úžasu viděl, že Hentzau přišlápl nohou pistoli a teď čeká, až de Gautet vstane a tasí šavli.

"Co to děláš?" zařval na něj. "Zabij ho, pro boha živého!"

"Bude to jen chvílička," odpověděl mu Hentzau přes rameno a pak se oba žoldnéři na sebe vrhli.

Finn vytáhl pistoli a zamířil na de Gauteta, ale Hentzau ho zaštitil vlastním tělem. "Uhni, zatraceně!" zaječel.

"Marníš čas, herče!" křikl Hentzau.

Finn mu vynadal do mladých arogantních bláznů a rozběhl se ke schodům, kde v plné rychlosti vrazil do Krafsteina, který z nich s pistolí v ruce právě sbíhal. Oba muži se svalili na zem. Finnovi přitom vypadl revolver a odkutálel se až na odpočívadlo o patro níž. Krafstein se na něj vrhl, ale Finn mu vrazil koleno do rozkroku a pak jej tvrdě udeřil malíkovou hranou přes kořen nosu. Štěpiny prasklé kosti pronikly Krafsteinovi do mozku a muž se zhroutil. Finn ho ze sebe shodil a sáhl pro laser. Vzápětí ucítil úder do levého ramene, těsně pod klíční kostí. Zvedl zbraň a vystřelil; zasáhl Detcharda přímo do obličeje. Detchard krátce vykřikl a padl na schody mrtvý.

Finn se podíval na sebe a uviděl, že mu z levé strany hrudníku trčí jílec dýky. Bolest necítil - ještě ne. Napadlo ho, jestli na to vůbec bude mít čas.

"Zůstaň na příjmu, no jistě!" řekl Lucas. "Říkej si, co chceš, já odsud mizím."

Rozběhl se dolů ze schodů, zapomínaje na veškerou opatrnost. S Forresterem se spojit nedokázal a osvobodit Rudolfa nepřipadalo v úvahu. Podle toho, co věděl, byli Forrester a André už nejspíš mrtví.

Všechno se opožďovalo proti harmonogramu. Kdyby se dostal k nějakému oknu ve vnější zdi, mohl by vyskočit do příkopu. Pak, až bude hrad napaden, by se mohl pokusit využít zmatku a dostat se dovnitř jedinou přístupnou cestou: po padacím mostě. Bude bezpečnější čelit krupobití kulek Michaelových žoldnů než pokoušet osud s laserovými paprsky, šípkami a bůh ví čím ještě. Zahnul za roh a vběhl přímo do rány autopulzeru.

Ve stehně ucítil palčivou bolest, jak jej ožehl výšleh plazmy, a zároveň ho zaplavila vlna nesnesitelného vedra. Jen tak tak stačil, uskočit zpátky za roh. Po kamenných zdech tančily modravé plameny. Jeho šaty doutnaly a ve vzduchu cítil pach spáleného masa. Svého spáleného masa. Z celé pravé strany obličeje mu zmizela kůže, jako by mu ji někdo strhl. Tvář měl spálenou, popraskanou a rychle se mu od spánku až po čelist pokrývala puchýři. Na pravé oko neviděl. Opatrně si tam sáhl a ucítil, že mu po tváři něco stéká.

Bolest byla nesnesitelná. Opíral se o kamennou zeď, aby neupadl, lapal po dechu a tloukl pěstmi do stěny, aby se soustředil na nějakou jinou část svého těla a bolest ho úplně neovládla. Pak sáhl do pouzdra na opasku a vytáhl warpový granát. Dostávaly je jen zásahové jednotky a vždy pouze jeden na každou misi a používaly se jako poslední východisko v největší nouzi. Tedy v situaci, jako byla tahle. Možná si to vyhodnocovací komise myslet nebude, ale i za předpokladu, že by měl šanci se před ní dostat, v tuto chvíli mu to bylo jedno. Nic jiného mu stejně nezbývalo.

Finn překročil Detchardovu mrtvolu a zamířil laser na zámek dveří cely. Z prsou mu stále trčela dýka. Vytáhnout seji neodvažoval. Docela dobře to mohla být jediná věc, která ho dělila od rychlého vykrváčení. Stejně čekal, že každou chvíli zemře. Zapotácel se a skoro upadl. Vypadalo to, že nedokáže donutit vlastní prsty, aby ho poslouchaly.

Zatraceně, pomyslel si, takže mě konečně dostali? S dýkou v prsou mu rychle ubývaly síly a cítil, že je na pokraji zhroucení. Už ani nedokázal hýbat rukama a nohama. Cítil se jako loutka, které odstříhnou provázky. Začínal ztrácet vědomí. Potřeboval získat víc času.

S vypětím všech sil si z levé ruky sundal malý prsten. Cítil se jako opilý, neschopný koordinovat své pohyby. Po chvíli se mu povedlo stisknout správný výstupek a z prstenu vyjela jehla. Roztřeseně si prsten přiložil ze strany k hrdlu a vstříkl si dávku nitra přímo do krční tepny. Účinek byl okamžitý. Když mu nitro zaútočilo na mozek, měl pocit, že mu v žilách proudí bílý fosfor.

"Aaarghh!" Narovnal se, připravený rozervat dveře holýma rukama, zaútočit na kamennou zeď zuby. Levou rukou si tiskl pravou, dokud se mu nepřestala třást.

"Finne! Finne, kde jsi?"

"Před královou celou a mám pocit, že mi každou chvíli uletí vršek hlavy!"

"Cože? Ježíši, ty sis vzal nitrák?"

"Jo, k čertu!"

Začal laserem řezat zámek.

"V tom případě sebou raději hod'. Mám v úmyslu trochu to tady rozsvítit."

"Co se děje? Mluvíš nějak divně. Jsi v pořádku?"

"Ne, ale zatím žiju. Zacpi si uši. Připravuji si warpový granát."

"Zbláznil ses?"

"Nejspíš. Hodně štěstí. Končím."

Finn upálil zámek a rozkopl dveře dokořán.

Rudolf se pomalu zvedl ze své pryčny. "Bratranče Rudolfe! Slyšel jsem výstřely! Jste..." Pak uviděl dýku a hlas se mu zadrhl v hrdle. "Dobrý bože, člověče, vždyť jste probodnutý!"

"Na tom nezáleží," řekl Finn a prakticky ho zvedl z palandy. "Můžete jít?"

"To se ptáte vy mě, zatímco vám z prsou trčí dýka? Já bych měl pomáhat vám!"

"V tom případě zkusíme, jestli bychom si nemohli pomoci navzájem a přežít alespoň tak dlouho, než se k nám dostane Sapt s von Tarlenheimem. Ještě z toho nejsme venku."

De Gautetova šavle zazvonila o Hentzauovu, jak se zoufale pokoušel krýt před jeho útoky. Věděl, že pro něj není soupeřem. Také věděl, že výstřel přivolá ostatní a z hloubi duše doufal, že přiběhnou dřív, než ho Hentzau vyřídí. Poddal se Hentzauovu tlaku a pozpátku uskočil, čímž svého protivníka na okamžik vyvedl z rovnováhy, ale Hentzau se uměl vzpamatovat rychle. Přesto měl de Gautet dost času vytrhnout z

pochvy dýku a hodit jí po něm. Hentzau uhnul a dýka mu proletěla jen několik palců kolem hlavy. Se zazvoněním se odrazila od zdi a spadla na kamennou podlahu.

"Ouha!" zvolal Hentzau. "To bylo o fous, ale nestačilo to! Bojím se, že víc času ti věnovat nemohu, příteli. Věčná škoda, že ses nespojil raději se mnou."

"Ne, Ruperte, prosím -"

Hentzau tasil vlastní dýku a jediným plynulým pohybem ji vrhl. Dýka se zabodla do Gautetovi do prsou. Muž vyřeštil oči a oběma rukama sevřel její jilec, pak pozpátku zavrával a svalil se na zem. Hentzau se otočil a rozběhl se k padacímu mostu, aby ho spustil, když tu uslyšel ránu z pistole a kolem ucha mu proletěla kulka.

"Zastav se, Hentzaue, nebo podruhé už neminu!"

Hentzau se pomalu otočil a uviděl Michaela, který stál spolu s Lauengramem na schodišti vedoucím do druhého patra a mířil na něj pistolí. Michaelův obličej byl brunátný vztekem. Při řeči trochu šišlal kvůli několika zubům, které mu vyrazila Sokol.

"Zdá se, že dnes nemám svůj den," řekl si Hentzau.

Napadlo ho, že kdyby se teď vrhl vpřed, možná by se mu podařilo padací most spustit, ale docela určitě by ho přitom zabili, a to neměl v plánu. Jediná jeho šance bylo doufat, že ho zachrání herec.

"Nespěchejte tak s mým zabíjením, Vaše lordstvo," řekl Michaelovi. "Uvnitř hradu máte i jiné nepřátele. Možná bychom se mohli dohodnout."

"Se zrádci nejednám!" odsekl Michael. "Měl jsem zabít tebe i Sofii, už když jsem začal mít podezření, že se spolu pelešíte! Kde je ta zrádná děvka?"

"Přímě tady," prohlásila Sokol, která stála v klenutém ústí chodby do staré části hradu. Vypálila z laseru a paprsek zasáhl Michaela do hrudi. Jeho pistole zarachotila, ale byla to jen rána naslepo a vévoda byl mrtvý dřív, než dopadl na schody. Její druhý výstřel zasáhl Lauengrama, který na to všechno jen nevěřičně poulil oči, neschopný hnout se z místa. Mrtvý žoldněř padl na svého chleboďárce.

Hentzau nedokázal uvěřit vlastním očím, na padací most momentálně zapomněl. "K čertu!" řekl užasle.

"Jak jsi to udělala? Co je to za zbraň..." Pak zmlkl, protože se otočila a zamířila mu laserem na břicho.

Lucas pozvedl v pravé ruce warpový granát a zaváhal. Zatím ho vlastně ještě nikdy nepoužil.

Samozřejmě prodělal instruktáž a trénink na simulátoru, ale představa rozpoutání miniaturního nukleárního pekla jej přinutila, aby se zamyslel. Zdálo se však, že jinou možnost nemá. Byl těžce zraněný, zbylo mu jen jedno oko a popáleniny od plazmy mu působily nesnesitelné bolesti. Nebyl si jist, kolik záření ho zasáhne. Smrtelná dávka to údajně být neměla. Údajně.

Granát, vlastně miniaturní bomba, byl naprogramovaný. Stačilo ho jen aktivovat a pak ho položit na místo nebo hodit jako obyčejný ruční granát. Ve skutečnosti to byl poslední výkřik vojenské techniky dvacátého sedmého století, kombinace nukleární bomby a stroje času. Lucas před ním měl náležitý respekt.

V okamžiku výbuchu vytvořil miniaturní chronookruh Einstein-Rosenův most, neboli warp, který způsobil, že podstatná část explozivní síly byla odčasována prostorem a časem do souhvězdí Orion, kde byly takové věci běžné. To, co zbylo tady a teď, byla silně koncentrovaná ohraničená nukleární exploze úžasné ničivé síly, která se teoreticky mohla omezit na prostor malý jako nehet. Teoreticky. V praxi se tak daleko ještě nedostali. Tato exploze bude větší. O hodně větší.

Lucas nasucho polkl a odjistil granát. Přepnul ho na detonaci ve vzduchu a nastavil časovač. Olízl si popraskané rty pokryté puchýří. Napadlo ho, jestli se stejně cítil pumometčik na Enole Gay. Zavřel zbylé oko, napočítal do tří, hodil granát za roh, vrhl se na podlahu, hlavu si zakryl rukama a modlil se k bohu, aby to fungovalo, jak mu řekli hoši ze zásobovacího. Pak se zablesklo a ozvalo se ohlušující burácení.

"Vždycky jsi byl zatraceně nevypočitatelný, Ruperte," řekla Sokol, zatímco na něj mířila laserem. "Je to škoda. Jinak jsi mi připadal docela sympatický a nechala bych tě žít."

"Počkej," řekl Hentzau. "Pořád ti můžu být užitečný. Mohl bych -"

"Můžeš se mi jediné plést pod nohy. Stal ses postradatelným. Je mi líto."

"Než mě zabiješ," řekl Hentzau, který zoufale bojoval o čas, "alespoň mi řekni, co to je. Ještě nikdy jsem neviděl něco -"

"Na tom nezáleží, Ruperte. Tvůj osud to nijak neovlivní. Sbohem."

Hradem otřásl výbuch. Sokol se překvapeně otočila a Hentzau se vrhl stranou. Vystřelila po něm a minula ho a v tomtéž okamžiku do ní narazil Rudolf, takže se svalila na zem a laser jí vypadl z ruky. Hentzau se ho bleskově zmocnil. Finn mířil vlastním laserem na Sokola a Rudolfa, kteří se spolu váleli na podlaze, ale nestřílel, protože měl strach, aby nezasáhl krále.

"Rudolfe, jděte z cesty!" vykřikl.

Sokol se převalila na záda, strhla krále na sebe a popadla ho jednou rukou kolem krku a druhou za temeno.

"Odhod' ten laser, Delaney, nebo mu zlomím krk!" zvolala.

Finnův mozek živený nitrem běžel na plné obrátky, ale košili měl prosáklou krví a zrak se mu začínal mlžít. "Když mu zlomíš vaz, co ti zůstane?" zeptal se.

"Kdo je, k čertu, Delaney?" zeptal se Hentzau. Podíval se na laser. "A kde má tahle zatracená věc spoušť?"

"Zabij ho, Ruperte!"

"Mám?" zeptal se Hentzau skoro vesele. "Jak? Kromě toho, když ho zabiju, ty zabiješ krále a v jaké pak budu situaci? Budu mít na krku mrtvého herce, mrtvého krále a mrtvého vévodu, zatímco před bránou čeká menší armáda. Ne, to by nebyl dobrý nápad. Musím vymyslet něco lepšího."

"Mohu z tebe udělat boháče, Ruperte," naléhala. "Většího, než si vůbec dovedeš představit! Je tam malé tlačítko, které -"

"Nedělej to, Hentzaue," řekl Finn. "Musel bych tě zabít."

Hentzau si zvědavě prohlédl zbraň. "Podivný vynález. Myslela jsi tohle tlačítko?"

"Hentzaue, jestli tě nezabiju já, ona to udělá určitě. Nepotřebuje tě," řekl Finn. "Nebud' blázen."

"Zastřel ho, Ruperte! Střílej!"

Hentzau uchopil laser tak, jak ho viděl držet ji, s prstem na tlačítku, pak přistoupil k ní, sehnul se a přiložil jí zbraň ke spánku.

"Je mi to líto, lásko, ale jelikož herec to teď táhne s králem, myslím, že se zařídím stejně. Připadá mi to rozumnější. Bud' tak laskavá a pusť Jeho Veličenstvo."

"Skvěle, Hentzau!" pochválil ho Finn. "Teď -" náhle se pod ním podlomila kolena a klesl na podlahu. "To ne!" zasténal. "Ne teď!"

Už v bezvědomí se svalil na zem.

Lucas se krčil na podlaze a lokty si chránil hlavu před účinky tlakové vlny. Vzduch byl plný páry a jemného prachu a všude kolem se povalovaly kusy zdiva. Pomalu se posadil, aby se podíval, jestli je pořád ještě v jednom kuse. V uších mu zvonilo. Měl víc modřin, popálenin a odřenin, než dokázal spočítat, a nevěděl, kolik záření absorboval. Celé tělo ho bolelo a všechno viděl jakoby rozmazaně. Chodba s autopulzerem zmizela. Úplně zmizela. Chladný noční vzduch vál dírou zející v tlusté kamenné zdi a vítaně osvěžoval zatuchlou atmosféru uvnitř hradu. Lucas se vrávoravě zvedl a doklopýtal k otvoru. Příkop byl přímo pod ním. Zhluboka se nadechl a skočil.

Výbuch slyšeli až na druhé straně hradu.

"Co je k čertu zase tohle?" zvolal Drakov. Přestože ho exploze očividně vyděsila, ani na okamžik nespustil pohled z Forrestera. Každíčkový sval v těle měl napjatý.

"Warpový granát," řekl Forrester. "Zdá se, že Priest ještě není na lopatkách."

Drakov, který neměl ani potuchy, co to warpový granát je, potřásl hlavou. Znělo to, jako kdyby výbuch zničil půlku hradu. "Tví lidé umí být pěkně tvrdohlaví," řekl. "A vynalézaví. Můj obdiv. Vycvičil jsi je dobře. Takové odhodlání musím obdivovat."

"Dokaž to," odpověděl Forrester. "Teď máš navrch. Nech André jít. Nijak tě neohrožuje. Já jsem tu jediný, o koho ti doopravdy jde."

"To je pravda," řekl Drakov, "ale Sokol vás chce všechny."

"Za předpokladu, že vůbec ještě žije," namítl Forrester. "Jestli se jí podařilo zabít krále, je nejspíš stejně po všem. Vyhráli jste. Máte, co jste chtěli."

"Proč bych ji měl pustit?"

"Plukovníku -" řekla André.

"Zmlkňte, desátníku. To je rozkaz," okřikl ji Forrester ostře. "Máš spor se mnou, Nikolaji. Všechno, k

čemu tady došlo, mám tak či onak na svědomí já. Tohle je soukromá záležitost mezi námi dvěma. Nech ji jít. Nic nezískáš, když ji zavraždíš, a nic neztratíš, když ji pustíš."

"Mosesi, já -"

"Řekl jsem, zmlknete!" zavrčel Forrester. "Nikolaji, prosím. Prosím tě o to. Chceš, abych si před tebou klekl?"

"To by stačilo," řekl Drakov. "Nemám žaludek dívat se, jak žebraš."

"A máš žaludek dívat se na to, co s ní Sokol pravděpodobně udělá?" zeptal se Forrester. "Opravdu si myslíš, že ji zabije rychle? Jen se na ni podívej. Už je zesláblá ztrátou krve. Nejspíš se ani neudrží na nohou. Ale Sokol je dobře vycvičený agent, prvotřídní zabiják. Dokáže ji udržet naživu ještě velice dlouho, než s ní skoncuje."

"Ano. Tomu věřím," řekl Drakov tiše.

"Neprosím tě za sebe," pokračoval Forrester. "Vzpomeň si, jak zemřela tvoje matka. Vzpomeň si, jak jsi jí chtěl pomoci a nemohl jsi."

Drakov zbledl. "Jak tohle víš?"

"Sokol mi to napsala v dopise," odpověděl Forrester s povzdechem. "Nešetřila mě. Spíš mi připadá, že se vyžívala v barvitých podrobnostech toho, co musela slyšet od tebe. Nepochybně si to ještě vylepšila. Nedovedu si představit, že bys jí popsal znásilnění své matky takovým způsobem."

Drakov zaskřípal zuby. Jeho oči se zúžily. "Otoč se," řekl.

Forrester na okamžik zaváhal, pak poslechl a pomalu se otočil tváří ke kamenné zdi. Uslyšel tlumené zavzlykání.

"Chronoplát je pod její palandou," řekl. "Dám ti jeho bezpečnostní kód. Nastav souřadnice na dvacáté sedmé století a pošli ji domů."

"Ne!" zvolala André. "Mosesi, to nemůžeš -"

Forrester natáhl ruku a omráčil ji stiskem nervového zakončení. Pak pod synovým dohledem deaktivoval bezpečnostní pojistku chronoplátu, rozložil hraniční okruh a naprogramoval přenosové souřadnice na Pendleton v plusovém čase. Potom se podíval na svého syna.

"Tady," řekl Drakov a hodil mu dálkové ovládání. "Jestli je major Priest ještě naživu, možná že bych mu měl dát šanci."

Forrester vypnul obranný systém a pak ovladač hodil na palandu. Ať tak či tak, skončí to tady a teď. Možná že selhali a všechno to stejně bylo zbytečné. Rád by se se Sokolem vypořádal sám, ale jestli se nevrátí velice brzy, bude ji muset přenechat Priestovi a Delaneymu - pokud jsou ještě naživu. Už nemohl čekat. Alespoň André bude v bezpečí.

Drakov spustil ruku s laserem a pak ho k Forresterově překvapení nechal spadnout na podlahu.

"Vyřešíme to jako gentlemani," řekl, když se na něj Forrester nechápavě podíval. "Zneuctil jste mou matku, pane. Žádám satisfakci. Výběr zbraně ponechám na vás."

Forrester zavřel oči. Měl co dělat, aby potlačil náhlý impulz rozesmát se. Souboj. Jeho syn ho vyzýval na souboj.

"Bojím se, že šavle tady nemáme," pokračoval Drakov, "ale mám tady laser a několik revolverů. Nebo jestli chceš, můžeme použít nože."

Forrester se smutně usmál. "Co navrhuješ?"

"Za daných okolností bych dal přednost nožům," odpověděl Drakov. "Tahle místnost je příliš malá na dokazování střeleckého umění."

Forrester si povzdechl a potřásl hlavou. "Nemůžu," řekl tiše. "Zatraceně, prostě nemůžu."

"Ty odmítáš?" zeptal se Drakov zamračeně.

"Ne. Ne, na to nemám právo, synu," odpověděl. "Špatně jsi mi rozuměl. Pod košili mám na prsou připevněné jisté zařízení. Obsahuje nervový plyn, velice rychlý a velice smrtící."

"Aha," řekl Drakov. "Tak proto ses tak staral o desátníka Crossovou."

Drakov přikývl a pak, když si Forrester začal rozepínat košili, sundal si svou. Zatímco si jeho otec odepnul zařízení a odhodil ho na palandu, odhalil široký, svalnatý hrudník, silné paže a ploché břicho. Vytáhl dva nože, dýky s desetipalcovým ostřím, a nabídl Forresterovi, aby si vybral.

Bylo krátce před úsvitem.

Lucas dopadl do příkopu nohama napřed a vyhrabal se na hladinu. Sotva dokázal šlapat vodu. Věděl, že teď jede na adrenalin, a uvažoval, za jak dlouho mu dojde a zhroutí se. K padacímu mostu to bylo nějakých třicet nebo čtyřicet metrů, o trochu méně ke břehu. S vypětím všech sil zamířil k němu. Když se vytáhl na pevnou zem, zůstal ležet v trávě a snažil se popadnout dech. Popáleniny od plazmy stále bolely a třásl se zimnicí. Po chvíli se trochu sebral, vstal a vykročil k zámku. Nebyl si jist, co bude dělat, až se tam dostane. To samo o sobě mu připadalo jako dost velký úkol. Potácel se od stromu ke stromu, přičemž používal jejich kmeny jako oporu, pokaždé si krátce oddechl, a i když měl pocit, že mu už žádná energie nezbyla, zase vyrazil dál. Na svou misi se snažil nemyslet. Bylo víceméně jasné, že selhal.

Pokoušel se zaplašit všechny myšlenky na André, Firma a Forrestera. Snažil se zapomenout na Správce času a na bolest a na to, jak asi vypadá, když mu uhořela půlka obličeje. Viděl, co plazma udělala s jeho nohou, a samotný pohled na to - neřkuli pach, který se z ní šířil - stačil, aby mu bylo na zvracení.

Veškerou svou vůli upřel na to dostat se nějak k zámku. Nemohl dělat nic než jít dál. Byl stále naživu, a dokud žil, pořád ještě měl před sebou úkol, který je třeba splnit.

"A je po všem," řekla Sokol. "Je mrtvý."

"Možná," řekl Hentzau, "ale král zůstal. Pusť ho, nebo tě zastřelím tou tajemnou zbraní."

"Když ho pustím, zabiješ mě," namítla.

"Možná," pokrčil Hentzau rameny. "Možná tě odvedu Saptovi a předám mu tě jako dárek. Nebo možná využiju příležitosti abych se přesvědčil, jak dobrá jsi ve skutečnosti se šavlí. Teď by nás nikdo nerušil."

Chvilí se na něj upřeně dívala a pak pustila krále. Kašlající Rudolf se odplazil stranou. Hentzau spustil ruku s laserem a dovolil jí vstát. O několik kroků ustoupil a pak odhodil zbraň.

"Stejně jsem vždycky dával přednost oceli," řekl.

Sokol se usmála a tasila vlastní šavli. "Jsi hlupák, Ruperte. Měl jsi mě zabít."

"Nejspíš máš pravdu," odpověděl Hentzau a zašklebil se na ni. "Ale bylo by to sportovní?"

"Jestli ti jde o sport," opáčila, "dostaneš ho víc, než ti bude milé."

Hentzau zvrátil hlavu a rozesmál se. "En garde!"

Pak se halou rozeznělo zvonění oceli.

Otec a syn kroužili ostrážitě kolem sebe, dýky připravené k bodnutí, každý cíhal na odkrytí toho druhého. Forrester rychle zjistil, že jeho syn je zkušený rváč. Drakov zaujal lehce předkloněný postoj s váhou přenesenou na paty, s levou rukou mírně prohnutou před středem těla. Na rozdíl od amatérů nedržel dýku napřaženou před sebou, ale blízko u těla, aby mohl seknout nebo bodnout a přitom se nevystavoval nebezpečí, že ji jeho protivník zachytí nebo mu ji vykopne. Oči upíral na Forrestera, což byla jediná spolehlivá metoda, jak se udržet v neustálé pozornosti a nepropásnout sebemenší pohyb soupeře. Přestože byl velice svalnatý, pohyboval se hbitě jako tanečník, bleskově útočil a zase se stejně rychle stahoval, když zjistil, že Forrester jeho pohyb předvídal, a uskakoval, když zaútočil on.

V tomto souboji se čepele dýk neblýskaly a soupeři se nesnažili odlákat pozornost toho druhého klamnými pohyby rukou. Oba dobře věděli, co dělají a že je to vážná věc. Pohybovali se s maximální úsporností. Navzájem se doslova propalovali očima a věděli o sobě, že jsou zkušený rváči. Víc než cokoli jiného to byla válka nervů. Nebylo to jako souboj na meče; nikdo neútočil, nekryl se ani neparíroval. Oba čekali, až ten druhý udělá nějakou chybu. Dobří rváči po sobě navzájem nesekají, alespoň ne příliš. Forrester si uvědomil, že se nebude moci uchýlit k žádnému z obvyklých triků, jako udělat něco naprosto nečekaného - hlasitě vyštěknout jako pes nebo plivnout protivníkovi do tváře, pak využít kratičkého okamžiku, kdy je vyvedený z míry, a probodnout ho. Nikolaj by se takhle obelstít nedal. Nenechat se přistihnout při nepozornosti vyžadovalo značnou dávku soustředění. První z nich, kdo udělá chybu, prohraje a v jediném okamžiku ztratí všechno.

Potíž byla v tom, že Forrester ztrácel koncentraci. Upřeně hleděl Drakovovi do očí a snažil se číst jeho myšlenky, ale bylo to jako dívat se do zrcadla. V boji, zvláště v boji tělo na tělo, je třeba vyprázdnit mysl a osvobodit ji od jakéhokoliv uvažování o vítězství nebo prohře. Člověk se musí dostat do rytmu smrtícího baletu, aniž by na to myslel. Uvažovat o vítězství znamenalo připustit možnost prohry. Uvažovat o přežití znamenalo vpustit si do mysli ochromující přízrak smrti. Ale jakkoliv se Forrester ze všech sil

snažil soustředit pouze na další pohyb, jeho myšlenky odplouvaly jako lodě se spícími kapitány slepě unášené proudem a zase se vracely, když se kapitán probral a rychle se chopil kormidla.

Drakovovy oči byly jeho oči. Bylo to jako provádět oční souboj sám se sebou. V jeho obličejí se rýsoval Vannin tak zřetelně, že ji Forrester neustále viděl. Snažil se tu představu zapudit, ale neustále se mu vracela jediná myšlenka - zápasím na život a na smrt s vlastním synem, se svým vlastním tělem a krví. Nemysli na to, pomyslel si, klopýtneš, uděláš chybu! A pak ji skutečně udělal.

V jediném okamžiku se probral, vykryl ránu rukou a Drakovova dýka mu ji rozřala od lokte až po zápěstí. Dýky byly ostře broušené na hrotech i na obou ostřích a tato se zařízla hluboko. Krev vytryskla na kamennou podlahu. Forrester se začal pohybovat mnohem rychleji, nikdy se nezdržel déle než okamžik na jediném místě, aby jeho krev nevytvořila louži, na které by mohl uklouznout. Pak Drakov krátce pohlédl na jeho zranění a Forrester zaútočil. Příliš pozdě si uvědomil, že padl do pasti. Drakov to udělal úmyslně.

Forrester se na poslední chvíli pokusil krýt a tím ještě víc narušil svou rovnováhu. Drakov bleskově sjel k zemi a přitom podkopl Forresterovi nohy. Jak Forrester padal, Drakov se převálil a v příštím okamžiku byl na něm, tiskl ho k podlaze a levicí mu svíral ruku s dýkou, zatímco vlastní zbraní mu mířil na hrdlo. Forrester cítil, jak mu její hrot proniká kůži, a přestal se vzpouzet. Ale bílý žár smrtící rány nepřicházel. Místo toho Forrester pohlédl do očí svého syna a viděl, že je má plné slz.

Viděl obrovské napětí vnitřního boje, který Drakov svádí sám se sebou, jak se snaží to skončit, ale nedokáže to. Rty jeho syna se začaly chvět; jestli hněvem, smutkem nebo pocitem bezmoci, to nevěděl. Možná všemi těmi emocemi.

"To je v pořádku, synu," řekl. "To je v pořádku. Také jsem myslel, že to dokážu, ale teď vím, že bych to nikdy nemohl udělat. Ona by nám to nikdy nedovolila."

Uvolnil ruku a dýka mu vypadla z dlaně a zazvonila o kamennou podlahu. Drakov pomalu vstal a začal couvat. Neřekl nic, ale jeho slzy hovořily výmluvněji než jakákoliv slova, která by mohl použít.

"Vrať se se mnou, synu," řekl Forrester. "Sem nepatříš."

Drakov zuřivě zavrtěl hlavou, pak se otočil, vyrazil ze dveří a rozběhl se po schodech dolů.

Bojovali rychle a divoce, jejich šavle se míhaly vzduchem rychleji, než oko dokázalo postřehnout.

Hentzau byl plný nevyčerpatelné energie mládí. Byl ve svém živlu a bil se, aniž by se staral, jestli to přežije, vznášel se na vlnách čiré radosti ze šermu. Právě to z něj dělalo tak nebezpečného soupeře, pomyslela si Sokol. Jedna věc byla trénovat hodiny, dny, týdny a nakonec celé roky, zdokonalovat svůj styl praxí, až se pro vás stal druhou přirozeností, ale tenhle souboj na život a na smrt, z něhož jen jeden ze soupeřů odejde živý, byl něco docela jiného. Hentzau byl jedním z mála lidí, kteří v tom neviděli rozdíl. Někteří lidé kráčeli po ostří nože, ale Hentzau po něm tančil. Cítil se skoro nesmrtelný a vůbec si nepřipouštěl, že by mohl být zabit. Život by pro něj nebyl ničím, kdyby ho občas nemohl dát v sázku se stejným odevzdáním, se kterým hráč hledí na otáčející se kolo rulety. Doslova a do písmene neznal strach a to ji děsilo. Byl lepší, než si o něm myslela, mnohem lepší. Stával se tím lepší, oč lepší byl jeho protivník, zdokonaloval se příležitostmi. Náhle si uvědomila, že by mohla prohrát.

Zaútočila a Hentzau paríroval, odrazil její čepel. Sekla a ripostovala, použila fl?che útok, aby prorazila jeho obranou a pak ho na poslední chvíli zvedla proti jeho hrudi, ale on to očekával. Zachytil její ostří v kruhovém krytí a hbitým pohybem zápěstí jí zbraň skoro vytrhl z ruky. Zaklesl se, ona se uvolnila, znovu se zaklesl a tak ji pomalu zatlačoval, sekal a bodal, zatímco ona divoce parírovala, jejich šavle se blýskaly vzduchem a rytmicky zvonily, jak kolem sebe tancovali. Hentzau se smál, smál se jako malý chlapec, který nebezpečně vrávorá na hřebenu střechy a neuvědomuje si hrozící nebezpečí, oči se mu blýskaly, zuby cenil v širokém úsměvu, a kdyby to bylo pouhé cvičení, hrozně by ji vzrušoval, ale teď mrazivý strach odpavil všechny její ostatní emoce. Byl to primitiv, křupan z devatenáctého století, stěží víc než dítě, a přesto byl lepší než ona, a oba to věděli. Věděla, že na tohle vsadil všechno, že vždycky kladl hamiznost a ambice na první místo. Bude k ní stejně nemilosrdný, jako byla ona k Bresoninovi. V celém svém životě poznala jen tři muže, které nedokázala ovládat: jedním byl Forrester, druhým Drakov a třetím právě Hentzau, u něhož si až příliš pozdě uvědomila, že je z nich nejnebezpečnější a že ji zabije, pokud se jí nepodaří utéct. Jediný okamžik. Jediný okamžik, který potřebuje, aby vytáhla z kapsy dálkové ovládání a odčasovala se k chronoplátu, který ukryla ve sklepech, a pak do bezpečí. Jenže on

rozhodně neměl v úmyslu jí ho dopřát. Nepovolil ani na vteřinu. Neustále na ni útočil, tlačil ji před sebou, jeho smrtící čepel jí bzučela kolem hlavy jako rozzuřený sršeň snažící se bodnout. Už začínala ochabovat, zatímco on byl k neutahání.

Uvědomila si, že má jedinou šanci. Koutkem oka zahlédla Rudolfa, který se snažil doplazít k východu se zřejmým úmyslem spustit padací most. V duchu se modlila, aby se pohyboval rychleji. Věděla, že jí jen připadá, že se plazí jako šnek, že je to jen iluze způsobená jejím vlastním adrenalinem. Chtěla na něj křiknout, aby vstal a běžel. Kdyby jen dokázala Hentzau udržet o okamžik nebo dva déle, král by spustil padací most. To, čemu se doposud snažila zabránit, teď bylo její jedinou šancí.

Pak sršeň bodl.

Šavle jí rozsekla rameno a Hentzau triumfálně vykřikl nad prvním touche. Nebyla to hluboká rána, ale silně krvácela. Znovu se na ni vrhl a zvonění šavlí se rozeznělo síní. Už se nesnažila útočit. Soustředila se na to udržet si ho co nejdéle od těla. Takhle to přece nemohlo skončit. Nemohla se nechat zabít chlapcem, který v tom viděl pouhou hru.

"Cha chá!" smál se, jak cítil, že má vítězství na dosah ruky. "Dostal jsem tě, má drahá! Kde je teď tvůj nezlomný duch, co? No tak, útoč, neutíkej, bojuj se mnou!"

Skoro se rozplakala úlevou, když uslyšela skřípání kola spouštějícího padací most. Vzápětí zazněly výstřely a křik následovaný duněním koňských kopyt. Hentzauova reakce byla mimořádně rychlá, jen kratičké ohlédnutí tím směrem, ale i to jí stačilo. Rychle sáhla do kapsy a zároveň se rozběhla, ale to už byl Hentzau za ní a nedal jí čas, aby dálkové ovládání vytáhla. Zaklela a tak rychle, jak uměla, vyrazila k chodbě do staré části hradu, s Hentzauem stále v patách. Její jedinou nadějí teď byl Drakov. Musí se k němu dostat.

Rychlým sprintem dosáhla otevřeného nádvoří a rozběhla se k tvrzi, ale vzdálenost mezi ní a jejím pronásledovatelem se nezvětšovala. Znovu se pokusila vytrhnout z kapsy dálkové ovládání a skoro se jí to povedlo. Kdyby jen klopýtl, na okamžik se zdržel...

Utíkala, co jí nohy stačily, a její plíce zoufale lapaly po dechu, ale bránou tvrze proběhla pouhé metry před Hentzauem. Konečně se jí podařilo vytáhnout dálkové ovládání z kapsy a - síla nárazu ji na okamžik zastavila na místě a pak upadla na zem. Uslyšela zasupění a zjistila, že vrazila do Drakova. Dálkové ovládání jí přitom vypadlo z ruky. Sokol ležela u vchodu, zatímco Drakov stál na schodech a Hentzau ho ještě neviděl. Zastavil se. Sokol uviděla, že v ruce drží její dálkové ovládání, které zvedl ze země.

"Dej mi ho!" řekla.

Drakov si ho prohlédl. Věděl, co to je: její prostředek záchrany, zařízení připojené k chronoplátu, který před ním ukryla.

"Tam se neschováš, Sofie," zavolal Hentzau. "Vyjdi ven - myslel jsem, že máš v úmyslu poskytnout mi více sportu, než mi bude milé!"

"Zase jeden muž, kterého nemůžeš jen tak převálcovat," řekl Drakov.

"Nikolaji, prosím, on mě zabije! Prosím!"

"Říkal jsem ti, že s tebou zůstanu až do konce," odpověděl Drakov a Sokol si teprve nyní všimla, že má oči plné slz. "Svou část úmluvy jsem dodržel. Mimoto jsi přece říkala, že už mě nepotřebuješ."

Stiskl tlačítko.

"Drakove, ne!"

Zmizel.

"Tak pojď, Sofie!" zavolal Hentzau. "Skončeme to!"

Uslyšela křik a zvonění podkov o dlažbu a několik jezdců vyrazilo cvalem na nádvoří. Na prvním koni seděl Sapt s králem za sebou.

"Ty! Hentzaue!" zařval Sapt.

Zavřela oči. Díky bohu, pomyslela si.

"Ne," řekl král. "Nechte je, aby si to vyřídili mezi sebou. Nezasahujte."

Jeho slova ji zamrazila až do morku kosti. Otočila se a rozběhla se po schodech do věže. Chronoplát! Pořád byl nahoře ve věži. Kdyby se k němu jen dostala včas. Náhle si vzpomněla, že u sebe má druhé dálkové ovládání. Zastavila se na odpočívadle a zalovila v kapse.

"Tamtudy neunikneš, Sofie," řekl Hentzau.

Jeho hlas zazněl tak blízko, že sebou mimoděk trhla, dálkové ovládání jí vypadlo ze zpocených prstů a odkutálelo se dolů po schodech.

"Ne!" zašeptala.

Vzhlédla a uviděla ho jen několik metrů pod sebou, jak k ní běží po schodech a zlověstně se na ni šklebí.

"Zdá se, že teď máme diváky," řekl. "Bojím se, že je nesmíme zklamat."

Zaječela a hodila po něm šavlí, a když uhnul, vyskočila a kopla ho do prsou, až se svalil ze schodů. Pak se otočila a rozběhla se nahoru. Schody brala po třech a ignorovala bolest v plicích, kterým se nedostával vzduch. Když konečně vtrhla do pokoje ve věži, uviděla Forrestera, který seděl s hlavou v dlaních na palandě.

"Mosesi!"

Podíval se na ni.

"Mosesi, pomoz mi! Hentzau... nenech ho, aby mě zabil!"

Vstal a vykročil k ní.

"Prosím, Mosesi, nenech Hentzaua, aby mi ublížil!"

"Dobře," řekl. "Nenechám."

Hranou ruky ji udeřil do krku a rozdrtil jí průdušnici.

Krasy! Krasy byly úplně všude! Drakov kolem sebe kopal v úplné temnotě jako šílený a hemživá chlupatá těla pod jeho nohama pištěla, prskala a kousala. Kde je plát? Musí se odsud dostat pryč! Byly jich tam stovky, jejich pištění ho ohlušovalo a neustále na něj útočily. Musí být někde blízko, na dosah ruky... Ve strachu klesl na všechny čtyři a hmatal kolem sebe rukama, ale narážel jen na další krasy. Musel se ovládat ze všech sil, aby nezačal hlasitě ječet.

Našel ho! Ani se neobtěžoval zkontrolovat nastavení. Nic teď nebylo důležitější než uniknout těm odporným stvůrám, než ho sežerou zaživa. Záře hraničního obvodu zalila celou a osvětlila svíjející se ocasey, planoucí očka a vrčící tlamy. S výkřikem skočil do smyčky a přitom ze sebe shazoval zakouslé krasy.

Okruh zaplál. Drakov se i s chronoplátem přemístil neznámo kam a kdy. V kobce znovu zavládla tma. Hentzau vběhl do věže, šavli připravenou. Sokol, žena, kterou znal jako hraběnku Sofii, ležela mrtvá na podlaze. Zamračil se, strčil do ní špičkou boty a pak ji obrátil. Znechuceně se zašklebil. Rozhlédl se kolem sebe. Věžní místnost byla prázdná až na dvě palandy, několik příkrývek a jiných drobností svědčících o tom, že tady někdo jistý čas bydlel. Forrester využil toho, že chronoplát byl nastavený na základnu v Pendletonu, spěšně odčasoval všechny zbraně a zařízení a pak plát přeprogramoval na souřadnice vně hradu. V tu chvíli uslyšel dusot Hentzauových bot na schodech a jen tak tak stačil odčasovat, než mladý žoldněř vešel do místnosti. Hentzau nespěchal. Věděl, že z věže není kam uniknout. Jak zemřela? pomyslel si. Sklonil se k ní, aby si ji prohlédl zblízka. Možná upadla a přerazila si krk o hranu schodu, pak se doplazila až sem... Za sebou uslyšel zvuk několika párů nohou. Koneckonců pomáhal zachránit krále, ale nebyl si jist, jestli se může spolehnout na jeho velkodušnost. Schody vedly k vrcholku hlavní věže a jiný východ odsud nebyl. Vyběhl ven a vysoko nad hradbami pohlédl do ranního slunce. Tudy žádná úniková cesta nevedla.

"Hentzaue," řekl hlas za jeho zády. Otočil se a uviděl plukovníka Saptu, který tam stál s několika královými muži. "Zatýkám vás."

"Cože? Poté, co jsem zachránil krále?"

"Jestli si Jeho Veličenstvo bude přát udělit vám milost, závisí plně na jeho rozhodnutí," odpověděl Sapt.

"Teď pojd'te s námi."

"Raději ne," řekl Hentzau. Hodil po nich šavlí a plavným skokem se vrhl dolů z věže. Sapt s ostatními běžel k okraji a dostali se tam právě včas, aby uviděli, jak dopadl do příkopu.

"Blázen," řekl jeden z vojáků. "To byla sebevražda."

O chvíli později se Hentzau vynořil nad hladinu. Podíval se nahoru, vesele jim zamával a začal plavat ke břehu. Jeden z vojáků na něj namířil pušku.

"Ne," řekl plukovník Sapt. "Nechte ho jít. Už je po všem. Ať si ďábel sám vezme, co mu náleží."

Epilog

Hledání zabralo Forresterovi skoro hodinu, ale nakonec Lucase našel. Zkroutil se u kořenů mohutného dubu asi deset kroků od zámku. V prvním okamžiku si myslel, že je Priest mrtvý, pak ale spatřil, že se mu zvedá hrudník, a oddechl si. Při bližším pohledu na něj musel Forrester zavřít oči, ale věděl, že jeho zranění - alespoň ta viditelná - nejsou tak vážná, aby se nedala odstranit. Jestli přežije tak dlouho, aby se dostal do rukou lékařům ve dvacátém sedmém století, bude brzy v pořádku. Jak se nad ním skláněl, Lucas otevřel svoje jediné zdravé oko.

"Ahoj, Mos'si. Jsi v pořádku?"

"Jo, v pořádku."

"Finn? André?"

"Finna odvezli s sebou do paláce. Měl zavázaný obličej, ale možná jen proto, aby si vojáci nevšimli, jak se podobá králi. Nejspíš utrpěl nějaká zranění, ale vypadal celkem v pořádku. Myslím, že to zvládne. André už je zpátky v plusovém čase. Pro Finna se vrátím později. Teď se musím postarat o tebe."

"Takže král žije?"

"Ano," řekl Forrester. "Král je živ a zdrav."

"Správci času?"

"Sokol je mrtvá. Můj syn uprchl."

Lucas přikývl. "Dobře. Alespoň jsme to úplně nezvorali."

"Odpočiň si, chlapče. Sestavím hraniční obvod a podsunu ho pod tebe."

Lucas znovu přikývl. Nasucho polkl. "Bože, jsem tak unavený," řekl. "Potřebuju se pořádně prospat."

"Posluž si," pobídl ho Forrester. "Bůh ví, že na to máš plné právo."

Ale Lucas už spal. Forrester se usmál. "Sladké sny, válečníku," řekl. "Jedeš domů. Až do příště."

Finn se probudil v Rudolfově posteli. Rameno měl tlustě obvázané. Sapt a von Tarlenheim stáli u lůžka a dychtivě ho pozorovali. Usmál se.

"Dobré ráno," řekl.

Sapt se zašklebil. "Ráno, to tedy je," řekl. "Spal jste celý den a noc. Měl jste zlé sny, ale k ránu horečka polevila. Doktor říkal, že budete v pořádku. Král ho zavázal nejprísnějším tajemstvím. Dokázal jste to, bratranče Rudolfe. Zachránil jste krále a zachránil jste zem. Navěky budeme vašimi dlužníky."

"To nestojí za řeč," odpověděl Finn. "Jako král jsem se skvěle bavil, i když jsem jím byl jen chvíli."

"Nebesa vždycky nedopřejí, aby se králem stal ten pravý," řekl von Tarlenheim tiše. Sapt po něm střelil pohledem, jako kdyby ho chtěl napomenout, pak našpulil rty, sklopil oči k podlaze a přikývl.

"Někdo venku čeká, aby si s vámi promluvil," řekl Sapt. S tím se on i Fritz otočili a vyšli z ložnice. O chvíli později dovnitř vešla Flavia.

"Díky bohu, že jste v pořádku!" zvolala, vrhla se k lůžku a vzala jeho ruce do svých. "Byla jsem bez sebe obavami."

Finn se na ni usmál. "Nebylo proč se bát," řekl. "Ten krátký pobyt v kobkách vévody Michaela mě nemohl rozházet."

"Přede mnou nemusíte nic předstírat, Rudolfe Rassendylle," řekla, "Já všechno vím."

"Jak -"

"V noci jsem měla s Rudolfem vážný rozhovor. Všechno mi pověděl. A já jsem mu řekla, že jste jediný muž, kterého jsem kdy milovala. Jediný muž, kterého kdy budu milovat."

"Flavie -"

"Ne, prosím, nechte mě dopovědět, co musím říct, a nepřerušujte mě. Víím, že co jste udělal, udělal jste pro Rudolfa a pro Ruritánii. Byl to velice šlechetný čin. Víím, že jste se mi dvořil pro Rudolfa, v jeho jménu, a nevyčítám vám to. Rudolf to také chápe. Ví, že ho nemiluji, a on zase nemiluje mne, ale možná se časem naučíme mít se navzájem rádi; královská manželství často stojí na křehkých základech. Říká, že jste mu předvedl, co je to být králem, a že na vás nikdy nezapomene. V Ruritánii zůstat nemůžete, jinak bychom vás oba prosili, abyste to udělal, ale vězte, že pokud někdy budete cokoliv potřebovat, stačí, abyste nám dal vědět a my pro vás sneseme modré z nebe. To je vše."

Finn jemně vyprostil ruku z jejího sevření a dotkl se jí na tváři. "Když už jsme k sobě tak upřímní," řekl, "měla byste vědět, že jsem se vám nedvořil v králově jménu, ale proto, že vás skutečně miluji."

Vzala jeho ruku, sklonila se a políbila ho do dlaně. "Nejspíš se už nikdy nevidíme," řekla. "Co mezi námi mohlo být, se nikdy nestane. Budu na vás neustále myslet, Rudolfe Rassendyllle. A chtěla bych, abyste si ode mne vzal tohle na památku."

Podala mu prsten s erbem její rodiny.

"Sbohem, můj milovaný," řekla. "Řekli mi, že s vámi smím zůstat jen chvíli. Odepřeli by mi i to, ale naléhala jsem. Čas je už zase naším nepřítelem."

Naklonila se k němu, oči vlhké slzami, krátce ho políbila na rty a pak vyběhla z místnosti.

"Máš pravdu, lásko," zašeptal Finn smutně. "Čas je nepřítel. Vždycky byl a vždycky bude."

Za dveřmi, v místnosti bez oken v horním patře budovy velitelství Temporálního sboru, je sbírka předmětů, jaké nejsou k vidění v žádném muzeu. Na jedné stěně tu visí štít se znakem vykořeněného dubu. Na druhé je rocheta s vyšitým zlatým křížem královských mušketýrů. V malém rámečku na knihovně je lorňon a drobný červený kvítek zvaný bedrník připevněný na sytě modrém pozadí. A vedle rámečku s lorňonem a květinou je malá skleněná etuže, ve které leží na purpurové sametové podušce dva prsteny. Jeden, pečetní, byl stáhnut z ruky ženy, která žila mnoho životů, až jí už žádný nezůstal. Druhý zdobil erb starého, vznešeného rodu. Sundala si ho z prstu princezna a dala ho na památku muži, kterého milovala, ale on cítil, že nemá právo ho nosit, protože jej získal, když se vydával za někoho jiného. Během klidnějších období, kdy na členy temporální zásahové jednotky padne nostalgie, scházejí se v tomto pokoji, který kdysi patřil jen jednomu z nich. Sedí v křeslech uprostřed své minulosti, Forrester je hostí vínem a mlčky se dívají na shromážděné předměty kolem sebe. Občas někomu z nich vyloudí vzpomínky na tváři smutný úsměv.

SIMON HAWKE

POMSTA NA ZENDĚ

ČASOVÁLKY, kniha IV.

Z anglického vydání amerického originálu

The Zenda Vendetta

vydaného nakladatelstvím

HEADLINE BOOK PUBLISHING PLC

přeložil Josef Hořejší.

Obálku namaloval Mark Harrison,

grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.

Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,

Podkopčů 464, Frenštát p. R.

v roce 2003 jako svou 136. publikaci.

Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.

První vydání.

Cena: 179 Kč

ISBN 80 - 7332 - 025 - 8